Ludas Matyi

XXXV. ÉVFOLYAM, 51–52. SZÁM

1979. DECEMBER 20.

VÁSOTT KISANGYAL

Szűr-Szabó József rajza

KARÁCSONYI DUPLA SZÁM

32 OLDAL ÁRA: 5,60 FT

mondjuk a magunkét – mondjuk a magunkét – mondjuk a magunkét – mondjuk a magunkét

Változik a mérték

Bizonyára értesültek már arról, hogy január elsejétől változik a mérték, hogy el ne maradjunk a nemzetközi színvonaltól. Azok a mértékegységek ugyanis, amelyeket hazánkban most vezetnek be, sok országban már hosszabb idő óta érvényesek. Ezt nekünk is tudomásul kellett vennünk, ezért határozott a kormány bevezetésükről 1976-ban. És íme, alig négy év múltán meg is kezdődik a végrehajtás. Ezt nem hibaként rovom fel, hiszen erre alaposan fel kellett készülni, különben is egy döntés és a megvalósulása közti idő meghatározására nincs mértékegység. Van viszont a nyomásra, az erőre és a teljesítményre – és itt bizony változással kell számolnunk. A nyomás egysége eddig a technikai atmoszféra volt – ez az atmoszféra megszűnik, helyébe a pascal lép. Majd meglátjuk, milyen atmoszférát teremt. A teljesítményre is másként tekintünk: a lóerő elavult, modern ember wattban mér. Ugyanakkor nem mindegyik mértékegység változik. Például a kilók maradnak, de úgy hírlik, nehezebb lesz emelni őket, ez a jövőben jobban függ a watt-tól. Mindenesetre még tanulnunk kell a nemzetközi mértékegység-rendszert, mert erről van szó: az SI (International Systéme) nevű módszerről, amelyet most nekünk is át kell vennünk, különben zavarok jelentkeznének a nemzetközi áruforgalomban. De mértéktartóan vesszük át – elsősorban termelőként érezzük meg és ne fogyasztóként! – és magyar módra: tehát lesznek kivételek, SI-n kívüli, de használható mértékegységek, mint például a liter. Mert arra úgysem lehetne rászoktatni a magyart, hogy fél dm^3 kadarkát kérjen (a liter szép új nemzetközi neve a dm^3). És a perc is marad perc, mert azért még ott nem tartunk, hogy az idő egysége nálunk is másodperc legyen. Hiszen akkor egy kisebb késés 864 000 s lenne, ami borzasztó soknak tűnik, pedig csak tíz nap. E jeleket méltányosságból mellőzzük. Ugyanakkor, mindenféle félreértés elkerülése végett, szükséges a következőket leszögezni: 1. A forint – forint marad, nem kell átváltani fabatkára: a forint továbbra is szilárdan 100 fillér. – 2. Nem igaz az sem, hogy 80-tól a hozzáértésnek is lesz mértékegysége: a megafej, az ostobaságot pedig az ellenkező testrész egységével mérik. – 3. A wattot – a teljesítményt – kell növelni és nem a jattot, bár ez SI-n kívüli, hazai mértékegységként továbbra is megmarad.

Földi Iván

Kétely

A villamosok ablakán megjelent egy hirdetmény:

> **A Gyermekszolidaritási Alap javára felajánlható összegek csekkszámla száma:**
> **232-90179-0092**
> **Állami Ifjúsági Bizottság (Központi Ifjúsági Alap) „Nemzetközi Gyermekév 1979", költségvetési lebonyolítási folyószámla**
> **Budapest**

A szöveg lényegében egyetlen információt tartalmaz, azt, hogy ha valaki a Gyermekszolidaritási Alap javára felajánlható összeggel rendelkezik, azt milyen csekkszámlán kezelik.

Csak egy-két olyan jó emlékezetű emberrel találkoztam eddigi életem folyamán, akik ilyen hosszú számsort és a szöveget oly pontossággal lennének képesek memorizálni, hogy elhatározott felajánlásuk megvalósításánál arra kellő biztonsággal támaszkodhatnának. Nincs más lehetőség, bármily nagy a villamoson szorongó tömeg, bármennyire szükséges lenne a fogantyúkba fogódzkodni, elő a golyóstollat és az éppen kéznél levő újság szélére felírni az adatokat, melyek ismerete nélkül a nagylelkű elhatározás végrehajtása el sem képzelhető.

Folytassuk. Felajánlott pénz a zsebben, irány a posta. Itt türelmesen felvilágosítanak, hogy az ún. bianco csekkbefizetési lapok használatát évekkel ezelőtt megszüntették, a lakosság részéről történő befizetésekhez a postahivatalokat ebben az esetben előrenyomott befizetési lapokkal nem látták el.

A gondolkodó ember eképpen megzavart elméjében már csak halovány lángocska pislákol: talán nem is hozzá szól ez a hirdetés, hiszen ismeretes, hogy a Nemzetközi Gyermekév alkalmából a vállalatok, intézmények dolgozói körében egy nemes mozgalom indult. Talán a dolgozók által ennek keretében felajánlott összegeknek a közületi számláról történő átutalásához kívántak információt adni. De miért így?

Itt megáll az ész, több gondolat nincs. Most a hirdetményt kibocsátón lenne a sor. Tájékoztatnának, mibe kerülhettek ezek a drága hirdetmények, mire a villamosok ablakára kerültek, de legfőképpen arról, mit vártak tőle?

Szabados Mihály

Kést a tejbe!

Felpanaszoltam a magasságos Tejiparnak, hogy a műanyag pohárban, dobozkában forgalmazott termékeit (joghurt, tejföl, krémsajt stb.) a hagyományos módon (a fedőlap leszakításával) nem lehet kinyitni.

A Budapesti Tejipari Vállalat válaszában közli, hogy:

„A poharak felnyitása pedig minden különösebb fáradság nélkül is végrehajtható, ha a fogyasztó a pohár belső pereme mellett egy késsel a fóliát körbevágja."

Igazán szégyellem, hogy ez magamtól nem jutott az eszembe. Hiába, maradi ember vagyok. A korszerű, modern technikához semmi érzékem, de holtig tanulok, mint a jó pap. Ezentúl mindig lesz kés a zsebemben.

Én ugyanis – bevallom bűnös szenvedélyem – útközben is szoktam tejterméket fogyasztani. Sajnos rabja vagyok, kívánja a szervezetem, huzamosabb ideig nem tudok meglenni nélküle. Betérek hát a ... Hova is?

Azelőtt a Szent István körút elején volt egy jó kis talponálló, de átalakították. Most járkálási körzetemben: a Hűvösvölgytől a VIII. kerületig – tudomásom szerint – nincs hasonló „a megboldogulthoz". Próbáltam presszóban, vendéglőben kefirt rendelni, de ... Soha többet nem teszem, inkább kiszáradok.

Maradnak hát a közértek. Akadnak egyszemélyes boltok, ahol megtűrik, hogy állva joghurtozzam, sőt van, ahol még **privát** (!) kanalat is adnak. Rendszerint azonban megyek a legközelebbi kapu alá, ott tunkolom a kiflit a kefírbe, miután az ujjammal kiböktem a záró alufóliát.

Ezután egyszerűbb lesz, viszem a kést, és ... De lehet, hogy újítok, és revolverrel fogom körbelőni a poharat. Remélem, nem vacakol a Belügy, kapok fegyverviselési engedélyt.

Sólyom László

Tatunk-tetünk

Országunk tele van okos közgazdászokkal, jószemű piackutatókkal – maszek alapon magam is szoktam piacot kutatni a vásárcsarnokban, s nem is szólóban –, mégsem figyeltek fel egy olyan „árufeleségre", amely minden beruházás nélkül, tehát hogy úgy mondjam, igénytelenül elszaporodott, mindenütt hozzá lehet jutni protekció és sorbaállás nélkül. Ez pedig: a műveltető ige. Igen szapora, főleg jelentésekben, interjúkban, nyilatkozatokban sokasodik, de nem veti meg az újságcikkeket sem. Így azután gyerekeket étkeztetünk, dolgozókat üdültetünk, nyaralókat külföldre csoportosan utaztatunk, könyveket olvastatunk, s már a színház sem szórakozás, csupán szórakoztatás, az ebéd sem étkezés, hanem étkeztetés. Hovatovább a mozifilmet is vetíttetik, a jó lábakat megnézetik, a villamosokat vezettetik (csak azt tudnám, hogy kik?), s ezzel az egészséges embereket is altatják.

Sok a **műveltető** ige. És jóval kevesebb a **művelő**.

Marthy Barna

mondjuk a magunkét – mondjuk a magunkét – mondjuk a magunkét – mondjuk a magunkét

BRENNER GYÖRGY:

Vilma néni és Vilmos bácsi

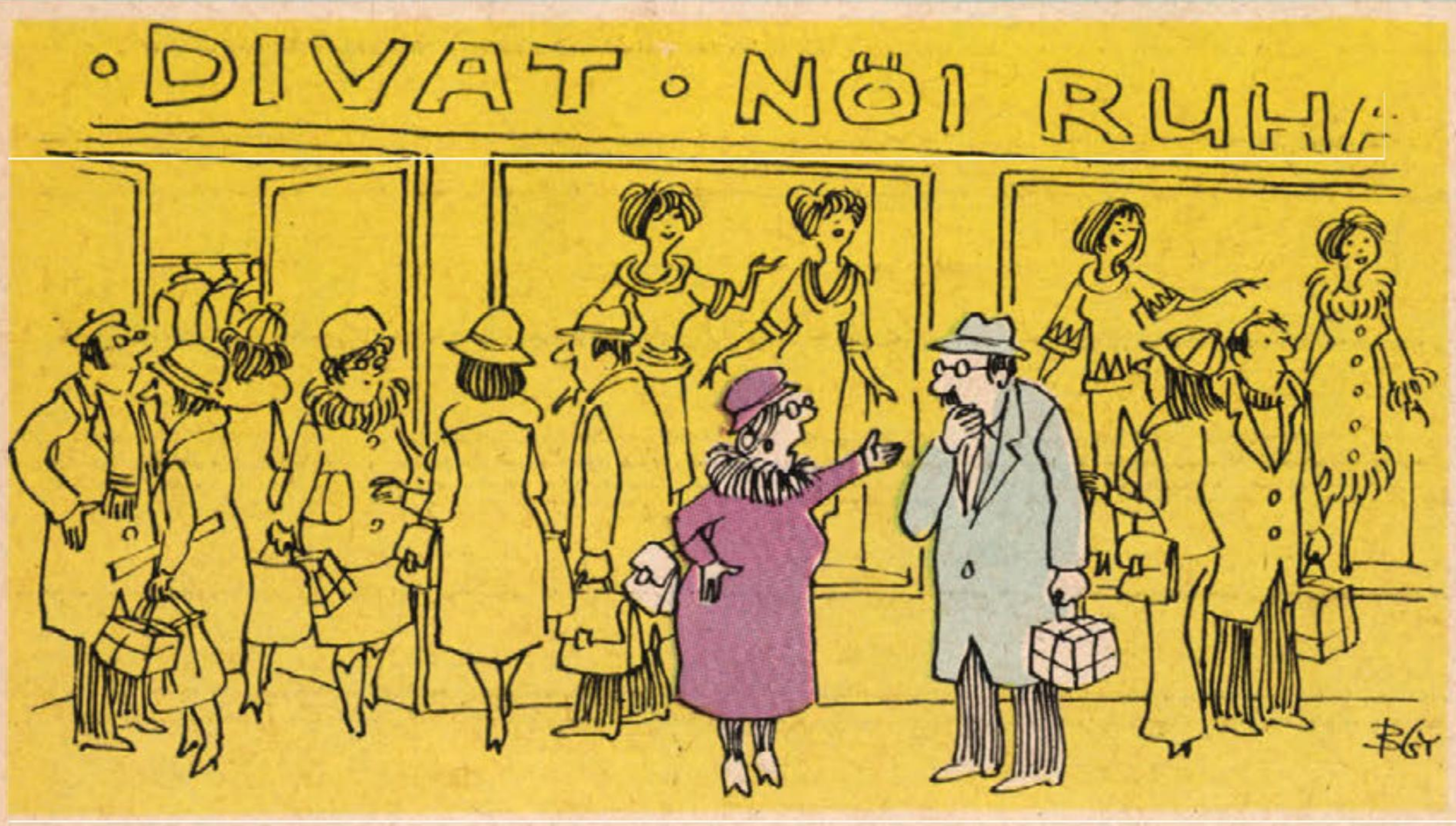

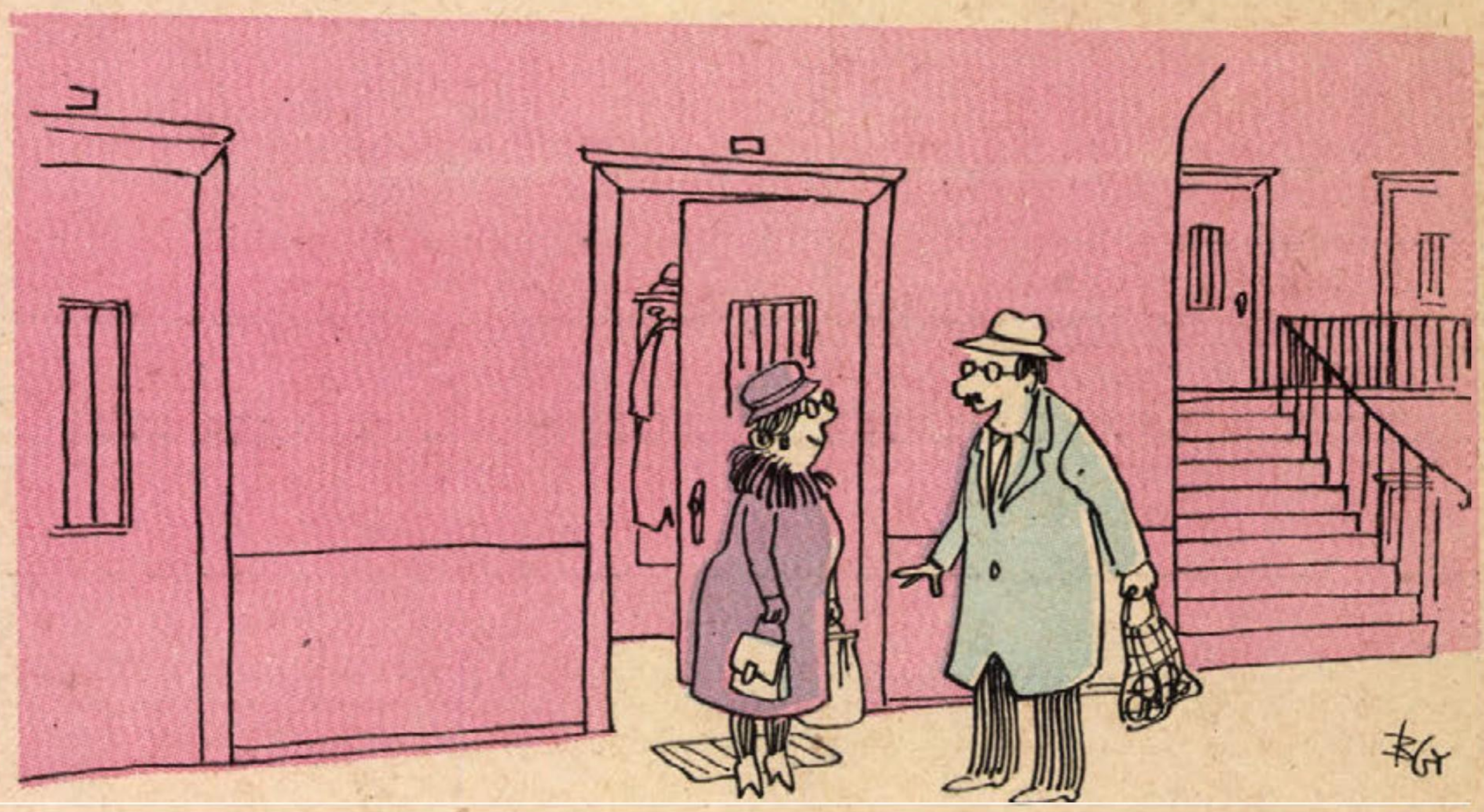
– Kevés az óvoda, az iskola, egyetem, csak munkahelyből van elég.

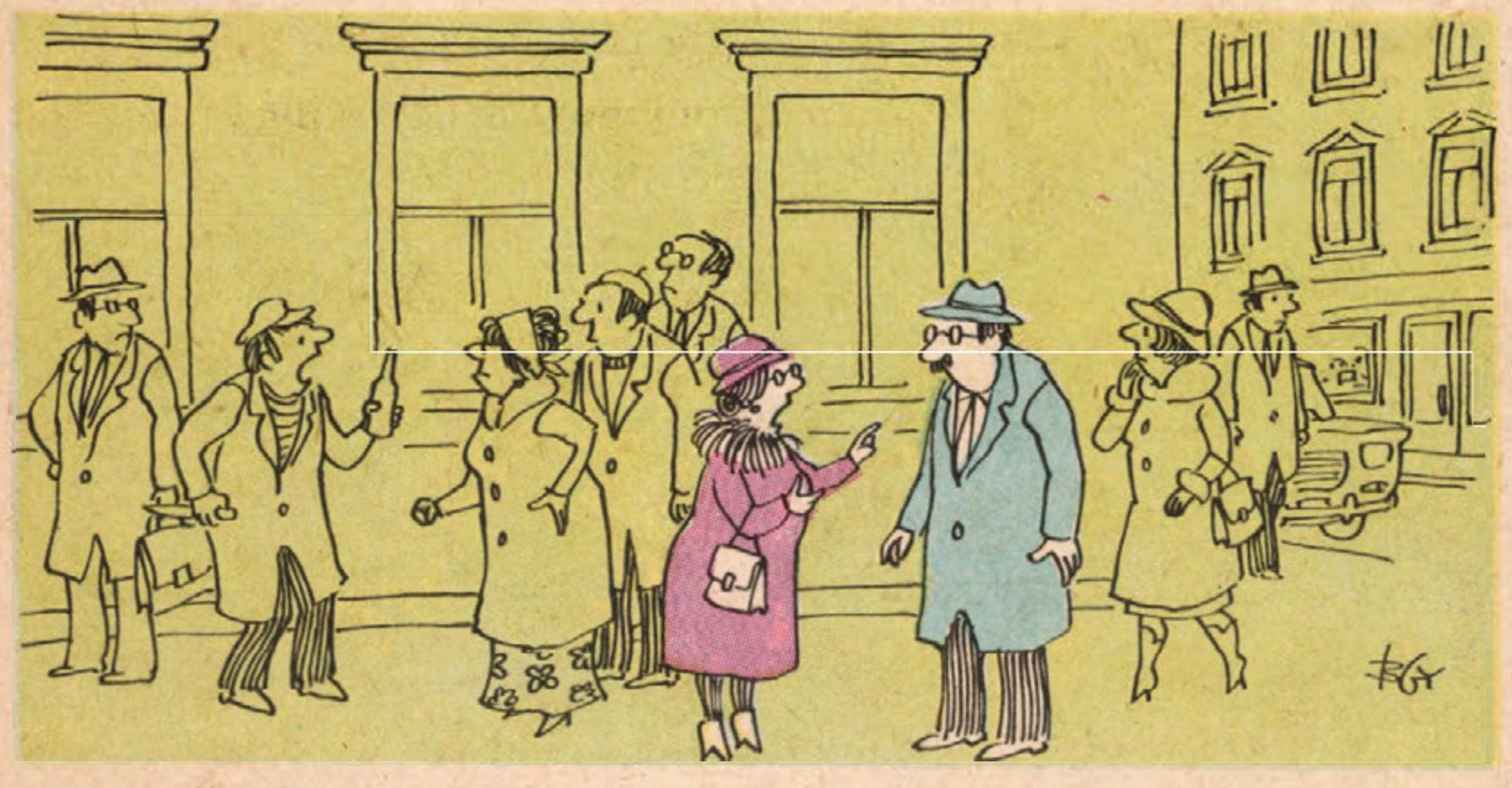
– A nyugdíjakat már régen sikerült differenciálni...

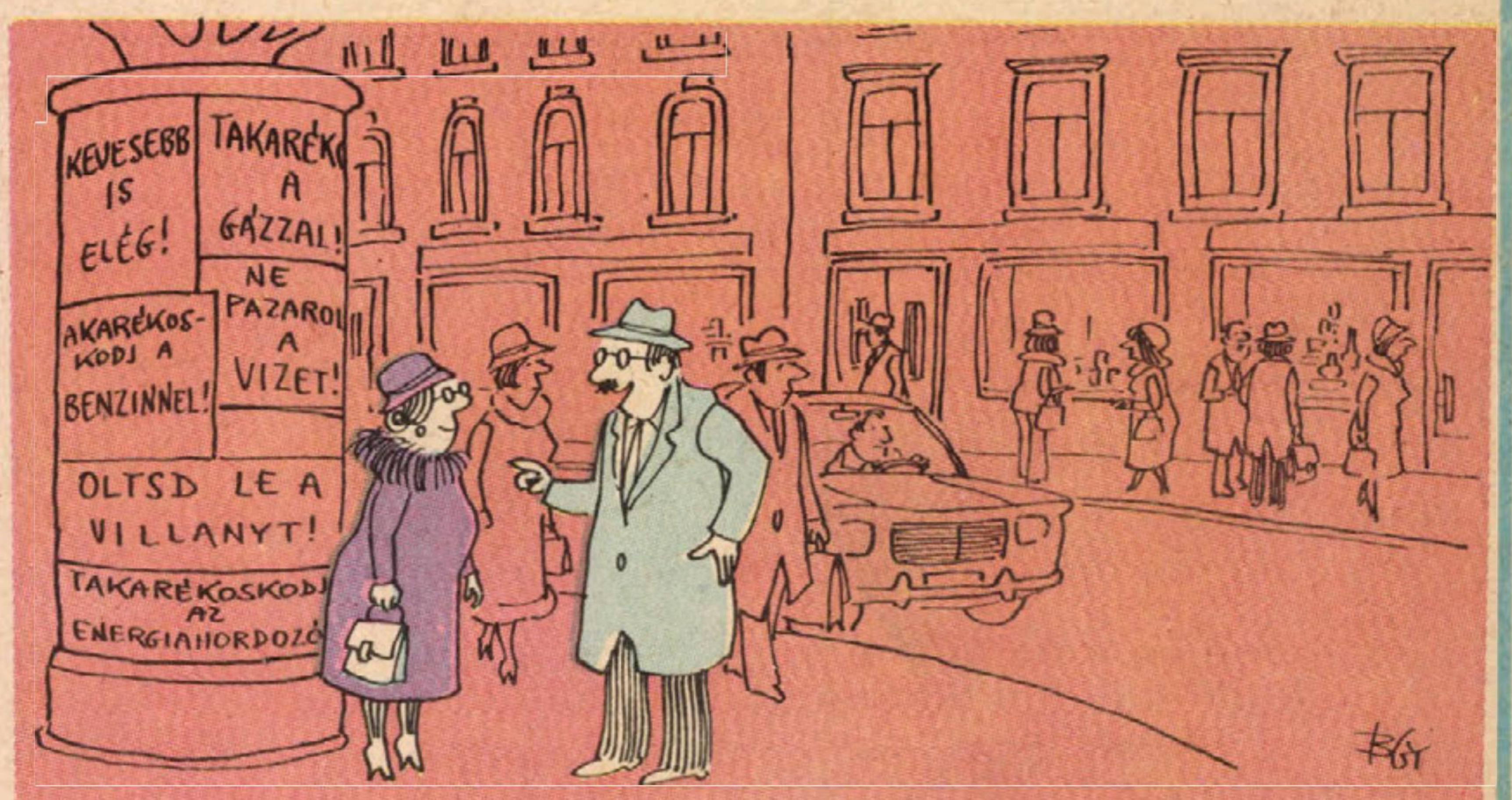
– Ha már mindenütt csúszópénzt kell adni, legalább alkudni is lehetne...!

– Az én életem csendesen telt, se nemesi ősök a családban, se veteránok...

– Az az igazság, hogy amíg volt mennyország meg pokol, jobb volt a közbiztonság!

– Mindig kinevettek a fiatalok, ha azt mondtam, hogy bezzeg a mi időnkben... Hát most tessék, itt van az ő idejük!

– Sebaj, tavaly nagy karácsony, idén kis karácsony...

– Ezek a maiak nem akarnak vagyonosodni, mint a kapitalisták, azért nem hajtanak...

ENDRŐDI ISTVÁN:

TALÁN JOBB LENNE HA...

...a Népstadionban végre láthatnák újra a nagy futballistákat

... egy-két élvonalbeli vízilabdacsapatunkat bekapcsolnánk a kiskereskedelembe

...a szabadáras kategóriát az éppen gyengélkedő súlyemelőinkre bíznánk

... bizonyos diplomáciai feladatokra a szakterület specialistáit jelölnénk ki

... az ökölvívók is szerepet vállalnának a notórius garázdálkodók szelíd meggyőzésében

... külkereskedelmi üzletkötőink is megtanulnának teniszezni

...a birkózók bebizonyítanák, hogy aranyat nemcsak sorbanállással lehet szerezni

... világklasszis sakkozóink logikáját, kombinációs készségét más területen is igénybe vennénk

MIKES GYÖRGY:

Az ünnep legyen ünnepélyes

— Felajánlom szolgálataimat — mondta Szederkényi. — Megalapítottam a *„Karácsonyt szervező és lebonyolító"* vállalatot. Egyelőre egy tagja van. Én. De ez még csak a kezdet.

— Már megint mit találtál ki?

— Vállalatom gondoskodik arról, hogy a karácsony ünnepélyes legyen és neked nem kell törődnöd semmivel. Külön vállalat foglalkozik az esküvőkkel, temetésekkel, amelyeket forgatókönyv alapján rendeznek meg, hogy ünnepélyesek legyenek, nos, én nem akarok nekik konkurrenciát, ezért csak a karácsonyra specializáltam magam. Érdekel, hogyan képzelem?

— Nem — mondtam határozottan.

— Rendben van — felelte Szederkényi —, akkor elmondom. A karácsonyt, mint minden ünnepet, meg kell szervezni, pláne akkor, ha az négynapos.

— Mi nem csinálunk nagy cécót...

— Helyes. Akkor a következőket javasolom. A pásztorok, pásztorok dallamára ti bevonultok a karácsonyfához.

— Kik?

— Előbb a gyerekek, aztán ti, a feleséged meg te, majd a nagyszülők. Én ott állok majd a karácsonyfa alatt.

— Dehogy állsz te ott.

— Ott állok majd a karácsonyfa alatt és néhány kedves mondattal, kedves és ünnepélyes mondattal köszöntelek benneteket, karácsonyozókat. Majd előlép egy ifjú hölgy...

— Na még csak az kellene!

— ... és elmond egy verset. Aztán egy kis Bach-muzsika jön és Bach után a sportolók.

— A sportolók?

— Igen. A sportolók. Piros melegítőben, kezükben kis fenyőgallyacskákkal.

— Csodálatos lesz!

— Először bemutatnak néhány gyakorlatot, majd odafutnak hozzátok és kellemes karácsonyi ünnepeket kívánnak nektek. Színpompás látvány, nem? A sportolók után jönnek a barátok, ismerősök.

— Te nem fogsz jönni, az biztos.

— Ők is kellemes ünnepeket kívánnak nektek. Kórusban. A kórust én vezénylem. Majd...

— Még van néhány ötleted?

— Majd egy sportoló, kezében fáklyával, mint az olimpián, bejön a szobába és felgyújtja a karácsonyfát. A karácsonyfa lángja megdobogtatja a szíveket.

— Mi az, hogy megdobogtatja? Én frászt kapnék.

— Miután a fa leégett, megkondul a harang... a harangot én hozom... ingyen, azért nem kell fizetni... és akkor bejövök én, mint betlehemes gyerekek, s elmondok néhány karácsonyi rigmust. El tudod képzelni magad elé ezt a megható jelenetet? Harangszó, betlehemesek... Hát nem csodálatos?... A vattaszakállt hozom magammal és nem kell külön fizetni érte.

— Köszönöm.

— De csak azért, mert a barátom vagy. Ezek után, hogy még ünnepélyesebb legyen a karácsony és új-

szerűbb, mint a régi karácsonyok, ejtőernyősök ereszkednek le a háztetőre.

— Víziparádé nem lesz?

— Ha akarod az is lehet, de úgy többet számítok fel.

Az ejtőernyősök eléneklik a tetőn az „Ó, Tannenbaum" című dalt.

— Megható.

— Várj. Most jön az igazi! Jönnek a hegymászók, felmásznak a ház falán, bezörgetnek az ablakon és azt kérdik: „Szabad bemenni a hegymászóknak?"

— Nem.

— Azt is lehet, de akkor is meg kell kínálnod őket valamivel.

— Idehallgass, Szederkényi, ha tovább folytatod...

— Már csak az ajándékosztás következik. Kisangyalnak öltözve adom át az ajándékokat, majd leülünk az asztalhoz.

— Azt te csak hiszed! Te nem fogsz leülni nálunk az asztalhoz. Nálunk a karácsony meghitt családi ünnep. Nem hívunk meg senkit.

— Nekem teljesen mindegy. Azt csináltok, amit akartok. Én csak meg akartam szervezni a karácsonyt, hogy ünnepélyesebb legyen... Ha nem, akkor nem... Kapok tőled egy százast.

— Miért?

— Ennyit szoktam kapni, ha meghallgatják a tanácsaimat.

Szederkényi kapott tőlem egy százast. Zsebregyűrte és így szólt:

— Mit csinálsz Szilveszterkor? Nem akarod, hogy megszervezzem? Rengeteg ötletem van...

SOMOGYI PÁL:

A romlás virágai

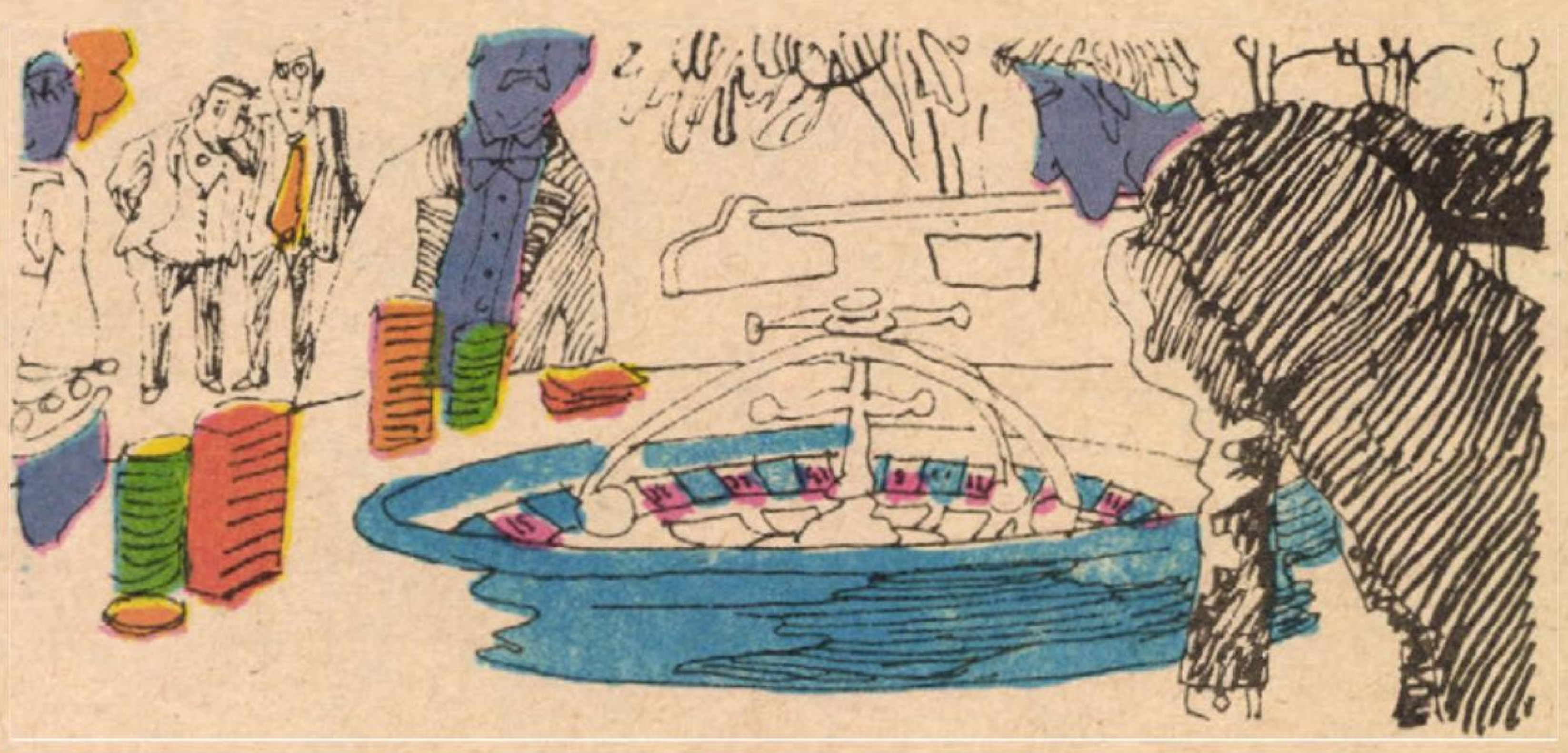
Nem véletlenül választottam történetem címéül a nagy francia költő, Baudelaire híres verseskönyvének ismert címét, majd meg tetszenek látni. A legkevésbé sem azért, mert történetem helyszíne a francia tengerpart, Monacóval, a szerencsejáték-országgal és sokszor megénekelt játékkaszinójával. Kora ősszel — rendes évi szabadságom napjaiban — éppen a monte-carlói kaszinót kerülgettem, látom, hogy más is kerülgeti a bejáratot és egyszerre ismerjük fel egymást:

— Fenyő! — üdvözlöm őt széles mosollyal és vidáman rázzuk egymás kezét. — Te itt?

Azért szólítottam őt Fenyőnek — holott nem is Fenyőnek hívják —, mert okosan megsejtettem hogy történet lesz a találkozásunkból, amelyben nem fogom őt rendesen nevén szerepeltetni. Fenyő néhány év óta egy nyugat-európai államban él és dicséretére legyen mondva: semmivel sem él jobban, mint ahogyan Budapesten élt, amíg el nem ment.

Szóval Fenyő is éppen szabadságon van és ő is először kerülgeti a játékkaszinót. A bűnbeesés lélektanához tartozik, hogy bandában, ha ez esetben csak ketten is, könnyebben lépnek a bűn útjára, mint egyedül. Rövid úton meggyőztük egymást, hogy némi nevetségesen szerény készpénzt összedobva, közösen megpróbáljuk a szerencsénket egy rulettasztal mellett.

Először is megkeressük a legolcsóbb asztalt, mert nem minden asztalnál lehet a legkisebb értékű játékpénzzel játszani. Vannak asztalok, ahol a legkisebb értékű zseton olyan magas, hogy egy turistaútlevélhez járó valutát szőröstül-bőröstül elnyel egyetlen rosszul sikerült tét a piroson vagy a páratlanon.

Hát mi nem ennél az asztalnál játszunk, hanem annál, ahol csak egynapi szálloda árát lehet elveszíteni a játékpénzzel.

Ám tíz éjszakai szállást így is sikerült elveszíteni tízperces játékkal, tulajdonképpen csak addig nem veszítettünk, amíg a golyó körben járt a forgó ruletten és meg nem ült egy számon.

A sikerélménynél talán csak egy dolog emlékezetesebb: a kudarcélmény. Ráadásul ilyen villámgyorsan, nincsen ennél szörnyűbb. Mert hogyha fél éjszakát töltünk a játékasztal mellett, és verejtékes harcban maradunk végül alul — az szép halál. De egy jeges zuhany alatt kimúlni, két lélegzetvétel után, az csúnya, értelmetlen vég.

Halálraváltan kóválygunk az asztalok között, még látom, hogy a baccarat-asztalnál hogyan söpri be egy nagymama tízévi fizetésemet, és öt évet mindjárt visszatesz a következő osztásba úgy, hogy egy szem púder sem rándul meg az arcán, de mintha álmomban látnám mindezt; egy *másik* tusára figyelek már, mely önnön belsőmben zajlik és amelyben egy őrült azt tervezi, hogy újabb zsetonokra vált be pénzt, és még hülye indokokat is mond hozzá, hogy elvégre a tengerparton is gyönyörűek az éjszakák, elnyúlva a finom homokon, legfeljebb reggel bemegy az ember egy kis kávéházba és a mosdóban megmossa a fogát.

Nem szólok Fenyőhöz, mert látom, hogy az ő lelkében sincs béke. Így indulhattak halálba a gladiátorok. Kihívóan nézem most már Fenyőt, de hallgatok, őt akarom szóra kényszeríteni. Végül is megszólal, hangja olyan idegenül szól, mintha nem is belőle jönne a szó, hanem az olcsó rulettasztal alól:

— Te — mondja Fenyő. — Amikor megláttalak, tíz perccel ezelőtt, a kaszinó ajtaja előtt, belém villant egy gondolat. Szegény jó nagymamám, akit a legjobban szerettem az egész családomból, az óbudai temetőben alussza örök álmát, úgy, hogy egy szál virágot sem tudtam tenni rá. Amikor megláttalak, az jutott eszembe, hogy adok neked egy kis pénzt és megkérlek: ha majd hazamentél, vásárolj egy csomó virágot és vigyed ki Óbudára, mondd meg neki, hogy én küldtem. De hogyha gondolod, ezen a virágpénzen kiválthatunk még tíz zsetont...

Fenyő hangja most már a rulettasztal felett járt és az ünnepélyességébe egy kis játékizgalom is vegyült. Habozás nélkül bólintottam, és az új játékban visszanyertük az előbb odaveszett pénzünket is, majd az egészet, az új zsetonokkal együtt ismét elveszítettük. Több mint egy óra hosszat ruletteztünk, arcunk eszelősen ragyogott, a galériáról, ahol mindenfajta automata játékok álltak, mintha a nagymama mosolygott volna le ránk...

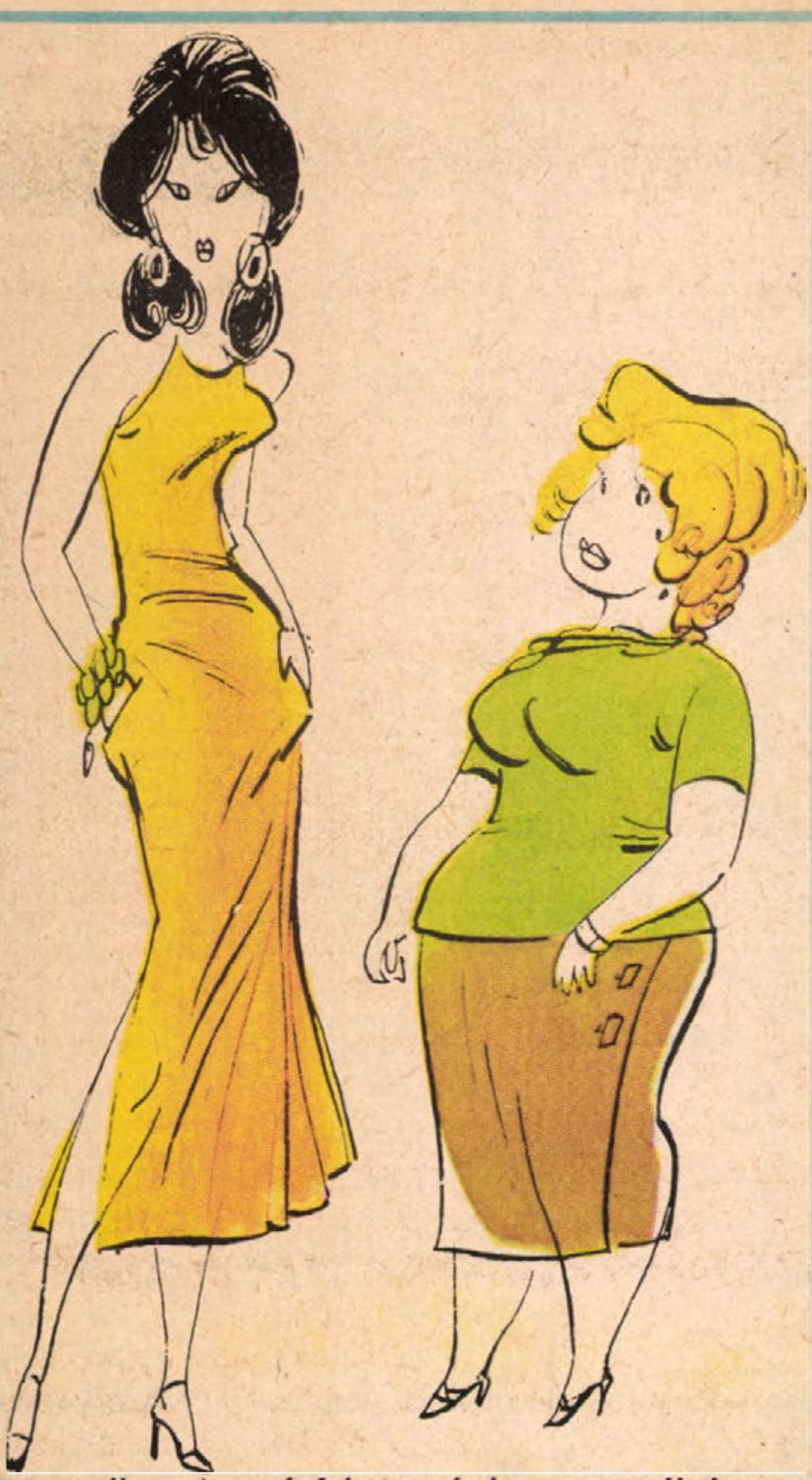
Különben nemrégen voltam kint nála, megrakodva virágokkal.

A számát is megjegyeztem: huszonhatodik parcella, harmadik sor, négyes.

Ha legközelebb eljutok a játékkaszinóba, ezeket a számokat feltétlenül megjátszom majd.

VASVÁRI ANNA:

Női dolgok

– Ilyen karcsú fekete párduc szeretnék lenni...

VÉDŐSISAK

TURIZMUS

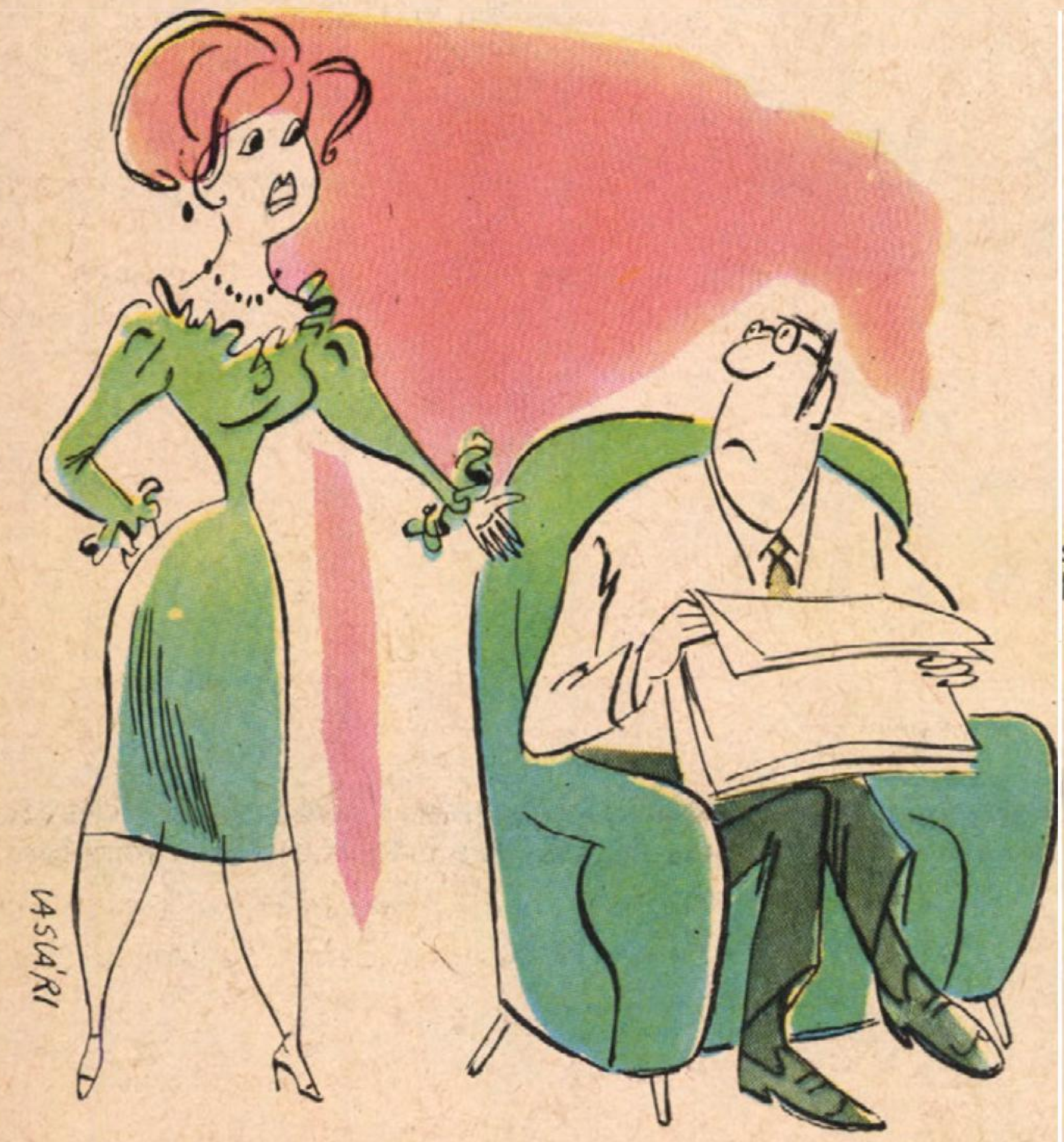
– Knosszoszban kellett volna élnem!

BOLÍVIAI BÉKEPIPA

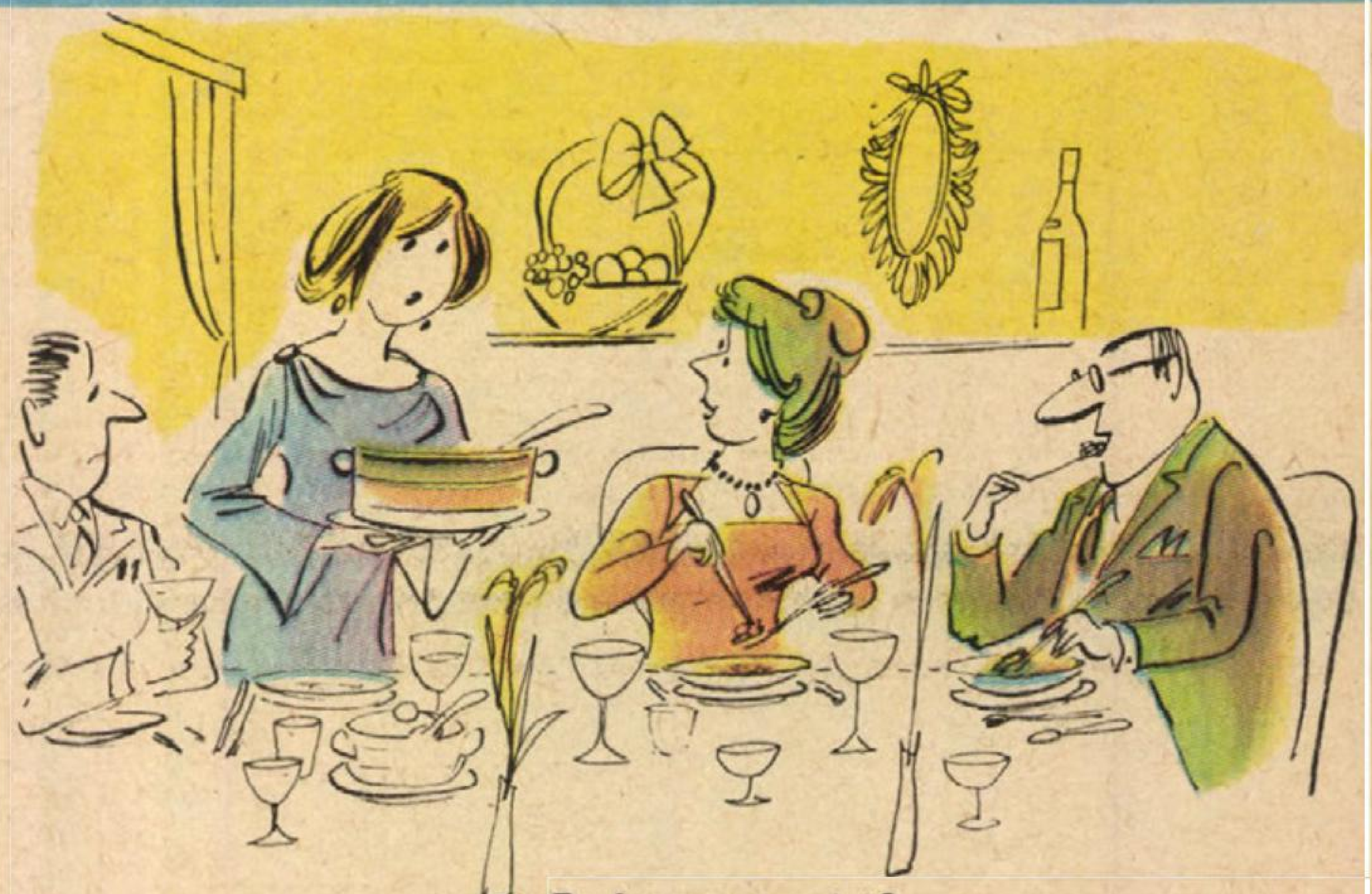

EGY FAUNA DÉLUTÁNJA

– Neked én csak szimplán ellenállhatatlan vagyok?

– Ez konzerv, szivi?

KARÁCSONYI ÉNEKEK

PIACKUTATÁS

Karácsonytájt a piacon
Szemem delikátot kutat,
Szeretnék egy kofát látni,
Aki nekem fügét mutat.

FAVICC

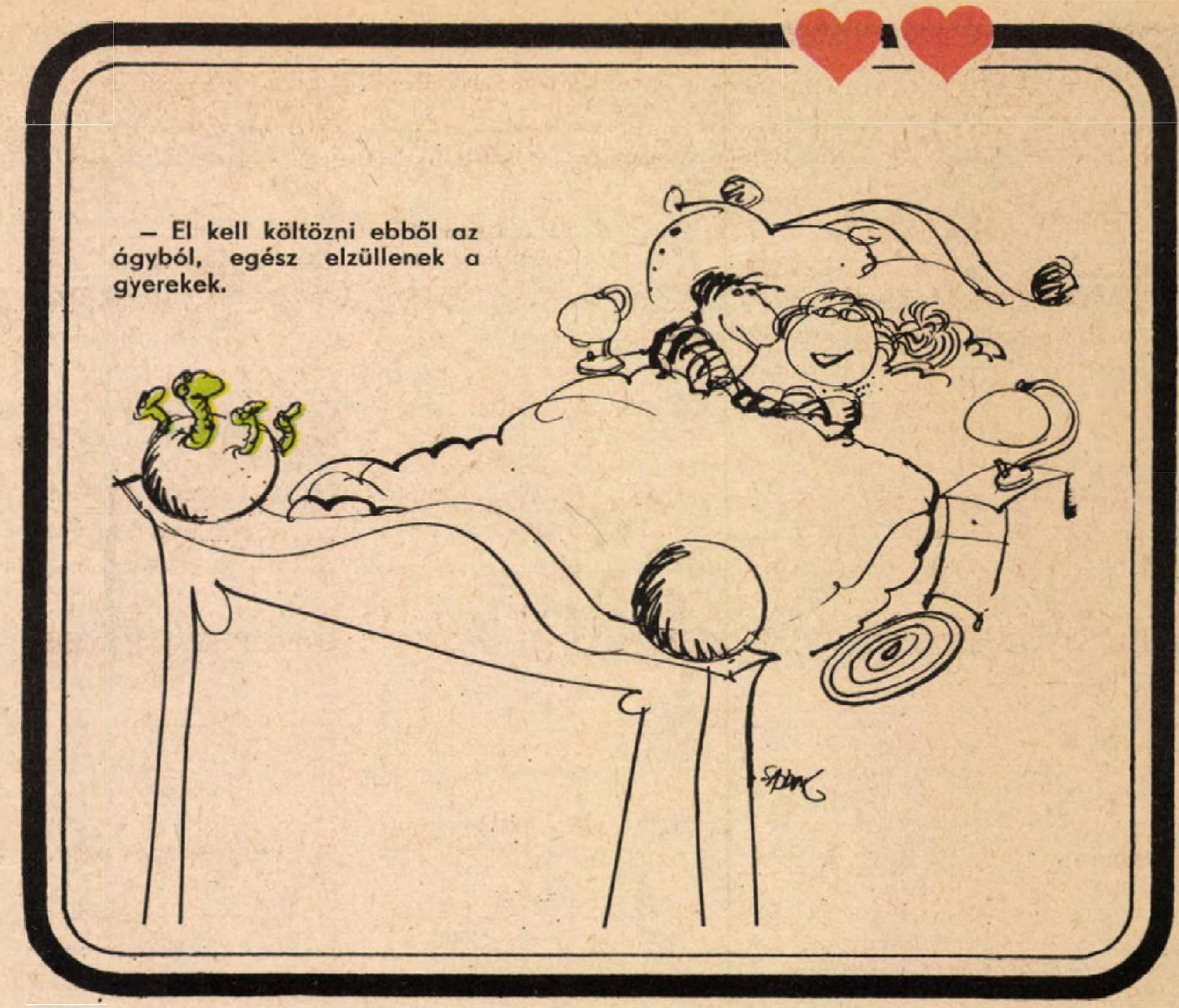
Láthatjuk, ha kimegyünk a
Karácsonyfák piacára,
A fák nem nőnek az égig,
Csak a karácsonyfák ára.

KARÁCSONYI ÜDVÖZLET

Kolléganőm folyton eszik,
Majszolva tölt minden napot,
Karácsonyra küldök neki
Egy gyönyörű réteslapot.

Hidvéghy Ferenc

– El kell költözni ebből az ágyból, egész elzüllenek a gyerekek.

TABI LÁSZLÓ:

RENDHAGYÓ VITA A HÁZASSÁGRÓL

A házasságról, erről a kimeríthetetlen témáról folyik a fenti címmel vita a Nők Lapja hasábjain. A hozzászólók elmondják, hogy miért jó az ő házasságuk, esetleg miért rossz (ha rossz), szót kérnek a közepesen sikerült házasságok alanyai is, érdekesnél érdekesebb tudósításokat és vélekedéseket olvashatunk a házasélet rejtélyeiről és fortélyairól, a vitát végül feltehetően azzal fogja lezárni a szerkesztőség, hogy a házasság lehet jó és lehet rossz. Anélkül, hogy bárki is felkért volna rá, az alábbiakban közzéteszem azokat a leveleket, melyeket íróik nekem küldtek a fenti tárgyban.

NAGYSZERŰ DOLOG!

Nem tudom, mi van annyi vitatnivaló a házasságról, amikor időtlen idők óta bebizonyosodott, hogy semmi sem boldogítóbb, mint egy szép házasság. Tiszta lelkű, becsületes férfi szövetsége egy szorgos és erényes asszonykával, az a közös elhatározásuk, hogy vállvetve küzdenek meg az élet viharaival éppen úgy, mint az élet napsütéseivel — ez a gondolat mindig könnyeket csalt a két szemembe.

Dr. K. J.
66 éves agglegény

TÜRELEM, MEGÉRTÉS!

Én szerelemből mentem férjhez annak idején, de férjecském már hazamenet az anyakönyvvezetőtől betért a sarki talponállóba és inni kezdett, ő, aki mátkaságunk ideje alatt nemcsak hogy nem ivott, de tagja volt az Alkoholellenes Liga elnökségének is. Képzelhetik meglepetésemet s a továbbiakban elkeseredésemet, amikor azt kellett tapasztalnom, hogy a férjem egyre inkább elsüllyed az alkoholizmus mocsarában. Sokan azt tanácsolták, hogy váljak el tőle, de én türelmes voltam s bár mind a négy gyermekem borszagú volt, amikor a világra jött, kitartottam a férjem mellett és az élet engem igazolt, mert 17 évi házasság után a férjem abbahagyta az ivást. Ezt a levelet délután fél 6 órakor írom s a férjem negyed 4-kor ivott utoljára.

S. L.-né
egy boldog asszony

CSAK SZERELEMBŐL!

Az a baj manapság a házasságokkal, hogy sokan meggondolatlanul, mély érzelmek nélkül kötnek házasságot, a szerelem mintha kiment volna a divatból. Sohasem volna szabad házasságra lépni érdekből, számításból, dacból, unalomból, rábeszélésre, szülői parancsra, fajfenntartás céljából, illendőség okából vagy hencegésből, csakis és kizárólag szerelemből. Én hétszer nősültem, de mindannyiszor szerelemből és mondhatom, hogy egyik házasságom jobb volt, mint a másik.

Dr. H. K.
Mátrasuhajda

A BOLDOG HÁZASSÁGHOZ IDŐ KELL!

Nekünk annak idején minden okunk megvolt arra, hogy bizakodjunk házasságunk jövőjében: hőn szerettünk egymást a férjemmel, frigyünket mindkettőnk családja helyeselte, lakásgondunk nem volt s minden egyéb körülmény is kedvezett. Sajnos, csak az esküvőnk után derült ki, hogy a férjem kissé csapodár természetű, szívesen futkároz könnyű nőcskék után s bár váltig hangoztatta, hogy csak engem szeret, egyik-másik kalandjával olykor hetekre is eltűnt, sőt, megesett, hogy egy kis színésznővel csaknem három évet élt Patagóniában s onnan hozta vissza családi fészkünkbe irántam érzett mély vonzalma. Mondanom sem kell, hogy sokat bánkódtam, de az idő — a legjobb gyógyszer! — ezúttal is megtette a magáét. Ma már, 45 évi házasság után elmondhatom, hogy férjem, (akinek most ünnepeltük 80-ik születésnapját) lehiggadt és egy jó ultipartit többre becsül a szexnél.

G. Lajosné
Kaporszállás

A NŐ EGYENJOGÚ!

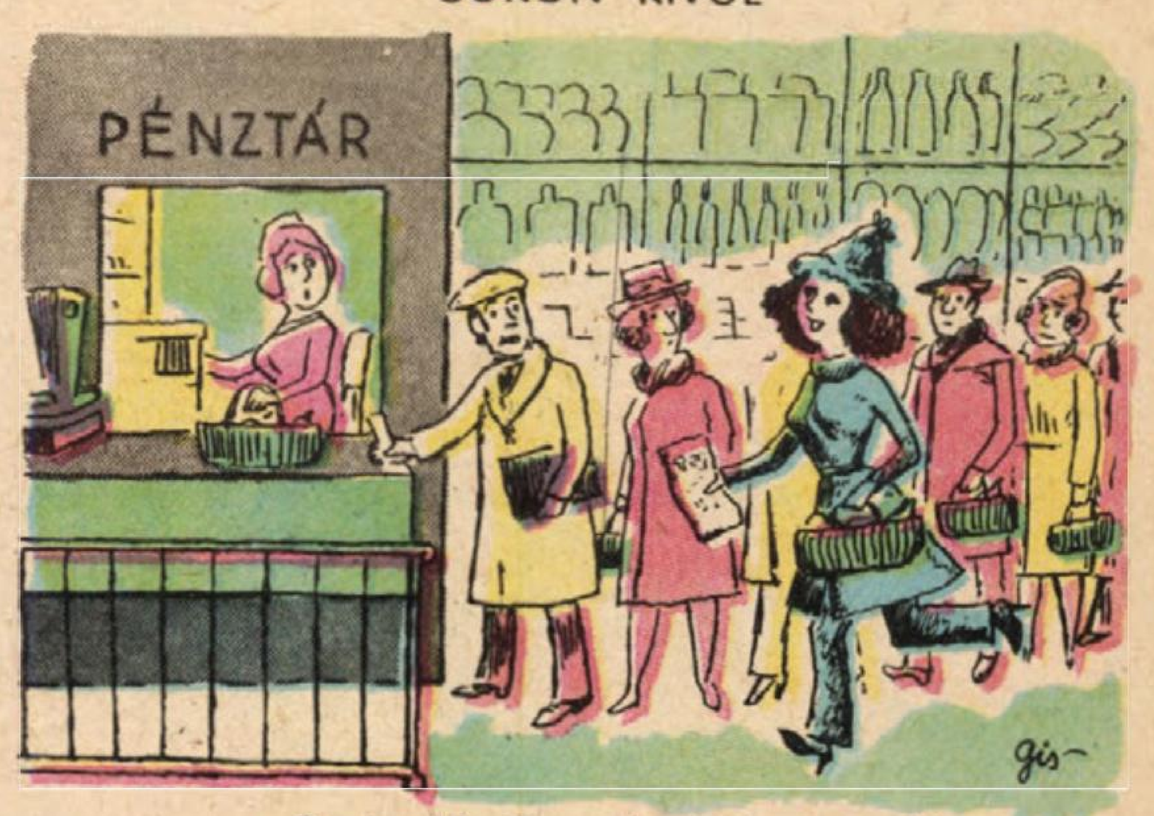
Sokat és sokszor beszélünk a női egyenjogúságról, de ennek a magasztos elvnek a gyakorlatban vajmi kevés látszata van. A házasságok legnagyobb része azért romlik, mert a férfiak a feleségüket nem ritkán még mindig cselédjüknek, sőt, olykor rabszolgájuknak tekintik, s miközben elvárják tőle, hogy dolgozzék, ugyanakkor megkövetelik azt is, hogy rendben tarsta a házat, nevelje és ellássa a gyerekeket, gondozza az öregeket. Nem így van ez a mi házasságunkban! Jómagam mindenben segítek a feleségemnek, aki annyira egyenjogúnak tekinti magát, hogy mindig visszaüt. Ha — teszem azt — lesózok neki egyet, mert nem elég forró a leves, habozás nélkül eltöri a fejemen a partvis nyelét s én ezt természetesnek veszem, mert a női egyenjogúság tisztelete a véremben van. Megesett egyszer, hogy nem vasalta ki idejében a nadrágomat s emiatt felpofoztam, ő azonban nem siránkozott, nem méltatlankodott, hanem — egyenjogú nő lévén — belémszúrta az egyik konyhakést, aminek következtében hat hétig ápoltak a kórházban. Házasságunk azért jó, mert az egyenjogúság alapján állunk mind a ketten és — nem dicsekvésképpen mondom! — nálunk egyoldalú verekedés soha sincsen.

K. Bertalan
egy férfi, aki tudja,
hogy mivel tartozik
a nőknek
Böhönypuszta

– Nem tudjátok, hova tehettük azt a csekélységet, amit a nagymamának vettünk?

SORON KÍVÜL

– Szabad? Gyerektejjel vagyok!

PETERDI PÁL:

BÜSZKESÉG

Elképzelem az utolsó percek nyüzsgését. A nyugati fél már ott ül az asztal egyik oldalán, a mienk a másikon. Rögtön kezdődnek a kereskedelmi tárgyalások, de ez a perc még a nyilvánosságé. Villog a vaku, nagy, fényes szemet nyit két reflektor, zümmög a kamera. És akkor — bizonyára ő sem szereti az üresjáratokat — megszólal a nyugati fél.

— Érdekes találkozásom volt minap az önök egyik honfitársával. Kilépek a hivatalomból, s a kis tér közepéről bűvöletes hegedűszó üti meg a fülemet. Beethoven F-dúr románcát játssza két ihletett kéz és egy forró szív. Felszállt a muzsika, rácsavarodott a kopár fák ágaira, s az ösztövér gallyak egyszerre kivirágoztak, ünneplőt öltött az egész város. Nem vagyok érzelgős lélek, de ez a magányos hegedűszó fellelkesített, magával ragadott, mintha az anyám simogatta volna meg a fejemet. Közelebb léptem. Egy elegáns ősz öregúr hegedült ott, fekete télikabátban, fehér selyemsállal, telivér művészfejét a drága hangszerre hajtva, egy darab Európa. A nyakából cukorspárgán kartonpapír lógott alá, feltehetőleg egy cipőskatulya teteje. A papíron az állt, hogy az illető úr az önök egyik főrangú zenei intézményének sokszorosan kitüntetett művésze és ez úton esedezik a mélyentisztelt körülállók megértő támogatásáért, mivel a napidíja igencsak szerény. És akkor én megemeltem a kalapomat az önök mindent lebíró életereje előtt. Energikus nép!

Így szólt a nyugati fél a mienk pedig hátradőlt a széken és felnézett a freskós mennyezetre. Félistennők hancúroztak ott, de olyan jóltápláltak, hogy másfél istennőknek is megtették volna.

Tűnődött.

Arra gondolt, hogy viharos-csatakos történelmünk során egyet-mást talán elhibáztunk gazdaságilag.

Lehet, hogy már Botondnak sem kellett volna betörnie a bizánci kaput. Különösen, hogy akkoriban még az általános háztartási biztosítás sem volt divatban. Jó, egynémely bogárszemű helybéli kisasszonynak tetszett talán ez a kamaszos temperamentum, ők ma is a szép bajszú hadfiról álmodoznak óbizantin leányszobájuk mélyén. De, ha már betörte Botond azt a kaput, talán okosabb lett volna, ha belisztezi a képét, bedugja a fejét a lyukon és harsányan kiabálni kezd. Hát lehet urak, lehet, trafáld kupán a szittya bohócot, három dobás tíz tálentum.

Jó, hát a dicsőség kisebb lett volna. De mennyivel nagyobb a haszon.

És akkor persze Mátyás király is okosabban teszi, ha nem a fekete sereggel, hanem a piros csörgősipkával indul Bécs ellen. A Hofburgban aztán összeüti a cintányért, bukfencet vet és brekegve dadogva, tüsszögve kihirdeti, hogy száz schillingért minden hausfrau és minden bürger kefirt facsarhat a magyar király e célra különösen alkalmas Hunyadi-orrából.

Igaz, az elismerés kisebb lett volna. De mennyivel nagyobb a nyereség.

És világos továbbá az is, hogy Papp Lacinak sem kellett volna strapálnia magát. Három olimpiai arany... még a mai kurzuson sem számba jöhető tétel. A Karátbolt egy huncut vasat nem adna érte törtsúlyban. Hanem, ha Laci felteszi a keménykalapot s a krumpliorrot, ha kiáll a Picadilly Circus kellős közepére és kihirdeti, hogy bárki lekeverhet egy nyaklevest a legerősebb magyarnak... az már igen...

Igaz, a diadal kisebb lett volna. De mennyivel nagyobb a bevétel.

A riporterek kezdték elpakolni a cuccot és akkor a nyugati fél befejezte a történetet.

— A különös koncert mélységes hatást tett rám. Éreztem, hogy valami módon viszonoznom kell ezt a szívbemarkoló produkciót. Odaléptem hát és egy nagy címletű bankjegyet tettem a művész lába előtt álló borotválkozó tálkába. Aztán eszembe jutott valami. Arra gondoltam, hogy az önök művészei alighanem érzékeny emberek s talán ez a virtuóz is megsértődne, ha nem kérnék valami ellenszolgáltatást a pénzemért. Isten őrizz, még alamizsnának tekintené. A vállára tettem hát a kezemet és így szóltam: „Most azt játssza kérem, hogy hármat tojt a fürjecske, fürj, fürj, fürjecske...” A művész megmerevedett, leeresztette a hangszerét és csak ennyit mondott: „Uram, én nem cigányprímás vagyok, hanem professzor. Szégyellje magát.” Azzal lehajolt, zsebrevágta a pénzemet, majd sarkonfordult és méltóságteljesen távozott. Hosszan néztem utána. Hiába, büszke nép!

Az eszmecsere a továbbiakban is a kölcsönös érdekek messzemenő figyelembe vételével ment végbe.

FELEKI LÁSZLÓ:

MIKOR MOS FOGAT A COWBOY?

Nagyon szeretem a vadnyugati filmeket. Már kora ifjúságomban izgalommal és harsány együttérzéssel szurkoltam végig az olyan nagyszabású alkotásokat, mint amilyen például a négyrészes „Cinnabar” volt. Ezt a filmet a tripoliszi Rákos-patak mentén összerótt barakkmoziban, az Uránus Filmszínházban néztem végig, hozzám hasonló korú filmrajongókkal együtt. Bár a film el-elszakadt, a mozigépész mindig időben csődítette vissza a nézőtérre a patak partján mezítláb fogócskázó nagyérdemű közönséget. A Cinnabar vadnyugati, vagyis cowboyfilm volt, s ezért sokkal jobban tetszett, mint a Kilencujjú ember, a Burlingtoni Jaguár, vagy a kissé hosszadalmas, nyolcrészes Cesarina. (Mit tudják a mai Jancsó- és Fellini-rajongók, hogy mi az igazi film!) Természetesen cowboy (egykori kiejtéssel: covboj) akartam lenni, hogy életem túlnyomó részét lóháton tölthessem el. Sajnos, mire hő vágyam teljesült (már ami a ló hátát illeti), a második világháború hajrájában már korántsem éreztem olyan kielégülést, mint amikor az Uránia mozi nézőterén elképzeltem magamat lasszóval a kezemben vágtatva.

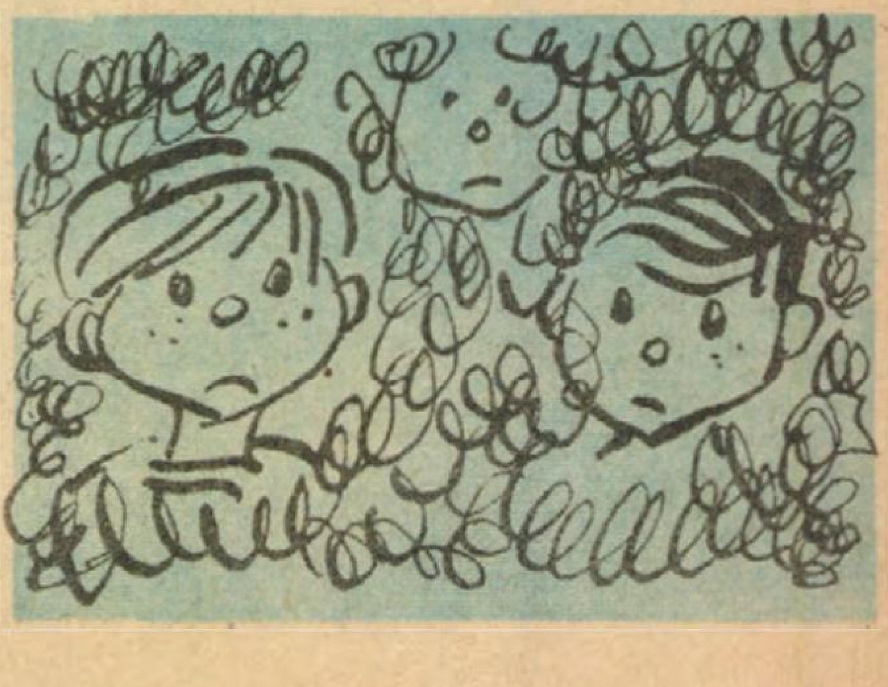

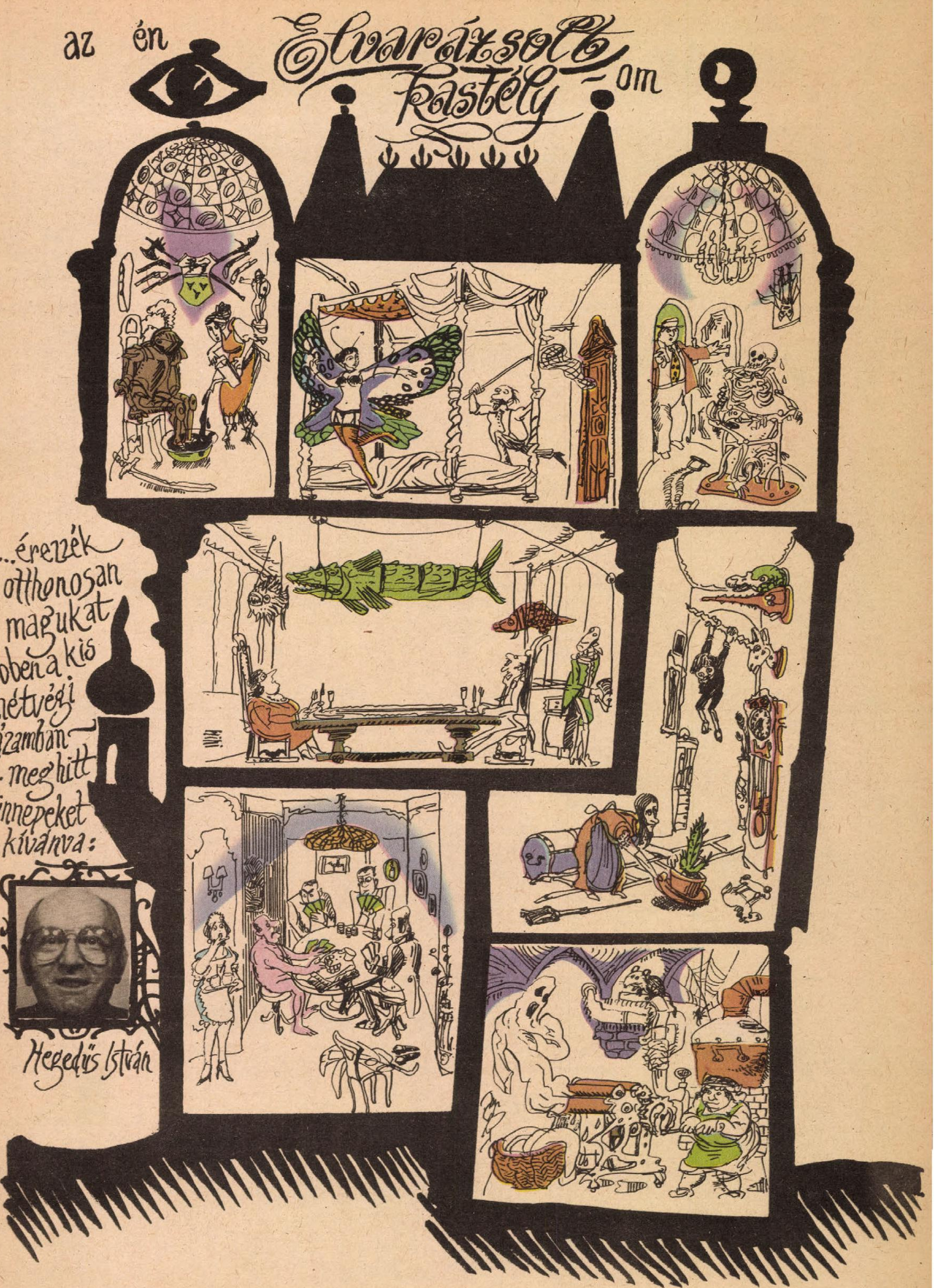
Ez különben általános jelenség: mire az embernek teljesül egy gyermekkori vágya, már nem tud úgy örülni neki, mint mondjuk, négyéves korában. A vadnyugati filmek iránti érdeklődésemet azonban mindmáig megőriztem. Tom Mixtől kezdve John Wayne-en keresztül Sean Conneryig sok víz lefolyt a Rákos-patakon, de egy jó „western”-t még most sem adok oda egy bonyolult jelrendszerű művészi filmért, amely után törhetem a fejemet, hogy mit láttam: a hatalom anatómiájának mélyrétegeit, a társadalom feneketlen romlottságát, az elnyomottak kiszolgáltatottságát pőre női testek jelképében, vagy annak a kozmikus kérdésnek a felvetését, hogy lehet-e őszinte barátság egy galaktika és egy kvark között? Őszintén és szégyenkezve bevallom, hogy amikor filozófiára szottyan kedvem, szánalmas kisszerűséggel nem moziba megyek, hanem könyvespolcomról leemelek egy Platón-, vagy egy Spinoza-kötetet. De a vadnyugati film, az más! Csak meglátom Ringo Kid, vagy Jack Fox képét, már régi cowboy-nótákat kezdek dúdolni.

Legföljebb egy kicsit, egy nagyon kicsit most már kezdem kritikusan szemlélni a vadnyugat sodró lendületű eseményeit, s már néha-néha olyan hiányosságokat fedezek fel, amelyeket annak idején ifjúi lelkesedésem elsöpört. A vadnyugati hőstettek persze változatlanul nagy hatással vannak rám. Tágra nyílt szemekkel figyelem, amikor a prérik szuperemberei csodatetteket visznek véghez. Mi mindent láttam már! Láttam már cowboyt, amint egyből felvágtatott a Rocky Mountains legmagasabb csúcsára. Láttam, amint a rettenthetetlen cowboy coltjával ezer méterről kilövi a pipát az ellenséges érzelmű, tehát csúnya arcú indián szájából. Láttam, amint az elpusztíthatatlan cowboy lovával leugrik a több kilométeres szakadékba, s természetesen semmi baja nem történik, sem neki, sem a lovának. Láttam, amint lasszójával tucatszámra csípi el az indiánokat. Láttam, amint halálmegvető bátorsággal megmenti tucatnyi bandita karmai közül Maryt, a szende farmerlányt.

Ezekhez a hőstettekhez természetesen minden szükséges kelléke megvan a cowboynak. Van pisztolya, nem is egy (néha kettőből is tüzel egyszerre, csípőből, pontosan), van lova, nyerge, magas sarkú csizmája, sarkantyúja, lasszója, sombrerója, puskája (lehetőleg Winchester), de azt még sohasem tapasztaltam hogy fogkeféje lett volna, nem is beszélve a fogkrémről. A szappan sem tartozik a vadnyugati kemény fickók (tough guys) felszerelései közé. Nem tudni, van-e a cowboynak legalább egy váltás kapcája, zoknija, alsónadrágja, inge, s ahogy így visszaemlékszem, nem hiszem, hogy a vadnyugat hőse valaha is, egyetlen egyszer is kifújta volna az orrát. Van ugyan egy színes kendője, de ezt a nyakába köti. Ugyanakkor a cowboyok belevaló szuperférfiak, s úgy látszik, a „tisztaság fél egészség” elv erősítő kivételeit testesítik meg. És mivel ezek a szuperférfiak nincsenek fából, mi sem természetesebb, mint hogy szívesen fogadják a vadnyugat leányainak és asszonyainak vízszintes odaadását, miközben már szinte ragadnak a bátorságtól. Félkarú óriás egy „western” szerelmi jelenet nélkül. Csattannak a csókok, izzanak az ölelések, pedig a vadnyugaton általában még ma is kevés az összkomfortos, fürdőszobás préri. A verejtékes kalandokat, a gőzölgő lóháton véghezvitt hőstetteket így édesíti meg a szerelem.

Röviden: a film fejlődik, a vadnyugat marad. Kezdetben vala a néma film. Aztán jött a hangos film. Ezután következett a színes film. Egy időben szó volt a szagos filmről is, amelynek jóvoltából a néző mélyeket szippantva szagolhatta volna a mezők, a virágok, a parfümök illatát, s a mozi mesevilága még életszerűbb élménnyé vált volna. Mindez szép és jó. De ami a cowboyfilmek illatosítását illeti, erre csak egyet mondhatok: az isten szerelmére — ne!

az én Elvarázsolt kastély-om
...érezzék otthonosan magukat ebben a kis hétvégi házamban— ...meghitt ünnepeket kívánva:
Hegedűs István

FEHÉR KLÁRA:

A TISZTELETREMÉLTÓ HARAKIRI

Az író letette a golyóstollat és boldogan felsóhajtott. Kész. Megírta. Befejezte. A kávéház szomszédos asztalánál ült a kritikus és savanyúan nézte;

— Írtál valamit?

— Egy mulatságos kis tárcát — mondta örömmel az író. — Tudod, egy olyan jókedvű...

— Mutasd.

— Örömmel.

Az író átvitte a művet a szomszéd asztalhoz és gyomrában enyhe nyomással figyelte, amint a kritikus belemélyed.

A KESZTYŰ

Az ifjú költő élete első író—olvasó találkozójára indult. Kegyetlen hideg tél volt, vastag zoknit és gyapjúpulóvert húzott és a fiók aljából előkotorta a kesztyűjét is. A kesztyű azonban rongyos volt. Kását kért a tenyere, felhasadt a kisujja az oldalvarrásnál. Szegény költő elszontyorodva nézte a ruhadarabot Az, hogy a honorárium átvétele előtt új kesztyűt vegyen, szóba se jöhet. Egyáltalán, ki az az őrült, aki holmi kesztyűbe pénzt fektet, amikor a tél egyszer úgyis elmúlik. A főbérlőnővel távolról sem volt olyan szívélyes viszonyban, hogy megkérhette volna, bűvöljön valamit a kesztyűn. Ő maga nem értett semmiféle fényes, hegyes, szúró szerszám használatához, verseit is filctollal írta töltőtoll helyett. a katonaságtól felmentették, ha injekciós tűt látott, elájult. Lányismerős sem volt a láthatáron mert a soros múzsát két nappal ezelőtt elzavarta, mert úgy érezte már túl sokat lóg a nyakán, márpedig az alkotáshoz függetlenség, szabadság és magány szükséges, nem egy szörnyű nő, aki ilyeneket mond: „nem vagy éhes? nem fázol? nem jönnél moziba?" Egyszóval a kesztyűn nem lehetett segíteni. De hideg volt, a keze fázott. Egye fene, felveszi ezt a rongyot, olyan, amilyen, ki törődik vele?

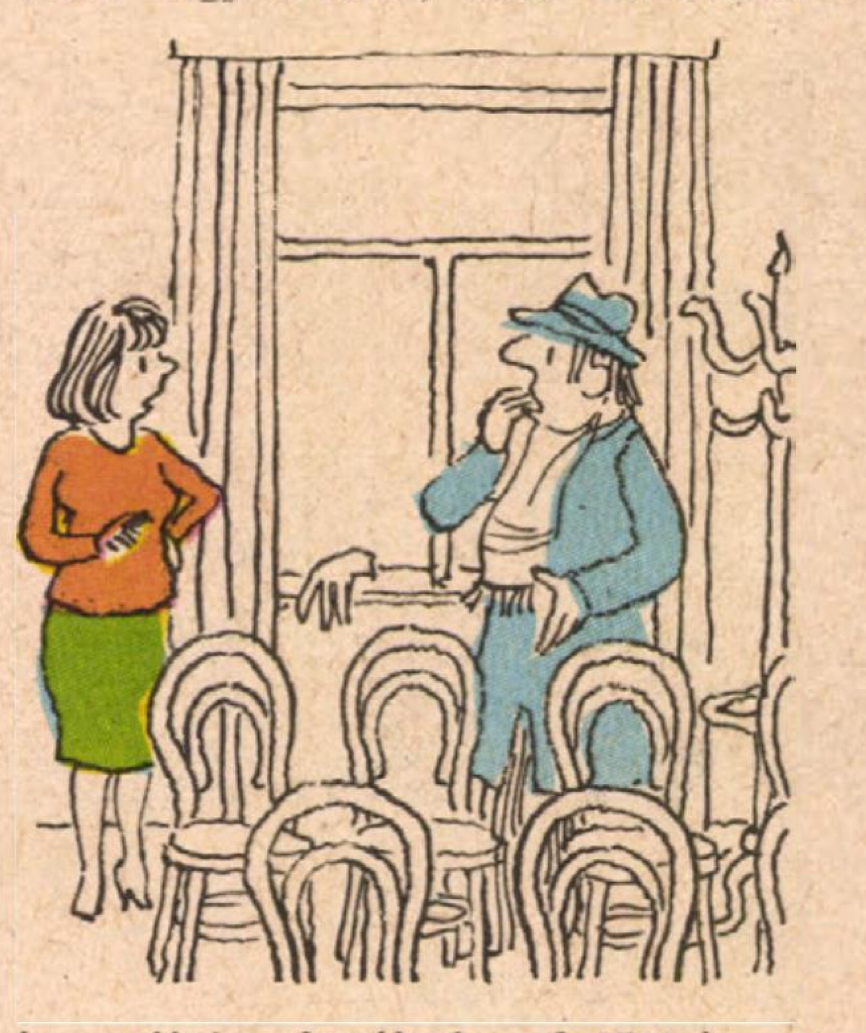
Havas tájon vitte az autóbusz, cukorsüveges házak, mesebeli, jégvirágos fák között. A kultúrház nagytermében barátságosan duruzsolt a tűz, a széksorokban ragyogószemű leányzók ültek és áhítatosan itták az ifjú költő szavait. A költőt boldoggá tette a siker, verseit szavalta, mélységes titkokat árult el a dalok keletkezéséről, őszi ködök és virágzó barackfák sejtelmes szépségeiről, verslábakról és összecsengő rímekről, jambusokról és anapesztusszokról, prózaversről és ihletről. Részegítő, káprázatos délután volt. Amikor elbúcsúztak, hatan is felsegítették a költő viharvert kabátját, egy fekete hajú, karcsú lány nyújtotta a gyapjúsálat és egy barna szemű emelte fel a zsebből kihullott kesztyűt.

A költő ránézett a nyomorult, pecsétes, lyukas kesztyűre és elvörösödött.

— Köszönöm, ez nem az enyém — hazudta égő füllel és rátette a kesztyűt az ablakpárkányra.

— Itt felejtette valaki — mondta a barnaszemű és máris indultak kifelé a hóba, fagyba, a dermedt téli estébe. A költő körme alá futott a hideg. Átfagyott ujjait a kabátzsebébe dugta. — „Mindjárt jön a buszom, maguk menjenek csak haza, mert megfáznak."

A költő egyedül maradt a behavazott tájon, de a busz késett. A keze különben is fázós volt, most úgy érezte, már nincsenek

is ujjai, leváltak, letörtek a csontkemény fagyban. Az elárvult kesztyűre gondolt, a megtagadott kedves jószágra, ami most melengetné, simogatná vérvörösre fagyott kezét és feleslegesen kidobhat kétszáz forintot egy újért...

„Legfeljebb elmegyek a következő busszal" — gondolta, „visszamegyek a kesztyűmért. Ki lehet ilyenkor a teremben. Senki. Legfeljebb a takarítónő. De biztosan nem is takarítanak. Elkérem a portán a kulcsot."

A portán nem volt senki. De a ház ajtaja nyitva volt, a teremé is. Végigsietett a széksorok mentén a fogashoz. Az ablakpárkányon ott feküdt tátongó sebeivel a kesztyű. Az utcai lámpa és a hó gyenge fényénél már messziről látta, felkapta... felkapta volna, amikor lépteket hallott; kattanás, felvillant a neon és az ajtóban a barna szemű állt.

— Maga? Miért jött vissza? — kérdezte meglepetten.

A költő félméternyire állt a kesztyűtől.

— Fázom, szegény vagyok, hazudtam, kell a nyomorult kesztyű — akarta mondani, de istenem. téli éjszaka, jégvirágok, barnaszemű lány. Az isten verje meg a főbérlőt, a lakbért tudja emelni, de egy kesztyűt... Barna a szeme, de biztosan ez a lány is folyton azt kérdi majd, hogy „éhes vagy? miért nem megyünk moziba"... mindez átsuhant a költő agyán, ugyanakkor hallotta a saját hangját, idegensaját hangját, egy elmebeteg hangját: „Visszajöttem, mert szeretem, mert nem tudtam így elmenni, mert maga a sors, mert itt akarok élni, mert van szerencsém megkérni a kezét..." Ködfelhőn át látta a kislány földöntúli boldog arcát, a párkányon a szakadt kesztyűt és hallotta, hogy berregve elrohan a nyolcötvenes busz...

Na — mondta a kritikus, amikor az olvasást befejezte. — Ez a te bajod. Van egy emberi konfliktusod, a gyáva férfi nyomorult frusztrációjából menekülése a valóság tagadáson át a totális frusztrációba, a házasságba, a csődbe. Ez jó, ezt minden valamirevaló író megírja egyszer. A nagyok nagy témával az örökbecsnek, a hülyék egy rongyos kesztyűvel a Ludas Matyinak. Áttételek kellenek, *poetry* kedves barátom, *Dichtung*, a modern életérzés, magasztos szadomazochizmus homoerotikával kevert sokkolás, adekvát frásztöréssel, hadd vegye el a kedvét az olvasónak még a lélegzéstől is, érezze, hogy a világ csupa antianyag, atomrém és fekete lyuk. Szimbolikus helyzetek kellenek és szimbolikus tárgyak. Kesztyű. Mi az, hogy kesztyű? A kesztyű helyett legyen egy kard. Milyen kard? őseinknek véres kardja, fogason függ, rozsda marja. Vagy görbe szablya. Esetleg szamurájkard. Nem. Megvan. Tőr. Meztelen penge Harakiri tőr. Érted?

— Nem.

— Annyi baj legyen. Írd fel az új címet:

A TISZTELETRE MÉLTÓ HARAKIRI

A főhős fiatal és költő és szegény, az rendben van. Övé a kard, de nem akar megválni tőle. Miért? Dédapja a Csusingura ezzel követett el harakirit. Itt valamit be-

leírsz a harakiriről, hogy lássák az intelligenciádat. Hűség kapuja és Nirvána kapu. Négy leszúrt bambusznád a selyemmel bevont tatami körül, a tiszteletreméltó harakirire készülő férfi keserű zöld teát iszik, főtt rizst és gyümölcsöt eszik. És mielőtt bal kezéből jobb kezébe teszi át a tőrt és lemezteleníti először jobb vállát, azután a balt, elmondja a hálóverset. Találj ki ötöt, hatot, ilyesmit:

Eső permetez a Csuzendzsi tóra,
Életem is lezuhog, mint a Kegon
vízesés.

Vagy:

Nem olvad el a hó a Szent Fudzsi
csúcsán,
De elolvad az élet,
és lehull a cseresznyevirág.

— Én csak arról írtam, hogy a költő elment író—olvasó találkozóra — próbálta gyáván közbevetni az író.

— Nem hallgatnál? Írd, amit diktálok. A költő verseket tanított egy ikebana tanfolyamon, hogy eltartsa tiszteletreméltó szüleit és két leánytestvérét, Narancsvirágot és Őszibarackvirágot. De olyan keveset keresett, hogy elhatározta, a tanítás után őse tiszteletreméltó tőrét...

— Beviszi a bizományiba...

— Nem viszi. Vicclapban viszi, irodalomban nem viszi. Eladja egy műgyűjtő olajsejknek, akit gyűlöl es megvet, akibe legszívesebben belemártaná a tőrt... Megtartja az órát, az előadáson az első sorban ül egy selyemkimonós gyönyörű lány. Isszák egymás tekintetét, óra után együtt lépnek ki a házból, háromszor meghajolnak egymással szemközt, sayonara, sayonara, *isten veled, isten veled,* mondják szomorúan. A fiú már majdnem felszállt az egysínű vonatra, amikor eszébe jut a tőr!

Bennfelejtette a teremben a tőrt. A lány látja, hogy fut a fiú. Utánaered. „Miért jöttél vissza?" „Megmutatom neked" — mondja a fiú. „Ebben a selyemtokban egy tőr van. Dédapám Csusingura szentelt vére ezen folyt végig, bíbor volt a penge, mondd, hozzám jössz feleségül?" — „Nem mehetek" — súgta a lány — „holnap lesz az esküvőm". — „Éreztem" — sápad el a fiú. — „Holnapra megszerzem az engedélyt és nagyapám nyomdokába lépek, elkövetem a tiszteletreméltó harakirit." — „Miért nem lehetek én is férfi, miért nem vállalhatom én is ezt a hősi halált?" — sóhajtja a lány. „De esküszöm. hogy ugyanabban az órában amikor beledöföd köldököd alá a tőrt, elindulok és a tenger habjaiba vetem magamat. Csókoljuk meg együtt a pengét, amelytől holnap kígyózva hullanak ki a beleid a véres tatamira, és hörögve bugyborékol a nyálad és kimeredt szemed üvegesen keresi az irgalmas barátot, aki nyakcsigolyádat szétszereli... én pedig nyelem a medúzákkal és algákkal teli poshadt, keserű tengert ... hogy utána a felhőkben találkozzunk, túl a szent Kapukon..."

Így halt meg Lótuszvirág és Ken-Da-gó. Lótuszvirág szállva és könnyen, mint egy széltépett virág, Ken-Da-gó fájdalmasan és súlyosan, mint a föld...

— Valahogy így írd meg — fejezte be a kritikus. Rakd bele minden aberrációdat, kéjgyilkos tudatalattidat és a Love Storyt. Jegyezted?

Az író elmerengett, majd némi habozás után átírta a kesztyűt harakiri tőrre. Megkapta rá a Nyáj díjat két kolomppal.

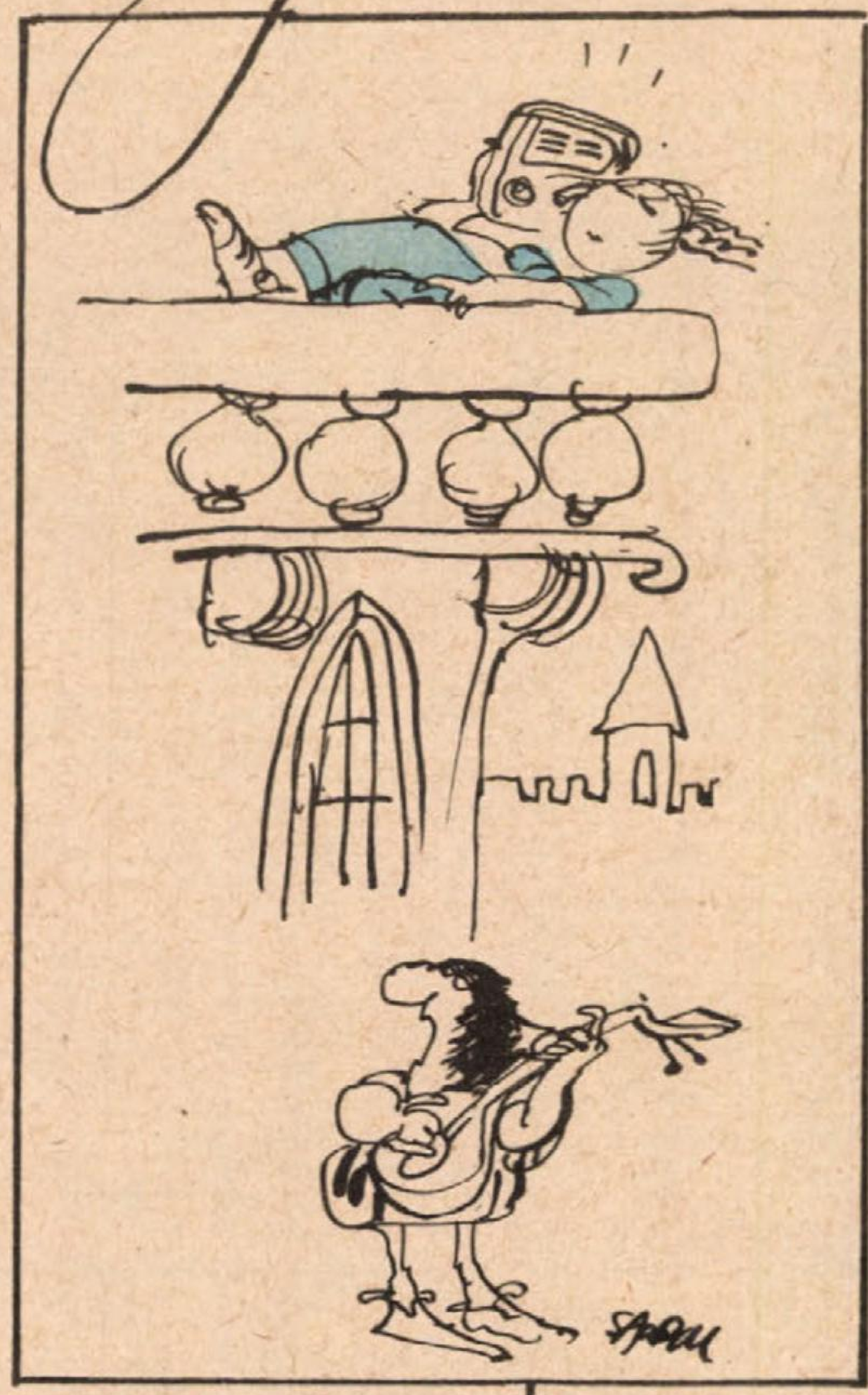
Humoristának többé nem köszönt.

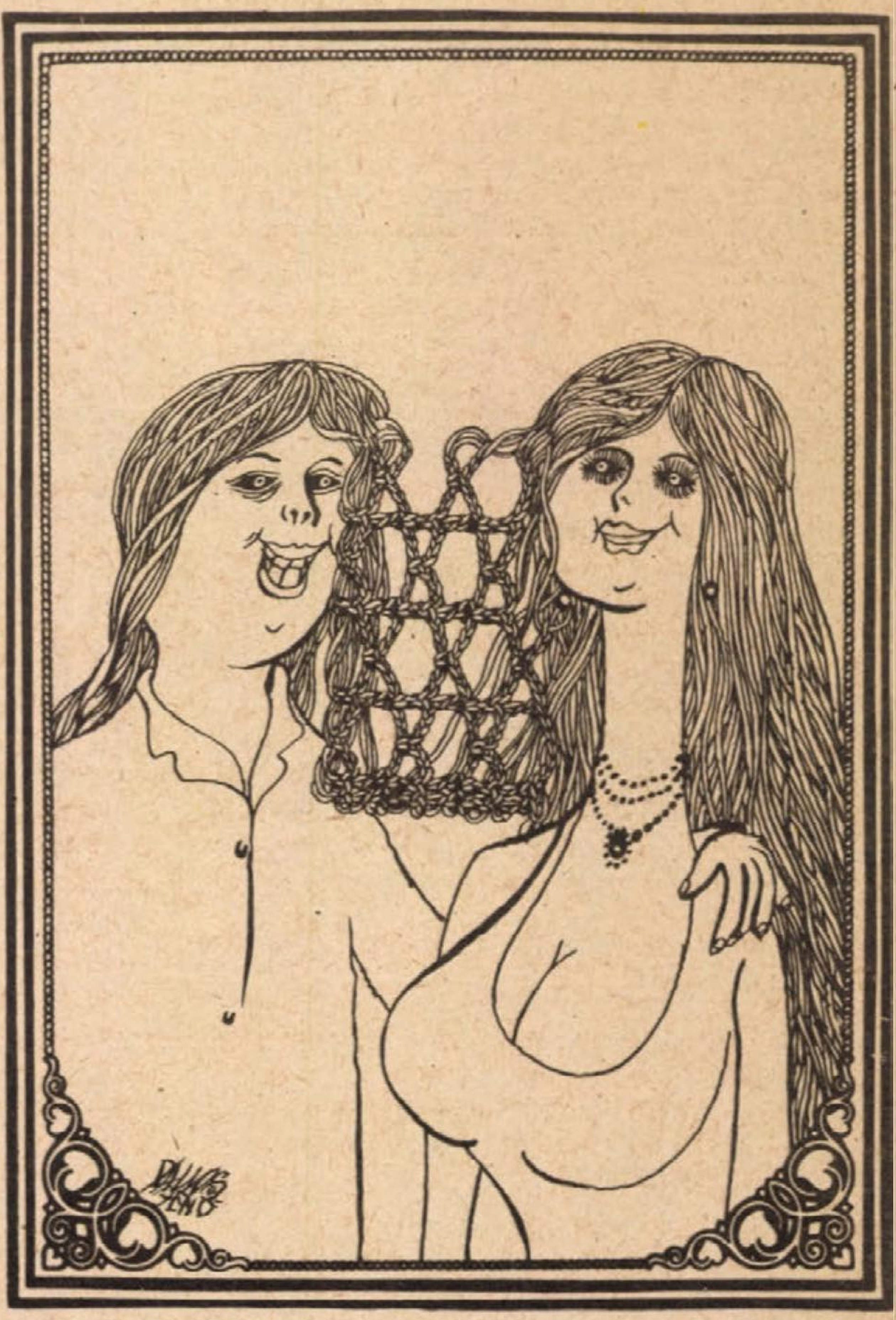
Vissza se.

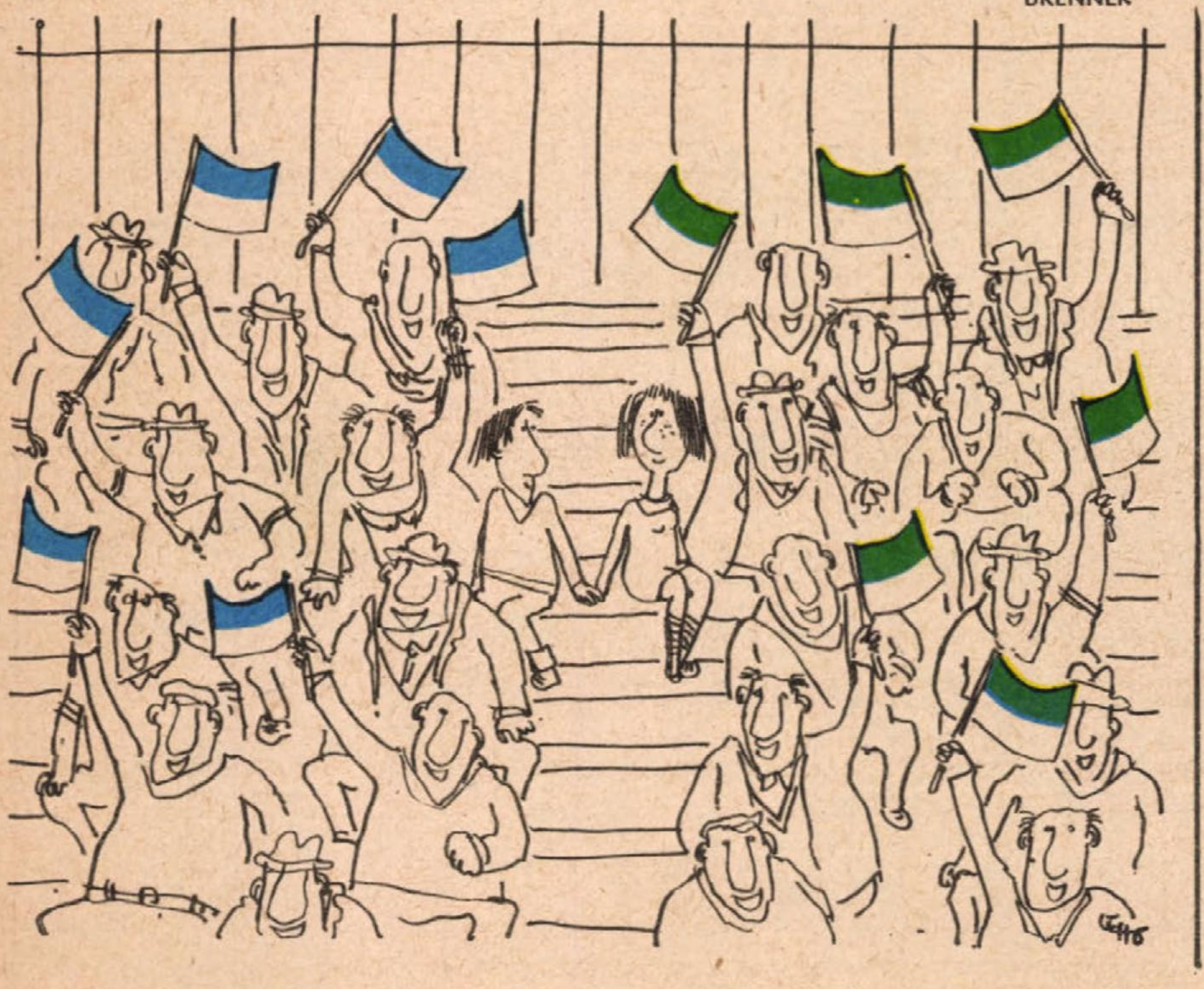
Rómeó és Júlia

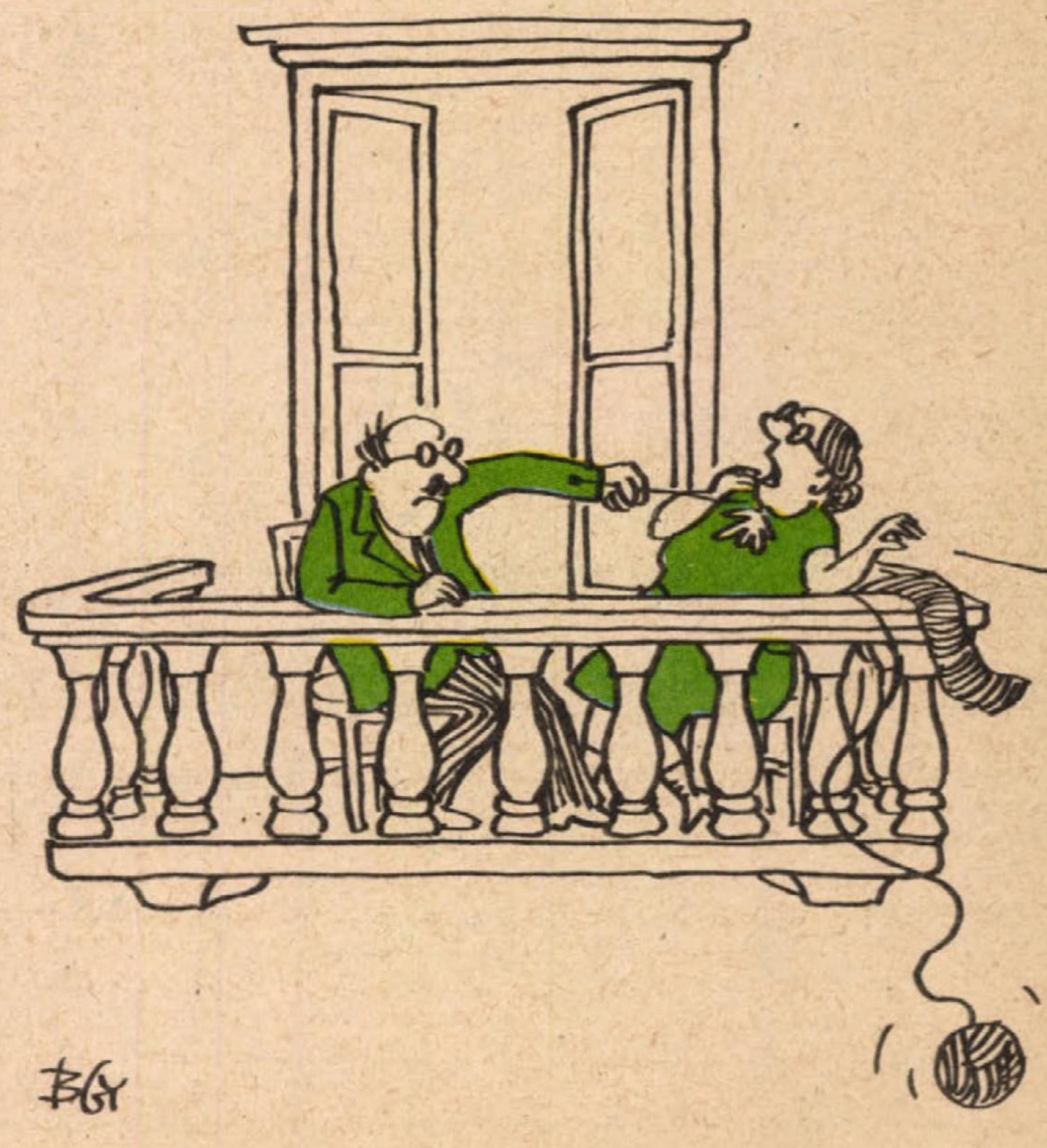

FÜLÖP, BALÁZS-PIRI, SAJDIK DALLOS, LEHOCZKI, BRENNER

TORMAI LÁSZLÓ:

Tanulmányi kirándulás

A 99. számú Alkoholistaképző Intézet 4/B osztályos tanulói pont kilenc órakor találkoztak a körtéri sarki kocsmában. Röviddel az első féldeci után megérkezett a kirándulást vezető szesztornatanár is frissen borotvált másnaposággal. Gyorsan megállapította, hogy az osztály lehelete negyven fok, hiányzik tíz üveg Kinizsi. Aztán elindultak.

Majd megérkeztek útjuk első állomására, a Magyar Pancsipar Pestfoki Kotyvasztó Üzemébe. A bejáratnál egy főkotyvasztár fogadta őket. Mellén büszkén himbálódzott a „Boszorkánykonyha Kiváló Mestere" kitüntetés lúgkővel ékesített fokozata. A kiváló boszorkány bevezette az osztályt a főpancsolóba, ahol hatalmas betonkádakban lubickolt a Gülbaba aroma és az Ella eszencia.

— Mi lesz ebből? — kérdezte az osztály vörös orrú strébere.

— Természetesen gesztenyepálinka — felelte a főkotyvasztár. — Pillanatnyilag ugyanis nem terem annyi gesztenye a KGST-tagországokban, mint amennyi belőle készült pálinkát megiszunk. Így kénytelenek voltunk a krumplihoz nyúlni. Egyébként a kádakat nyolcvan milliméteres főnyomócső köti össze a huszonkét kerület tizennyolcezer-háromszázhuszonhét szívóhelyiségével, s büszkén jelenthetem, hogy a főváros jelenleg is nyomás alatt van!

Ezután a tanulók átmentek a kotyvasztó üzem házasságkötő termébe. Az anyakönyvvezető előtt éppen két boroshordó állt. Hamarosan felcsendült Erkel bordala, miközben megszólalt a hivatalos személy:

— Kedves fiatal pár, az abaházi kecsekecsöcsű és

a kundarazsi csalángyöngye, ti a mai napon magyar törvények szerint titokban egybekeltek. A házasítási levél szerint nevetek ettől a pillanattól kezdve: badacsonygörcsi szürketütü.

— De hiszen ez egy gnóm bor! — mondta az osztály legrosszabb tanulója, aki még nem itta el az eszét.

— A fenét gnóm! Ez egy kiváló minőségi bor — közölte a boszorkánymester. — A kecskecsöcsű családfájában kutyabőr is van, míg a csalángyöngye bükkapja együtt volt bezárva a Furminttal.

— Na, látod! — torkollta le osztálytársát a stréber, miközben beleivott a nászhordóba. — Aki ebből a borból iszik, annak nem támadja meg fejét a nemespenész!

A pancskóstolást követően az osztály nyolc napon túl is badacsonygörcsben volt, de ez nem zavarta őket, hogy átránduljanak a tanulmányút következő állomására, az Italért Vállalat 321. számú üzletébe. Odabent undorodva vették észre, hogy a boltban néhány élelmiszert is árulnak. Ezért az eléjük siető üzletvezető el is süllyedt szégyenében, miközben gyorsan elhadarta:

— Italért boltunk tudományos vásárlópszichológiai módszerekkel működik. Így a hét páros napjain félliteres és hétdecis pálinkásüvegeket rakunk ki a polcokra, a hét páratlan napjain pedig két és öt literes palackokat. Nyugodtan mondhatom, hogy

törzsvásárlóink a páratlan napokon is reflex-szerűen nyúlnak a polcra, és a rohanó életben nem is veszik észre a mennyiségi különbséget. Ezenkívül köteleztük vásárlónkat, hogy a kurrens sörhöz a kemény valutáért beszerzett kurd fickóvízből és bangladesi kobralikőrből is fogyasszanak. Nagy baj viszont, hogy korlátozták üzletünk közterületekre gyakorolt hatósugarát, ezért boltunkban most már nemcsak lopnak, hanem isznak is!

Az üzletvezető szívet melengető rövid előadása után az osztály megtekintette a borospultot. Látták ám, hogy az egyéb magyar borok között ott sorakozik hétdecis kiszerelésben a móri ezerjó és a visontai olaszrizling üvegenként 150 forintért. Nézték job-

ban, mert azt hitték, hogy itt már végrehajtották a jövő évi árintézkedéseket is, és akkor felfedezték az üvegek kupak borításán a „Hungarovin, Borgazdaságok Export Vállalat" feliratot. Ekkor szólalt meg az osztály szivacsa:

— Na, én veszek egy ilyen üveggel a fateromnak! Negyven évig úgyis csak kocsisbort ivott...

— Hülye vagy!? — mondta az osztály idültkéje. — Egy ilyen üveg móri ezerjót kapsz negyvenöt forintért is!

— Igen ám, de az a palack nem járt külföldön! Képzeld el, milyen értékes bor lehet ez, ha a szaharai mórok is visszaküldték!

Az italért üzletben tett látogatás után az osztály bekapott egy tálca negyvenszemélyes kevertet, mert nem akarták étellel megkeverni magukat, aztán felkeresték a 45. számú Gyomorszabászati Klinikát. Itt a főorvos bemutatta őket a Magyar Pancsipar saját áldozatainak. A tanulók egy-egy szál cserkészkolbásszal kedveskedtek a betegeknek, amit a betegek rögtön le is nyeltek, mivel azt hitték, hogy gyomorszonda. Igaz, a cserkészkolbász nem olyan jóízű.

Később a diákok átnéztek egy gyomorlyukon. Eközben a főorvos megjegyezte, hogy szerencsére az egyik magyar mezőgazdasági gépgyár leállt a veszteséges traktorgyártással, és most gyomorvarrógépeket gyárt, egy ilyen gép pedig óránként öt lyukas gyomrú magyart képes megvarrni.

A jó hír hallatára az osztály egyhangú fogadalmat tett, hogy lyukas gyomrukat e helyen fogják bestoppoltatni. Fogadalmi áldomásként megittak egy-egy korsó gipszkását, majd részt vettek azon a bensőséges ünnepségen, melynek keretében megoperálták a klinika törzsgárda gyomorfekélyesét, aki húsz éven keresztül becsületesen piálta a Magyar Pancsipar koszorúér-trombózissal kitüntetett mérgeit. A műtét után a pancsipar képviselői gyors gyógyulást kívántak a betegnek, és emberfeletti helytállása elismeréseként megajándékozták egy herendi ágytállal.

A tanulmányi kirándulás végeztével az osztály betért egy bisztróból visszaalakított dühöngőbe gyomorkeserűt inni. Az első kört lenyelve keserű szájízzel foglalták össze a kirándulás eszmei mondanivalóját:

— Aki a látottakat józan ésszel megérti, az beteg!

FÖLD S. PÉTER:

Legkedvesebb rémhíreim

Tízéves lehettem, átlagos termetű, társaimnál magasabb kisfiú. Két lábam a földig ért, s nyakam fejben végződött, egyebekben teljesen olyan voltam mint a többi gyerek. Egy reggel, éppen azon aggódtam, hogy otthon felejtettem a tolltartómat, benne a piros elkenős tollal, amikor bejött a kövér Artikula és azt mondta, hogy a Vihánc tanárnő feleltetni fog kézimunkából. Ez volt az első rémhír, amit hallottam életemben, s mint ilyen, nem is volt igaz: Vihánc tanárnő aznap nem feleltetett senkit, mert elvesztette a szemüvegét, s nem találta meg az osztályunkat.

Később, ahogyan társadalmunkkal együtt cseperedtem — máig sem tudom eldönteni, melyikünk a fejlettebb — egyre változatosabb rémhírek kerültek utamba. Egy ízben például elterjedt, hogy az iskolában három hónapig nem lesz tanítás, ami egy pozitív rémhír volt, de mint utólag kiderült, a szénszünet csak két hétig tartott. Úttörőkoromban őrsünket, a Mókus őrsöt — a mostani Piramis őrsök elődjét — az hozta izgalomba, hogy a tanárnő kijelentette, csak az kapja meg a piros csillagot, aki tud a levegőben kézen állni, az iskola harmóniumán hibátlanul eljátssza a Kék Duna keringőt, s megfesti Michelangelo képeinek hiteles másolatát. Ez a híresztelés igaz volt, s később a tanulók túlterhelésének nevezték el, aminek végül is az lett a következménye, hogy az egész osztály túlterheltté vált, s mindegyikünk megkapta a piros csillagot.

Gimnáziumi osztálytársam, Kapirga megtudta, hogy egy sarki butikban lehet eredeti Beatles-lemezt kapni, aminek nagyon megörültem, mert csak néhány nap múlva derült ki, hogy a felvételt egy magyar zenekarral készítették, a két kapualjjal arrább levő stúdiónak kinevezett szenespincében. Ekkor kezdtem érdeklődni az eredeti farmerek iránt is, de a jól értesültek azt suttogták, hogy már az amerikai farmer sem amerikai, az eredetit pedig már eredetileg is hamisították, s különben is, mióta Lévi Strauss meghalt, a fia vette fel az ő nevét.

A hatvanas évek vége felé már komolyabb rémhírek töltötték be agyamat. Azt beszélték a kocsmában, hogy az eddiginél nagyobb jelentőséget kap majd a piac értékítélete és a gazdaságosság, sőt a csapos még azt is tudni vélte, hogy állítólag szemléletváltozásra lesz szükségünk. Mindezek természetesen mostanáig nem bizonyultak igaznak. Ekkoriban terjedtek az első áremelésekről szóló híresztelések is, ezeket azonban nem tudtam túl komolyan venni, csak ugasson a Szabad Európa, gondoltam magamban. Amikor pedig Epeda néni a fülembe súgta, hogy hamarosan itt a világ vége, akkorát nevettem, hogy leesett a folyosón a vakolat, mert akkor még tudtam akkorát nevetni.

Gyökeres változást jelentett életünkben egy szép napos délelőttön Csámcsogi néni látogatása, aki sejtelmesen közölte, hogy nem akar semmit mondani, éppen csak, hogy erre járt, de ha vennénk, mondjuk tizenöt kiló cukrot, nem járnánk rosszul. Ez meglepett, de hiába kérdezgettem a jó öreg perecárust, ezt követően még egynyit sem mondott. Mindenesetre lementem a boltba, beálltam a sor végére és vettem húsz kiló cukrot. Csaknem másfél évig tartott a készletem, majd miután elfogyott, rá két nappal felemelték a cukor árát. Csámcsogi néni ezután hetekig sértődötten hallgatott, majd egy este — hatvanas izzó fényesítette cipőnket — azzal állított be, hogy vegyünk lisztet, mert felmegy az ára. Úgy kivágtam, mint gyerekkoromban egyszer a biztosítékot, úgyhogy Csámcsogi néni meg sem állt a legközelebbi boltig. Egy hét múlva azért lementem a közértbe, hogy vegyek egy kiló lisztet, de akkor már régen elfogyott, igaz, nem emelték az árát, csak két hét múlva, de akkor már megint lehetett kapni.

Amikor most legutóbb arról értesültem, hogy januárban földrengés lesz, már meg sem ijedtem: a januárt Budapesten töltöm, néha ellátogatok Bicskére, s még csak azt nem döntöttem el, melyik sorba álljak be, hogy ne járjak rosszul?

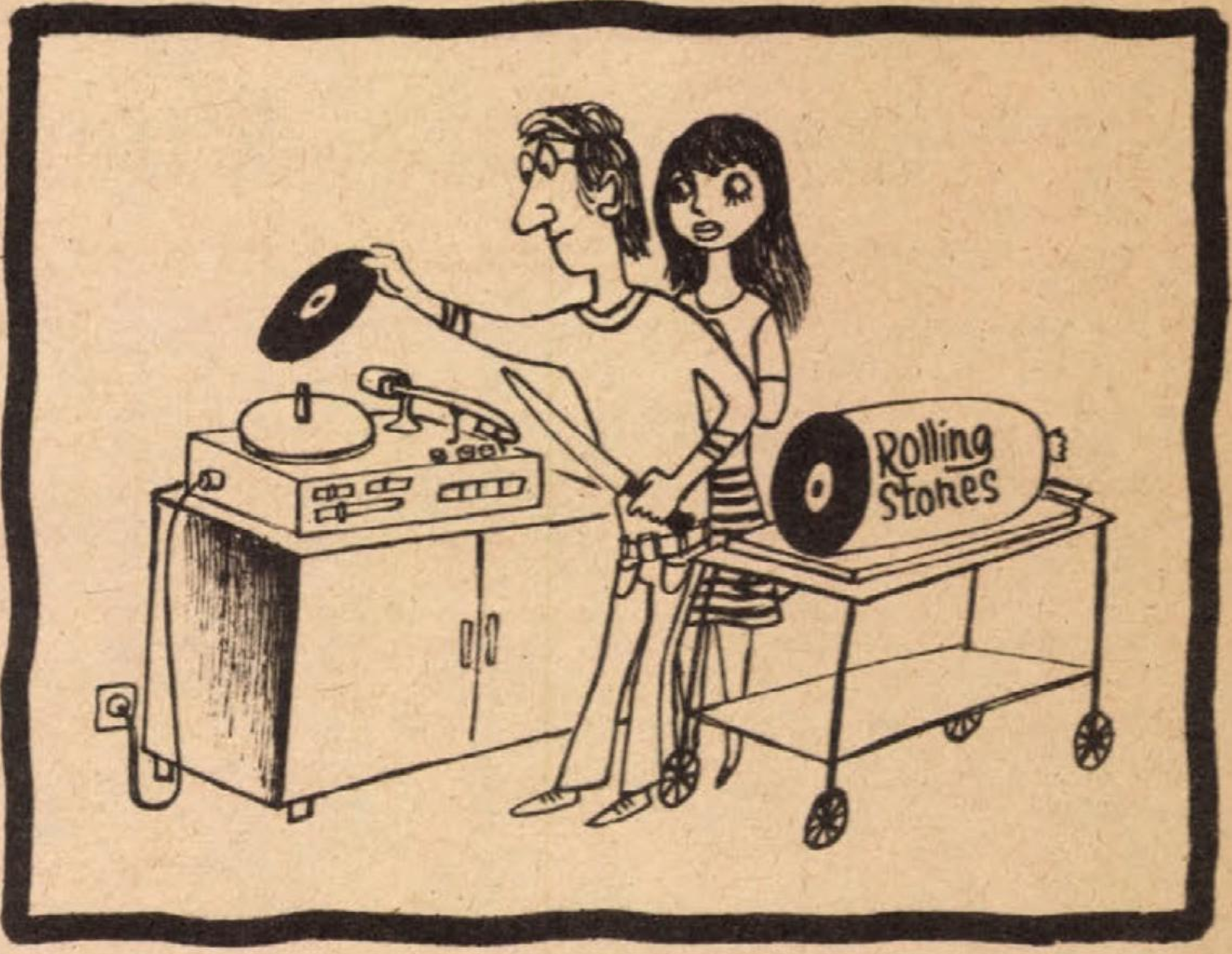
VÁRNAI GYÖRGY:

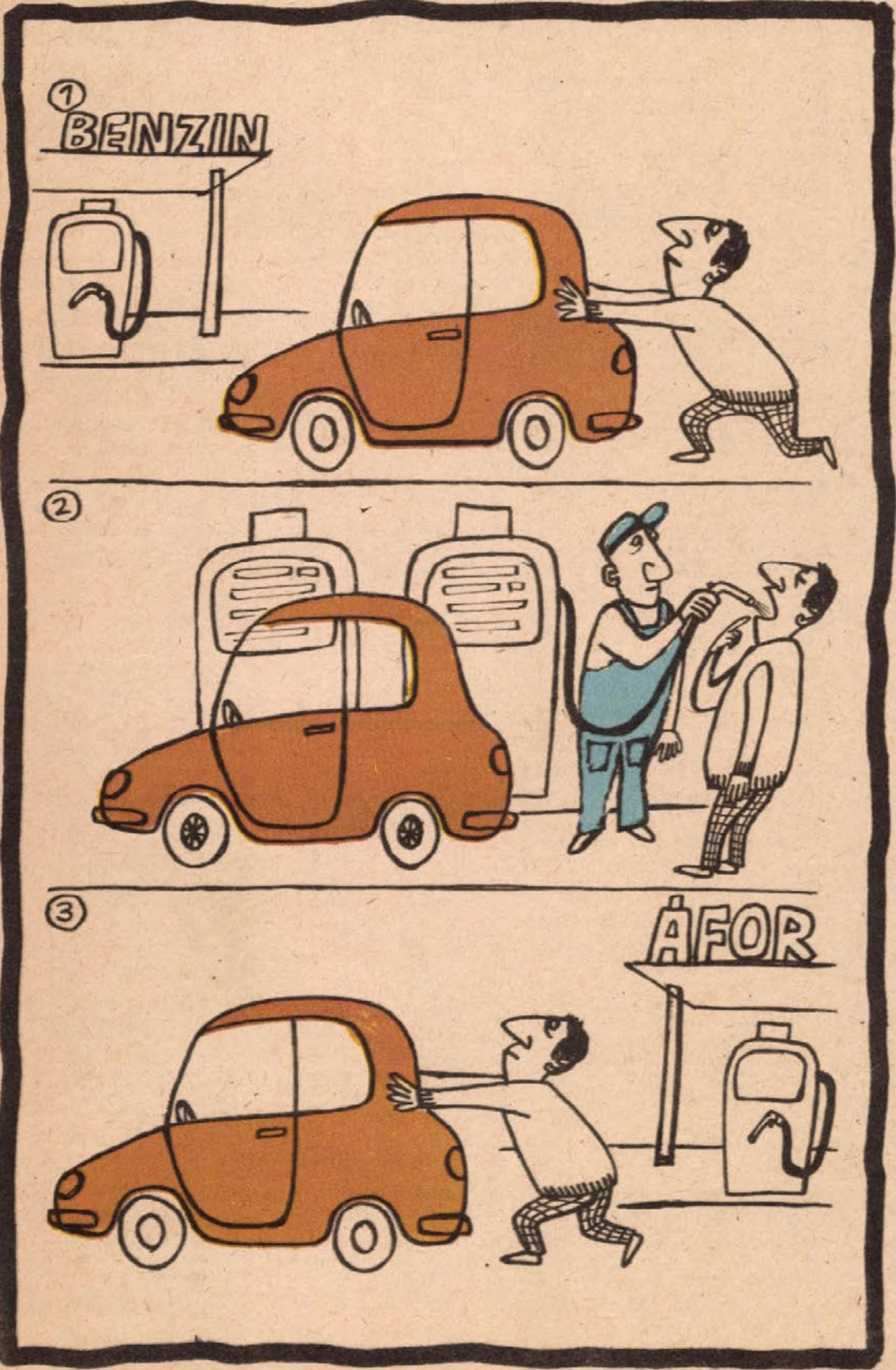
aBszURd

DALLOS JENŐ: HÁZAK

ZUGÉPÍTKEZÉS

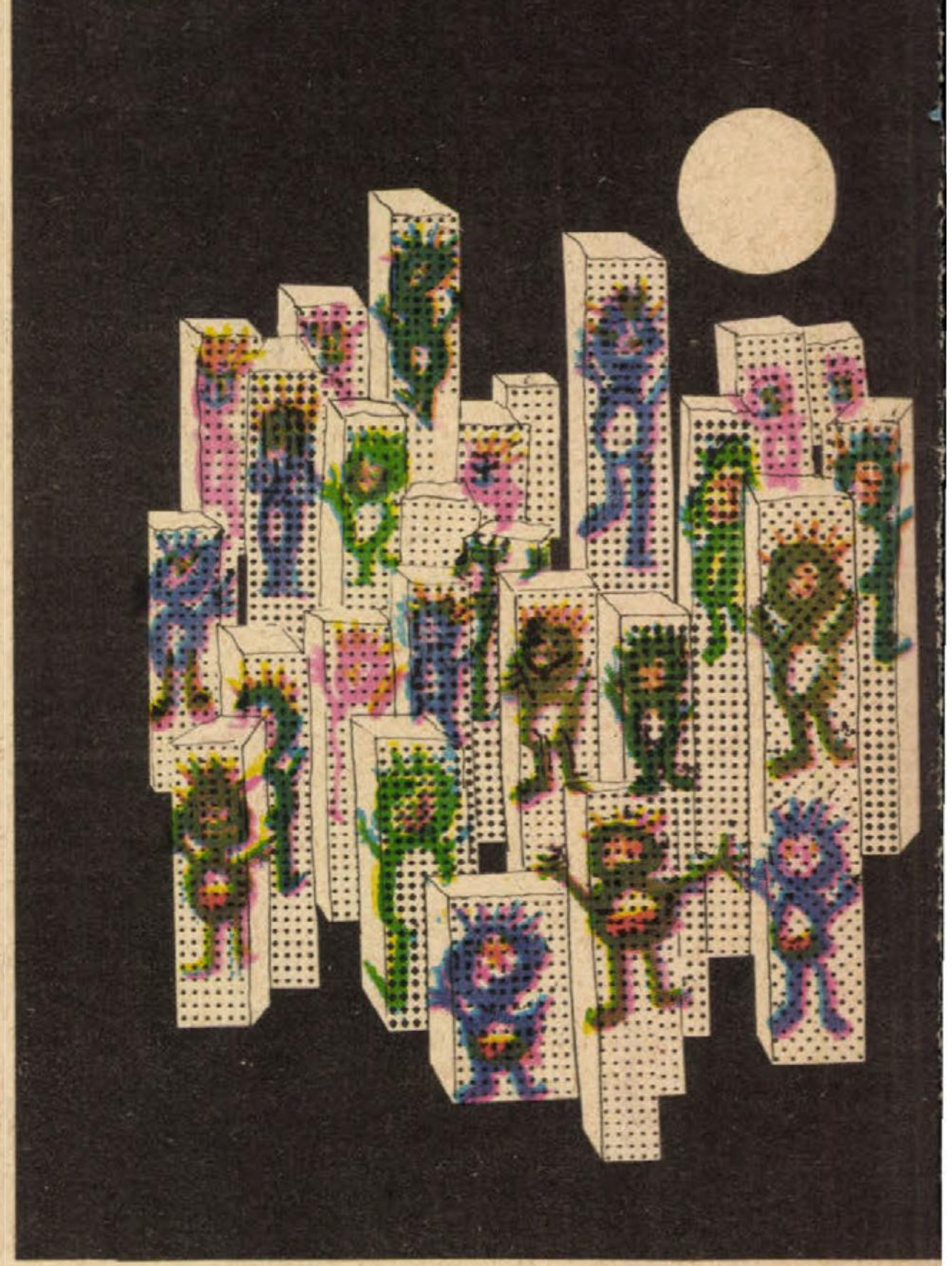

SZERENÁD

LÁTÓSZÖG

VÁLTOZATOS LAKÓTELEP

PERSPEKTÍVA

RÉGI VÁROSNEGYED

NOVOBÁCZKY SÁNDOR:

Búcsú a hetvenesektől

Isten veletek hetvenes évek, szelíd hetvenes évek! Szép, szelíd hetvenes évek, aranyló hetvenes évek, moccanatlan, pocaknövelő hetvenes évek. Ég veletek sokszor elátkozott frizsider-szocializmus, zsiguli-szocializmus, telekszocializmus!

Különös évtized volt, mert nem volt benne semmi különös.

Ha összehasonlítjuk korábbi évtizedekkel, például az ötvenes évekkel: minden összefolyik. Ha azt mondom: 1951 — pontosan tudom mi történt abban az évben. Ha azt mondom: 1953, ebből a fiókból is előugrik a történelem. És persze 56-tal, 57-tel is hasonló a helyzet.

De, ha azt kérdeznék tőlem, mi történt 1971-ben, és mi történt 1975-ben, megint micsoda 1976-ban — ugyan mit lehetne felelni. Ez a parkettázás éve volt, amaz a csótányirtásé, azt hiszem, abban az évben meg Olaszországba utaztunk. Vagyis az történt, hogy nem történt semmi. Ebből az évtizedből nem lesz érettségi tétel.

Hetvenes évtized! Sokat berzenkedtek ellened. A szociológusoknak jó zsíros, kövér falat voltál, kéjjel lakmároztak belőled. Íme a bűnlajstrom: lustító vagy, elbutító vagy, elkényelmesíted agyunkat, elernyeszted izmainkat, ellapósítottad életstílusunkat, elpuhítasz, elgépiesítesz, elembertelenítsz, elidegenítsz.

Valami igazság volt benne. Csak ültünk a tévé előtt, a túlfűtött szobákban, és belebámultunk a hetvenes évekbe.

Az irodalom és a művészet szent ligeteiben is panaszkodtak rád. A hetvenes évek termése satnyább, mint a hatvanas, vagy az ötvenes. Kis izgalom — kis irodalom. Fogyasztói társadalomban hallgatnak a múzsák?

Még rendes vicceid sem voltak. Ha korbácsoltunk, csak mosolyogtál — karunk lehanyatlott. Nem mondom, a vége felé megszántál bennünket, nesze nektek egy kis olajválság, áremelés — legyen min élcelődni. Mert szíved az volt, ha humorod nem is.

Hetvenes évek, most persze eltűnsz a balfenéken?!

Mellesleg él itt egy nemzedék — meglett korú közép-kelet-európaiak — amely szíve mélyén igazán sohasem hitt neked. Nekik a teli boros pincédről a légópince jutott eszükbe,

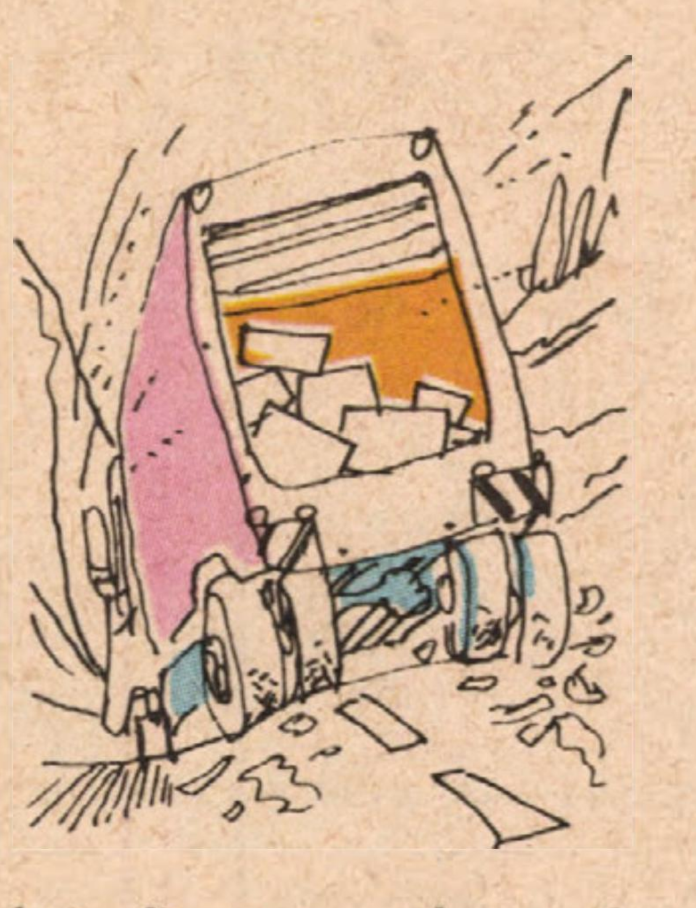
a spanyol turistaútról a voronyezsi, buchenwaldi menet, a Vác környéki parcelláról a váci cella. Ez a megrontott nemzedék egyre azt kérdezgette magától: jó ez nekünk, hogy jó ez nekünk?

Hiszem, hogy per szaldo — mégiscsak jó. Ami megvolt, megvolt, azt már senki el nem veheti tőlünk. Telket vissza nem adunk! Se a kétszoba-összkomfortot! Se autót! Se a kombinált buszbérletet!

Az autót... azt esetleg mégis. De csak akkor, ha végleg nem bírjuk tartani. Már úgy értem, az isiász miatt, a hátunkon. Mert félő, hogy ott kell cipelnünk. De kérdezem én, jó lesz-e a népgazdaságnak, ha nem lesz autó? Mi lesz akkor a költségvetéssel? Az ipar, a mezőgazdaság? No ne tréfáljunk! Azok az autósok, igen az autósok, egyedül ők szanálhatják az államháztartást. Magasabb vételárak, benzinárak, autóadó, és a többi. Legjobb volna, ha a Trabantot a Holstein-fríz marhával keresztezné, az tudna csak tejelni igazán!

Ez persze csak afféle elfogult autós nyavalygás! Még panaszkodnak? Benzin, adó, biztosítás, ettől vannak úgy oda? Bezzeg, ha a 16-ik században autóztak volna, akkor még hozzájött volna a dézsma, a robot, meg a papi tized is. Megfontolandó, nem kellene-e az autósoknak minden szabad szombaton ingyen robotfuvart teljesíteni a tanácselnöknek?

Azt mondják, korábban kellett volna fékezni. Mármint az életszínvonallal. Meg, hogy nem az útviszonyoknak megfelelően ment a vezetés. Ugyan, ki a fene látta, hogy ez az út ilyen göröngyös? Kevesebb gázt kellett volna adni — okoskodnak most — közben fékezni. És hogy ezentúl már egy darabig így lesz: mérsékelten adunk gázt és egyidejűleg fékezünk. Megyünk előre, de közben nyomjuk a fé-

ket, finoman, nehogy elszaladjunk.

Valahogy ezt nem egészen értem. Hogyan lehet egyszerre gázt adni és fékezni? Minden mazsola tudja, hogy a kettőt ugyanazzal a lábbal kell végezni. Vagy fékezünk, vagy gázt adunk. A kettő együtt nem megy. Mindaddig, amíg meg nem születik az új embertípus, a háromlábú.

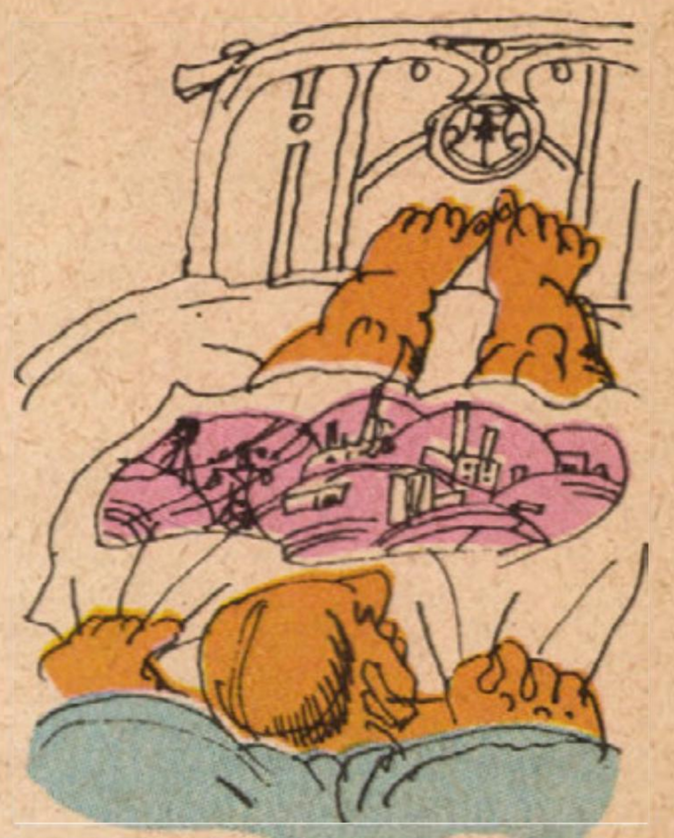
Mások legyintenek, semmi egyéb nem történik, csak az, hogy egy kicsit szorosabbra kell húzni a nadrágszíjat. Ennek nem volnék ellene, csakhogy van itt egy kis bibi. Ha egy nadrágszíjat szorosabbra húzunk, akkor az a nadrág idétlenül lötyögni fog elöl, hátul, alul. Hogy fogunk mi festeni a bő — hetvenes méretű — nadrágunkban? Vagy át kell szabatni a régi nadrágot, vagy újat kell venni. De hol lesz pénz és kapacitás tízmillió új testhez álló nadrágra? Ezt megint csak devizáért kell behozni, ami újabb eladósodás, újabb nadrágszíjmeghúzás. Utána megint szűkebb nadrágra

lesz szükség, megint importálni kell, és ez így megy addig, amíg itt maradunk egy szál gatyában. Azon már nincs mit húzni. Azt csak letolni lehet.

Egy bizonyos, vége a hetvenes éveknek, vége a *hetvenkedésnek!* Hetvenkedni, azt nem lett volna szabad! Minden józan ember tudja, nem szabad mutogatni, hogy a család jól él, ezt vesz magának, azt vesz magának, ide utazik, oda utazik, mert a szomszédoknak, ismerősöknek szemet szúr és panaszra mennek az illetékesekhez. Ez a hetvenkedni szó egyik szótári jelentése. A másik meg az, hogy erején felül költeni, adósságokba keveredni, keveset termelni, sokat fogyasztani. Ezt se szabad! Csak addig szabad nyújtózkodni, ameddig a takaró ér.

A bökkenő az volt, hogy nem tudtuk, meddig ér a takaró. Csak nyújtózkod-

tunk, csak nyújtózkodtunk, oda se neki. Csakhogy az történt, hogy közben a takaró összement a mosásban. Egyszerre azt vettük észre, hogy már nemcsak a lábujjunk, a vádlink, de kilóg alóla a csupasz micsodánk is.

Új fogalmak jönnek. A hetvenkedés átadja a helyét a *nyolcvankodásnak.* A (félre)értelmező szótár majdani kiadásában a Nyerere—Orgazmus kötetben erről a fogalomról a következő magyarázatot lehet találni:

„Nyolcvankodni — régi sokértelmű kifejezés, amely a múlt század nyolcvanas éveiben a magyar nép ajkáról kifakadt. Jelentése: energiával takarékoskodni, töksötétben olvasni, emlékezetből borotválkozni, gázcsapot lezárni, ha nem megy, akkor kinyitni, magyar szappannal mosakodni, hideg vízzel zuhanyozni, lyukas zoknit megstoppolni, világszínvonalon termelni, hatékonyan gubeválni, fűtést levenni, jéger alsót felvenni, tőkéseket szidni, hitelt igénybe venni, ideológiailag fejlődni, mohamedán hitre áttérni, étteremben dőzsölni (főzelék feltéttel), olajárakat átkozni, arabokat dicsérni."

Ki mondja azt, hogy pesszimisták vagyunk? Egyáltalán nem vagyunk pesszimisták! Optimizmusra van szükség. De azzal is takarékoskodni kell ám! Mondjuk úgy: optimizmusunk színvonala átmenetileg nem fog olyan mértékben emelkedni, mint korábban.

Agyő hát hetvenes évek. Jertek csak nyolcvanasok, hadd nézzünk a szemetek közé!

POLGÁR ISTVÁN:

HÁLA

Este

Jó, öreg vekker,
majd holnap reggel
pontosan kelts fel.

Reggel

Ó, ez az ócska,
átkozott óra
úgy csörög, menten
falhoz teremtem!

HENCEGŐ AGGLEGÉNY

A bátrak szeretnek,
a gyávák házasodnak.

HENCEGŐ FÉRJ

A gyávák olajra,
a bátrak házasságra lépnek.

EGY LÉGY HALÁLÁRA

Mottó: „De mortuis nil, nisi bene!"

Szobámban élt egy légy, a Tóni.
(Én adtam neki e nevet.)
Térdemre ült, kezemen sétált,
hű volt, csak engem szeretett.

Ha elaludtam, álomőrző
gonddal mindig orromra szállt.
Jobban szerettem én a Tónit,
mint más a csizt vagy papagájt.

Fájdalmamat képzelhetik hát:
ma reggel holtan leltem őt.
— Az ősz! — gondoltam, s ráhelyeztem
egy vékony papírszemfedőt.

— Nyugodj békében, Tóni — szóltam,
megsimítva az orrhegyem.
— Csak jövőre is ilyen hozzád
hasonló hű legyem legyen.

SAJDIK FERENC:

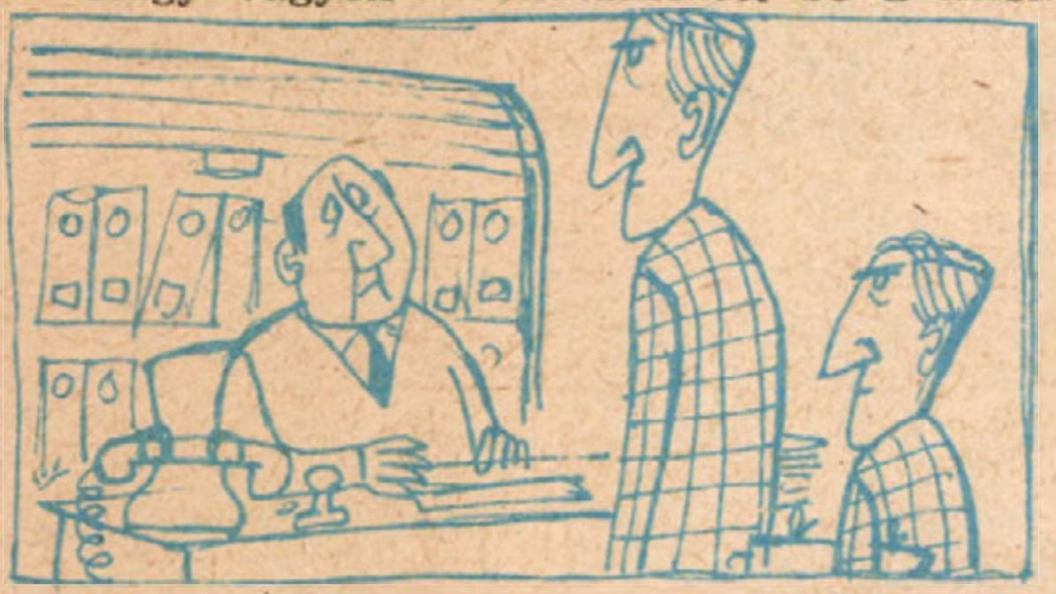
VÁROSTROM

Halk, de határozott kopogtatás után két férfi lépett be a csoportvezető szobájába. Egy alacsony, meg egy magas. Úgy hasonlítottak egymásra, mint két fogpiszkáló. Egy kettétört fogpiszkálóra egy egész fogpiszkáló. Soványak voltak, hosszúorrúak, savószeműek, enyhén deresedők. Szürke, nagykockás öltönyt viseltek, arcukról valósággal lerítt a megvesztegethetetlen becsület, tekintetükben egy vadászvizsla fáradhatatlansága és kötelességtudata.

— Kis vagyok — mutatkozott be a magas.

— Nagy vagyok — mutatkozott be a kicsi.

— Belső ellenőrök vagyunk — közölték egyszerre.

Az íróasztal mögött ülő férfi elsápadt.

— Kovács — mondta. — Miben lehetek a kollégák szolgálatára?

A kicsi, aki egy irattartót szorongatott a hóna alatt, szárazon közölte:

— Keresgélünk.

A nagy, aki semmit sem szorongatott a hóna alatt, hozzátette:

— Kutatgatunk.

Aztán egyszerre:

— Százhárom. Ezt szeretnénk kideríteni.

Ha lehet, még jobban elsápadt az íróasztal mögött ülő csoportvezető.

— Százhárom?! — kérdezte megtörten. — Ennyi feketefuvarra adtam volna ki bizonylatot? Istenkém, hogy szalad az idő! Hisz csak januárban egyeztünk meg a gépkocsivezetőkkel... Kérem, legyenek tekintettel arra, hogy védőitalra kellett a pénz, elhagyott a feleségem...

Mentegetőző szavaira rá se hederítettek a jövevények, a kicsi maradt az ajtóban, a hosszú viszont komótosan körüljárta az íróasztalt, a megdermedt Kovácsot, feltűnő figyelmet szentelt a széknek, amelyen a csoportvezető éppen magába roskadt, aztán tagadóan intett a fejével. Erre a másik ellenőr kinyitotta a dosszięt, beírt valamit, a magas melléje lépett, kimérten biccentettek, távoztak.

KURTI ANDRÁS:

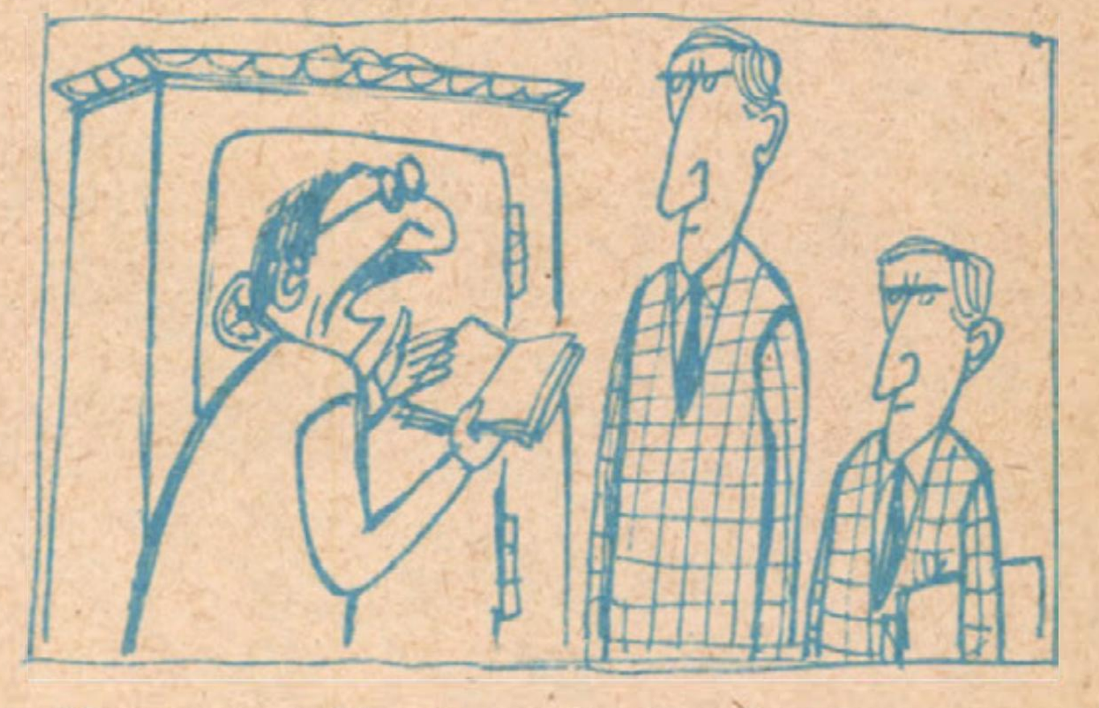
NYOMOZÁS

— Százhárom... százhárom — mormolta maga elé a személyzeti osztály vezetője, összeráncolt homlokkal. Aztán fölcsillant a szeme, tenyerével nagyot csapott összeráncolt homlokára, amitől az rögtön kisimult, mint a tavaszi égbolt. — Értem. A fal-állásokra tetszenek gondolni. Rokonok, ismerősök, sportolók, kegyeleti manusok, egyebek. Hát kérem, először is, ebben benne vannak a négyórás foglalkoztatások is, amikor az illető feleannyiért sem csinál semmit, mint mások, akik teljes munkaidőben, egész illetményért nem járnak be dolgozni. Másodszor, én személy szerint csak egyetlen tagot hoztam be, a nagynénimet, Bernáthegyi Aurélnét, akinek a férje annak idején Gibraltárt védte már nem is tudom kik ellen, tehát nemzeti önbecsülésünk is követeli, hogy özvegyét fölkaroljuk. Harmadszor, szíveskedjenek arra gondolni, hogy hiába vagyok én hivatalból is, emberileg is abszolúte ellene a parazita-tenyésztésnek, ha felsőbb helyről naponta rámtelefonálnak, hogy dugjam be ezt vagy azt... Nem beszélve arról, hogy mi nagyvállalat vagyunk, olyan bértömeggel gazdálkodunk, hogy a szóban forgó százhárom fő a maga szerény fizetésével és minimális prémiumaival igazán nem egy tétel... Óhajtanak neveket tudni, hogy kik protezsálják be hozzánk a védenceiket?

Tagadólag rázta meg fejét az alacsony ellenőr, a hosszabbik meg odasétált az osztályvezetőhöz, tüzetesen szemügyre vette a széket, amelyen ült, még alája is kukucskált, aztán sorra vett minden ülőalkalmatosságot, amely a helyiségben tartózkodott, megvizsgálta alaposan valamennyit, majd széttárta a két karját. Erre a kicsi megint kipipált valamit az irattartóban, a két ellenőr köszönt, távozott, a személyzeti osztály vezetője a telefon után nyúlt.

— Fricikém — szólt a kagylóba —, várjatok a Cibulka miniszterhelyettes süketnéma unokaöccsével, akit akusztikai tanácsadónak vettünk volna föl mellékállásba... Igen, valami vizsgálat folyik, ha elsimulnak a hullámok, visszatérünk rá, elboronáljuk. Addig is utaljatok ki neki néhány nap szakértői díjat, arra nem kell szerződés...

— Tiltakozom! — kiáltotta erélyesen a főpénztáros, és egy kis notesz-naptárt rántott elő a zsebéből. — Nálam minden pontosan föl van jegyezve, időpont is, tétel is. Még hogy százhárom! Szó sincs róla! Tessék, itt van! Én hetvenkilencezer forintot sikkasztottam per máig, a többihez semmi közöm! Mit gondolnak maguk, tömbösíthető az ilyesmi?! Tessék venni a fáradságot és megkeresni azokat, akik a fennmaradó huszonnégyet zsebrevágták! Dolgozzanak meg a fizetésükért!

Meg sem rebbent a két ellenőr szeme ennyi elvetemült cinizmus hallatán, arcizmuk sem rezdült. Hiába, ez egy ilyen pálya. Szinte percenként kell bepillantaniuk az emberi lélek legsötétebb zugaiba és fertőibe, megedződtek, őket semmi sem hozza ki a sodrukból.

Vagy mégis?

Mert a nagy, akit Kisnek hívtak, és aki a főpénztáros monológja alatt flegmán fürkészgetett a szobában, most fölkiáltott, és diadalmas mosollyal vonszolt oda egy párnázott széket a kicsi elé, akit Nagynak hívtak. És a boldogságtól reszkető ujjal mutatta neki a szék hátára erősített alumínium lapocskát, amelyen ott domborodott egy szám: 103.

Elégedetten sóhajtott föl a kicsi, egy teljes mondatot szerkesztett be az irattartó megfelelő lapjának megfelelő rovatába, aztán így szólt az elképedt főpénztároshoz:

— Tetszik tudni, egy hete kezdtük el a bútorleltár ellenőrzését, egy hete keressük ezt a rohadt széket. Az első emeleten kellett volna lennie, mert egyessel kezdődik a száma, és tessék, a harmadikon akadunk rá! Most majd rámegy még egy hetünk, amíg kibogozzuk, hogyan került ide, ki ezért a felelős. De megtaláljuk, fülöncsípjük, fegyelmi elé állítjuk azt a takarítónőt, hivatalsegédet, karbantartó asztalost, gondnoksági beosztottat, aki ezt tette. Mert ha futni hagyjuk, sose lesz itt rend!

GALAMBOS SZILVESZTER:

PÁRBESZÉDEK

SZAKÍTÁS

— Miért bőgsz?

— Lacival mindennek vége.

— De hát mi történt köztetek?

— Van valakije.

— Ez biztos?

— Biztos. Magam láttam, amint a Rottenbiller utcában csókolóztak.

— És sokat marad ki hazulról Laci?

— Haza sem jár.

— Hát hol alszik?

— Összeköltözött azzal a bestiával, aki nem ismer sem istent, sem embert, aki szemérmetlenül beletapossott a boldogságunkba.

— Ki az a nő?

— Csak annyit tudok róla, hogy a felesége.

CIGARETTA

— Öregem, gratulálhatsz!

— Mihez?

— Leszoktam a dohányzásról.

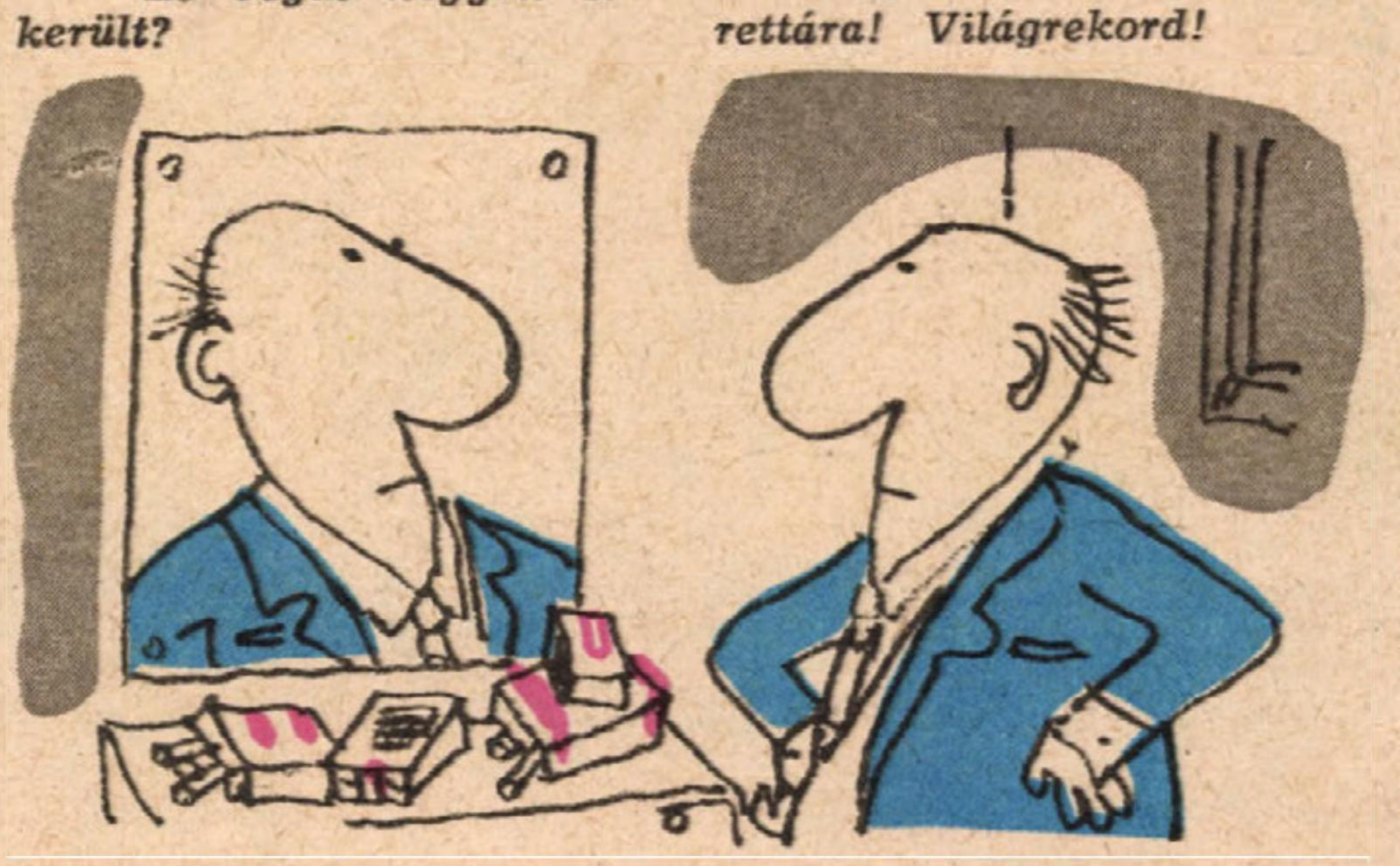
— Hihetetlen!

— Bizony, az. Pedig hányszor elhatároztam, hogy felhagyok ezzel az egészséget romboló, káros szenvedéllyel. Képtelen voltam.

— És végül hogyan sikerült?

— De az elején biztosan szörnyen nehéz volt.

— Az első tíz percben azt hittem, hogy megbolondulok, ha nem szívhatok egy slukkot. A huszonötödik percben elkapott a reszketés a vacak bagó után, de mégis én győztem. Harminckét teljes percig nem gyújtottam rá cigarettára! Világrekord!

— Akarat nélkül nem megy. Szembenéztem magammal a tükörben és azt mondtam: férfi vagy és nem hitvány, gyenge báb! Vasakarattal le fogsz szokni a cigarettáról!

— Bravó!

— Gerinces, keménykötésű ember vagyok. Sikerült legyőznöm önmagamat. Micsoda diadal! Ezért illik, hogy megjutalmazzam magam. Most rágyújtok egy cigarettára...

BÚCSÚ

— Vége köztünk mindennek. Búcsúzzunk. Szervusz!

— Szervusz. Miért nem mész már el?

— Hol van az megírva, hogy nekem kell először elmennem? Én most elfordulok, és mire visszanézek, te már ne legyél itt.

— Fordulj el te, s akkor én tűnök el az életedből.

— Nekem te nem parancsolsz! Addig maradok, amíg akarok! Menj! Előtted a széles nagyvilág.

— Juszt se megyek el, csak azért, hogy mérgelődj!

— Majd te fogsz mérgelődni, mert én ugyan el nem mozdulok innen.

— Ha begurulok, elkapom a kezedet!

— És?

— Magamhoz rántalak. Megcsókollak.

— Én pedig juszt is visszacsókollak.

— Akkor én meg a szemedbe vágom, hogy szeretlek!

— Én még jobban szeretlek! És boldoggá teszlek, csak azért, hogy ezzel is bosszantsalak!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Ha a gyorsvonat 5 óra alatt, a személyvonat pedig 7 óra alatt ér Debrecenből Budapestre, akkor mennyi idő alatt ér oda egy taxisofőr?

— Nem tudom...

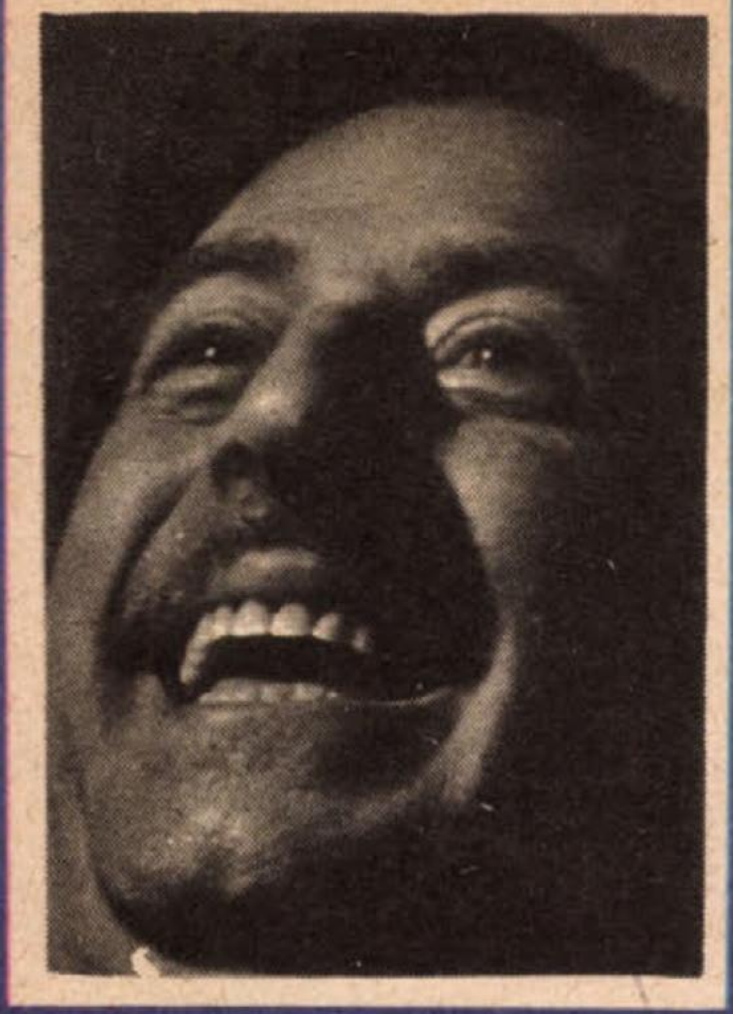
— Pedig egyszerű: attól függ, hogy a gyorsvonattal vagy a személyvonattal utazik-e.

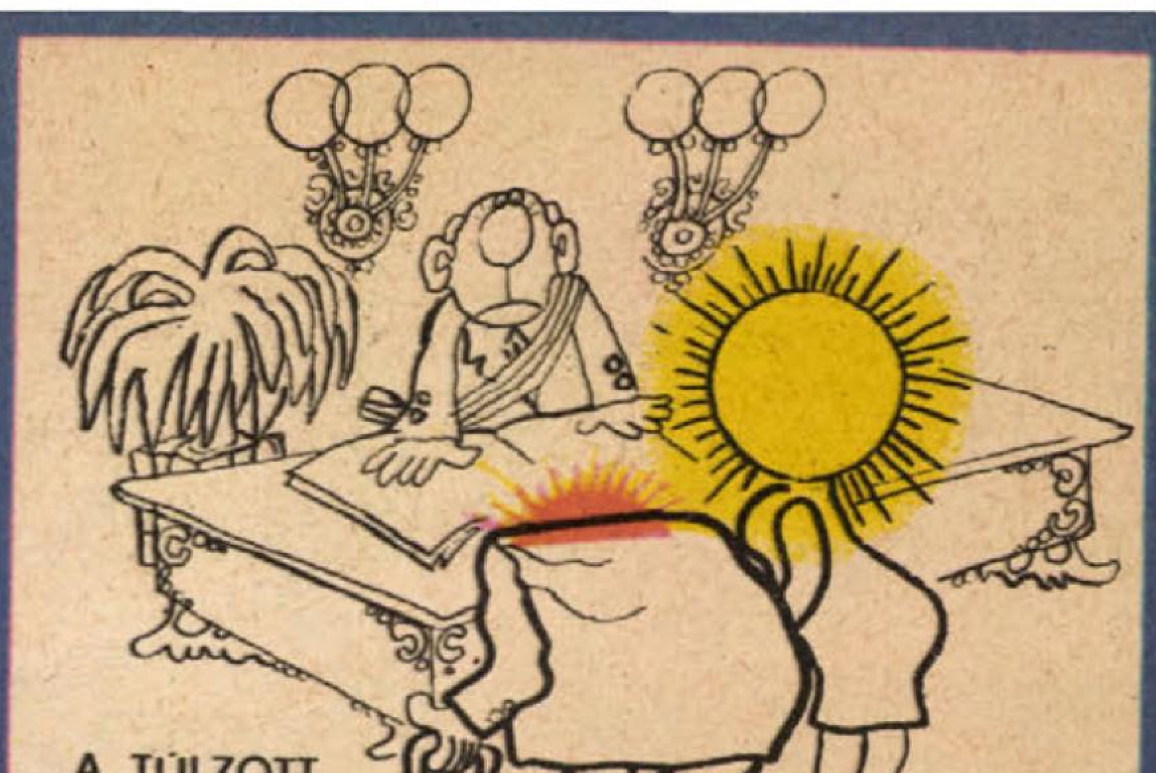
*

A sejk behívatja magához mind a negyven feleségét és a következőket adja tudtukra:

— Szomorú hírem van a számotokra. Elhagylak benneteket. Beleszerettem egy másik hárembe.

FÜLÖP GYÖRGY: MEGRAJZOLOM A VÉLEMÉNYEMET

A TÚLZOTT KORKÜLÖNBSÉGRŐL

AZ EGYENLŐSDIRŐL

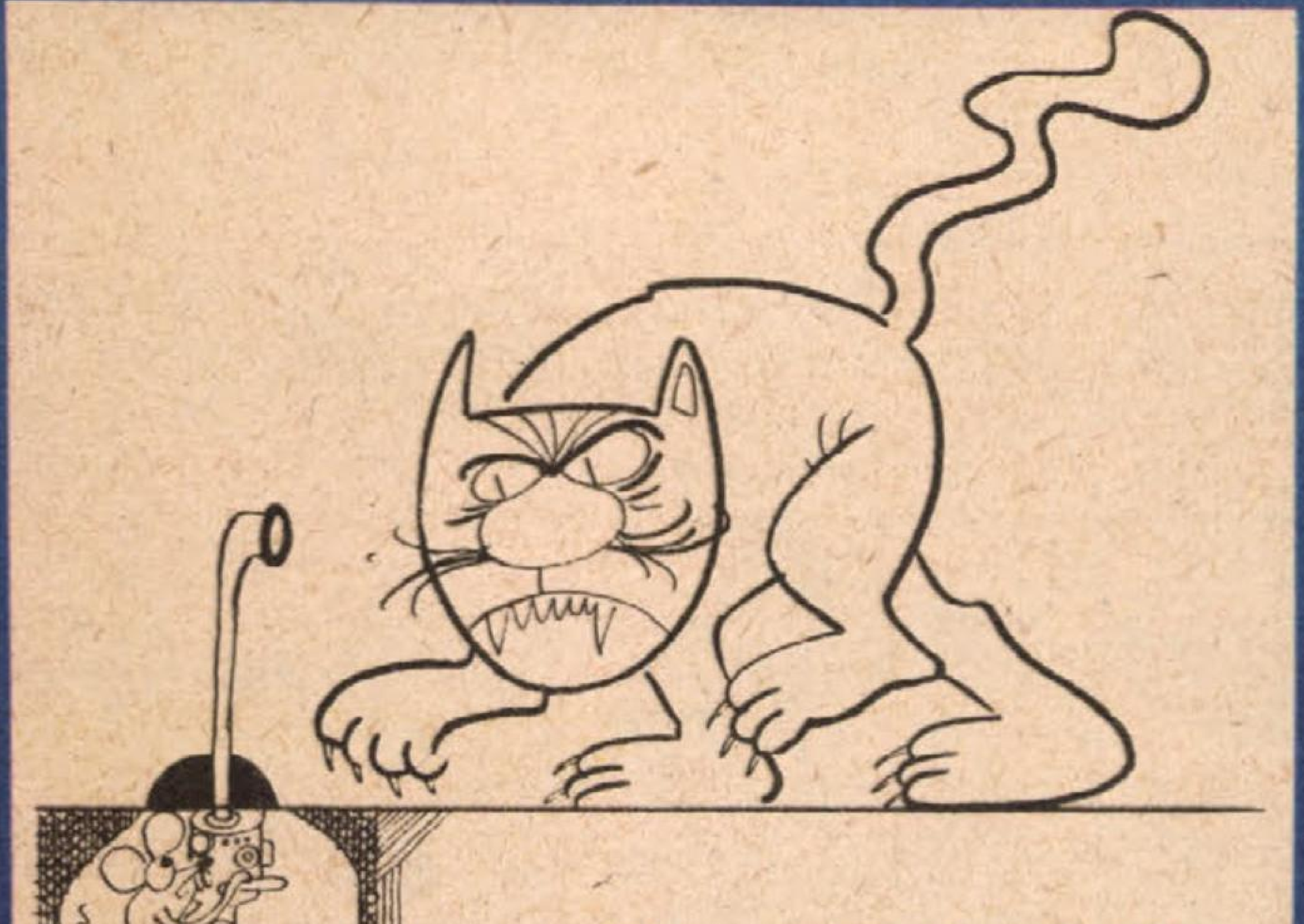

A DIPLOMÁCIAI VÉDETTSÉGRŐL

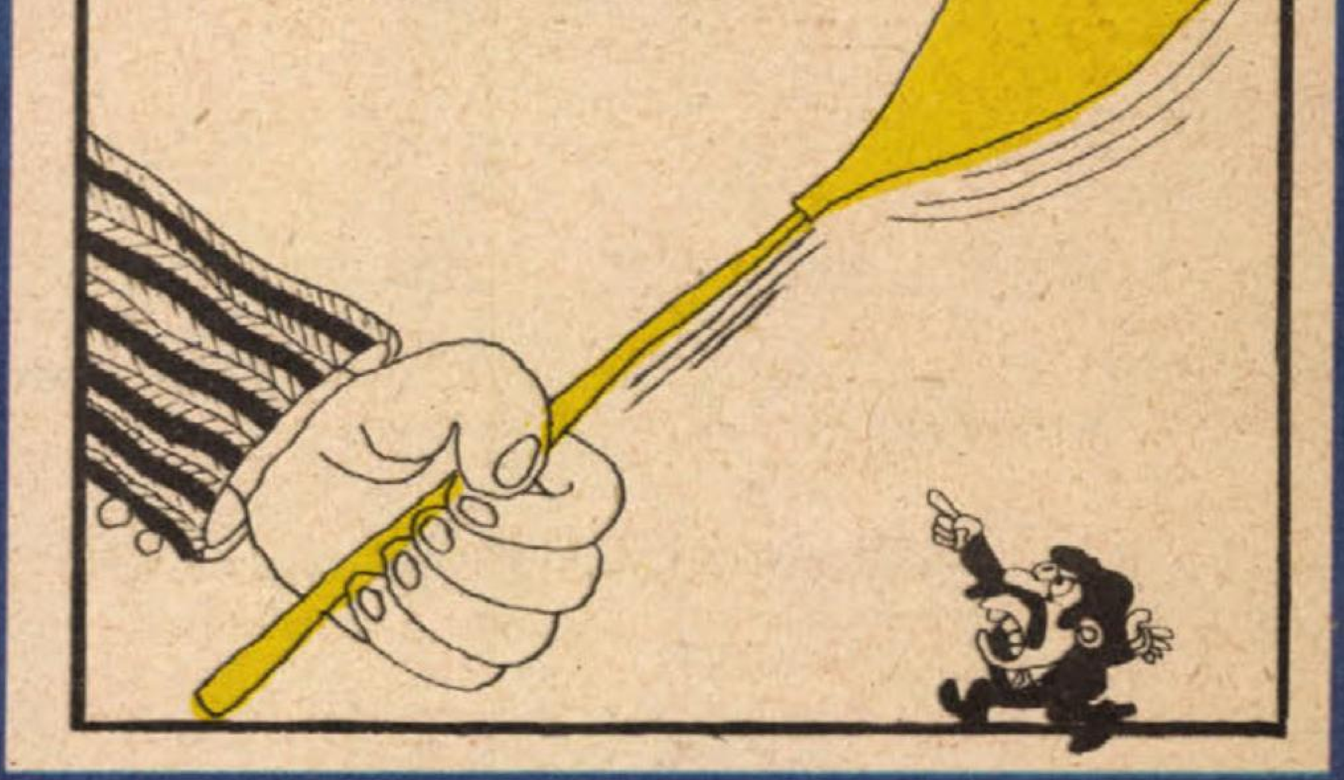

AZ AKTÍV ÖREGKORRÓL

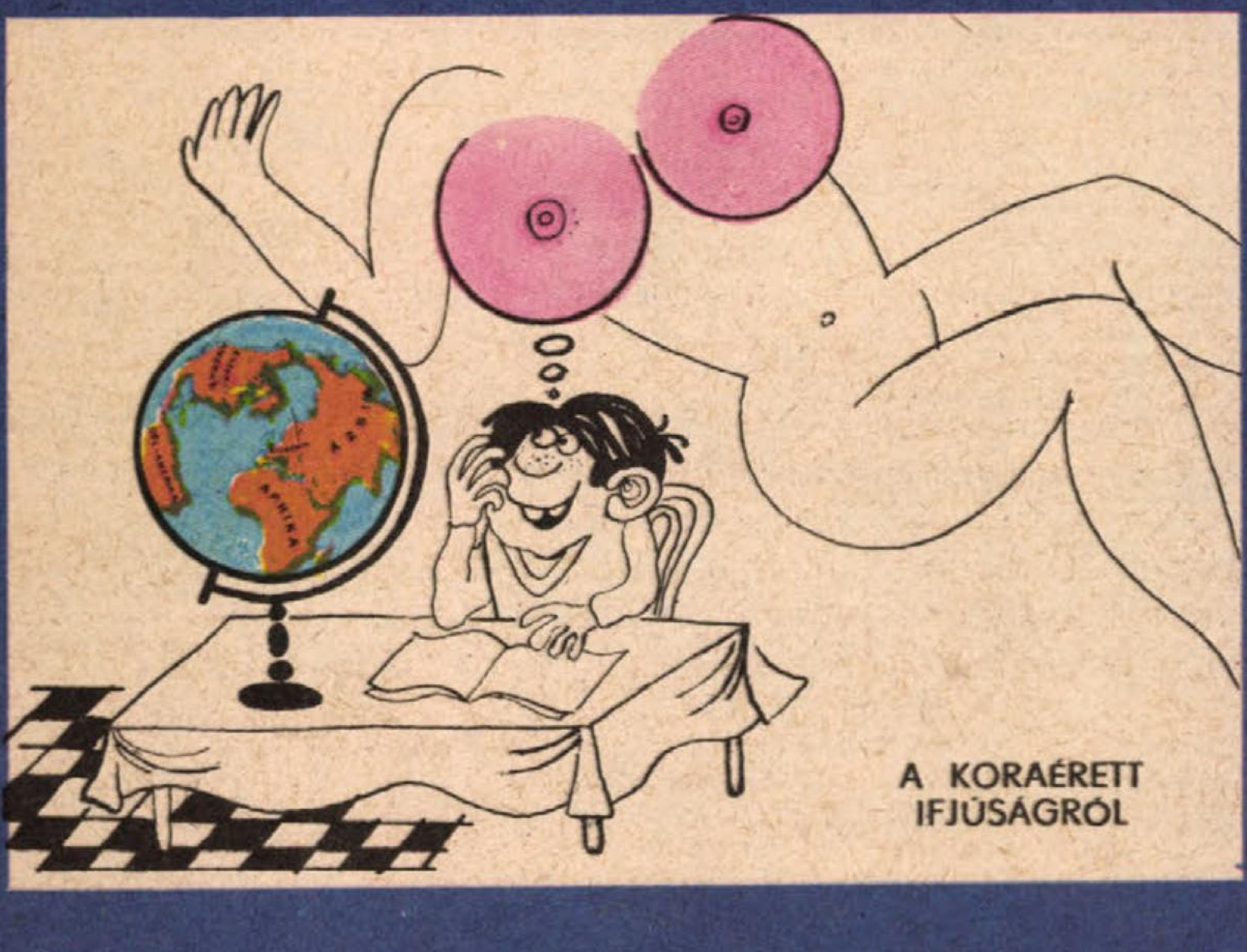

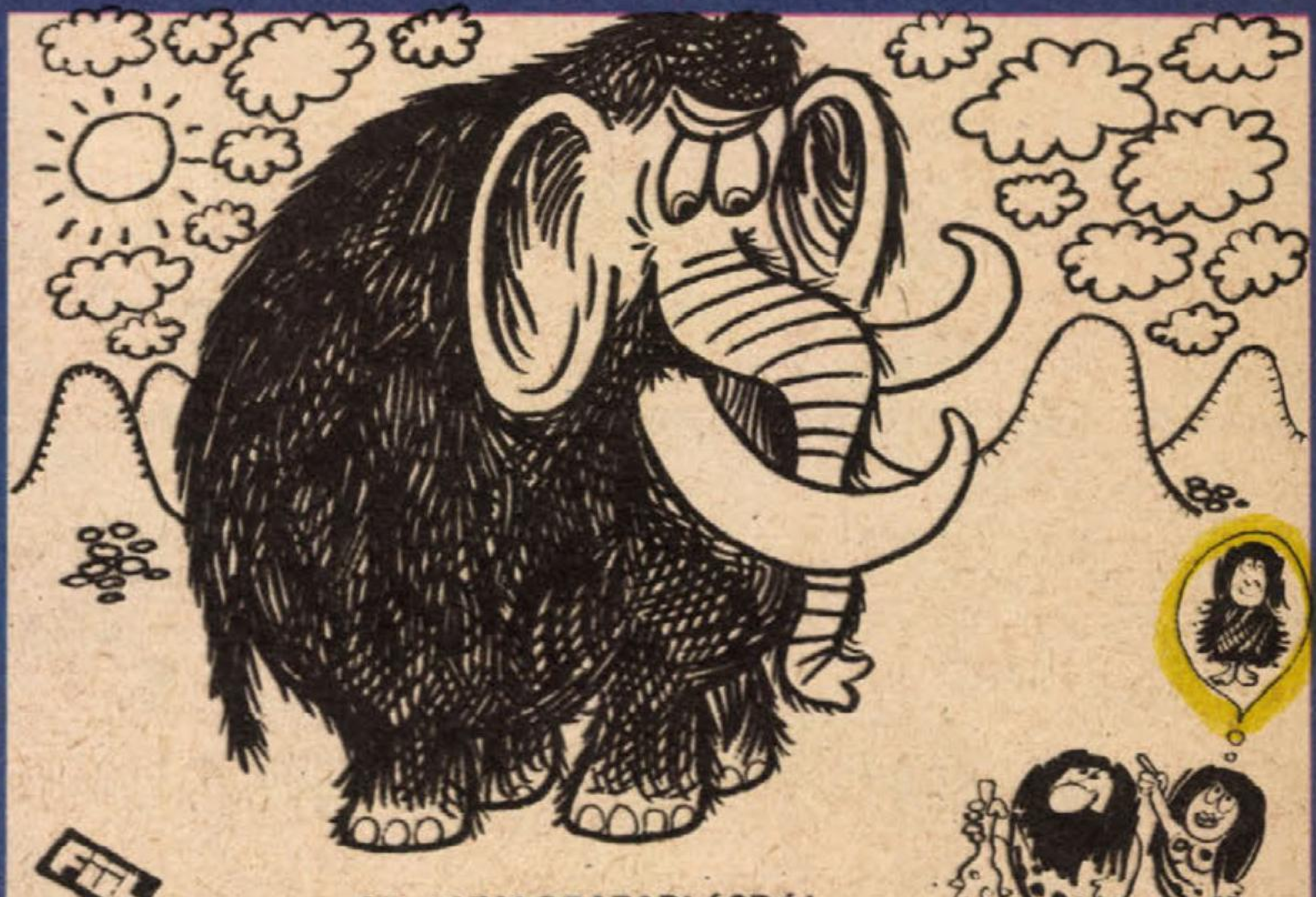
ARRÓL, HOGY SZEMBE KELL NÉZNÜNK A NEHÉZSÉGEKKEL

A BÁTOR BÍRÁLATRÓL

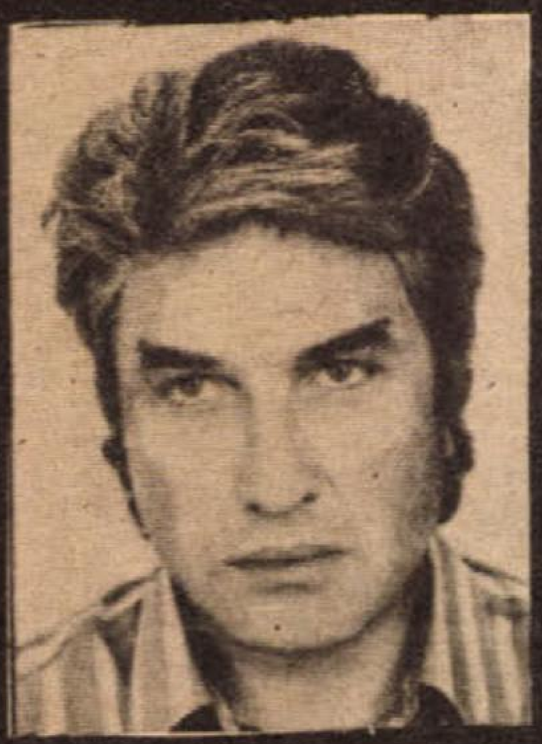
A KORAÉRETT IFJÚSÁGRÓL

AZ ANYAGPAZARLÁSRÓL

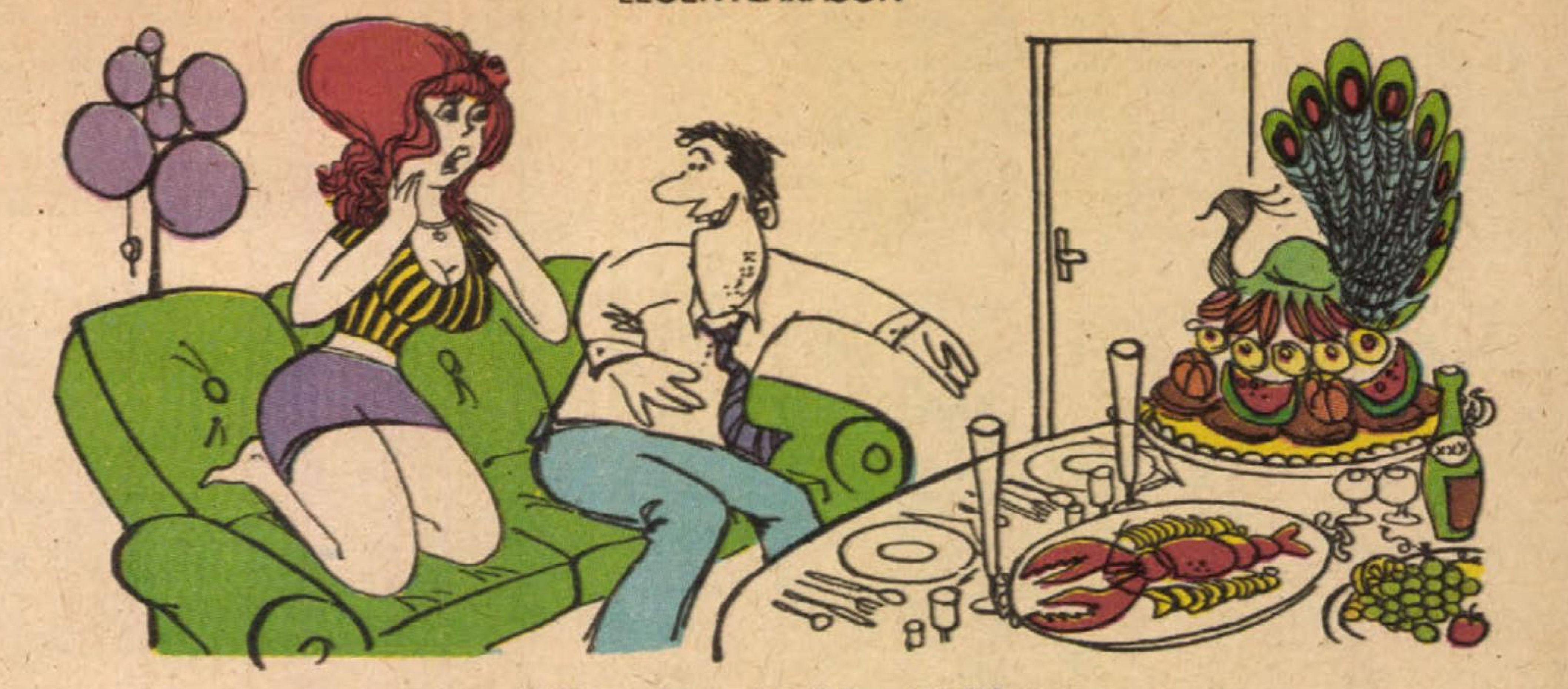
BARÁT JÓZSEF:

MEG FOGJUK EMÉSZTENI

A SZERZŐ, AMINT ÉPPEN ALKOTÓI GONDOK EMÉSZTIK

LEGÉNYLAKÁSON

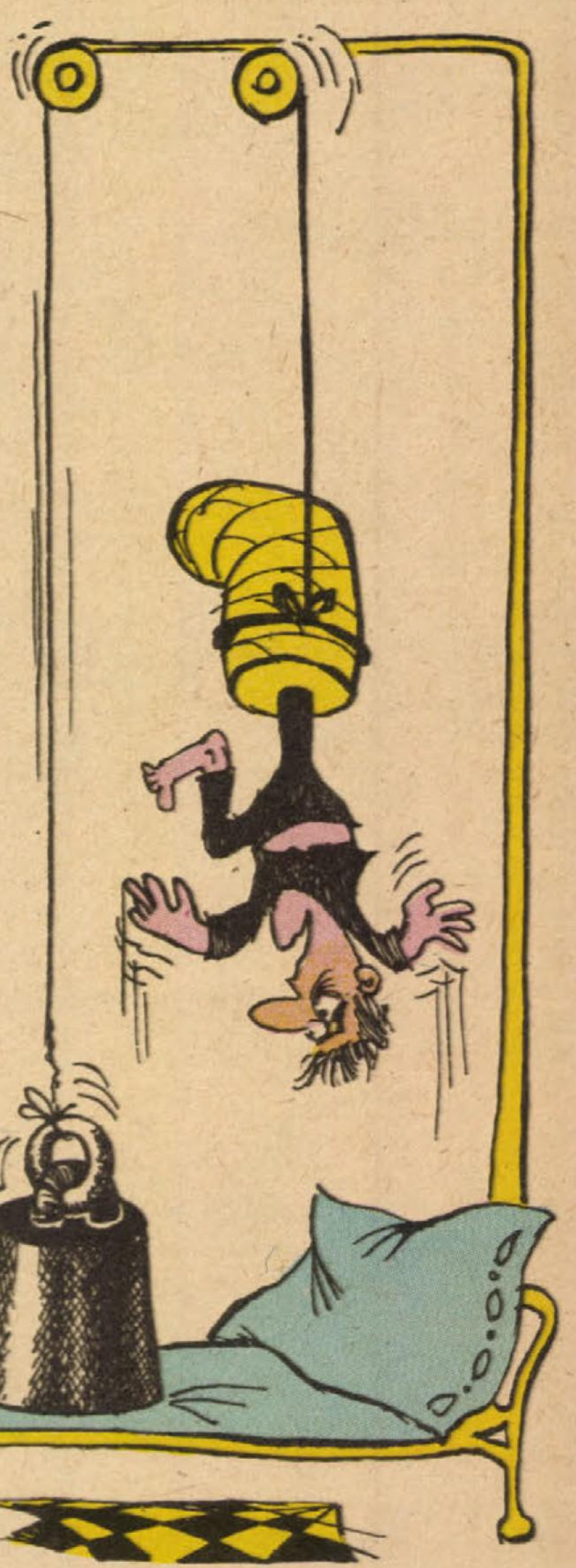

Uristen, Jocó, te sikkasztottál!

ETETŐ

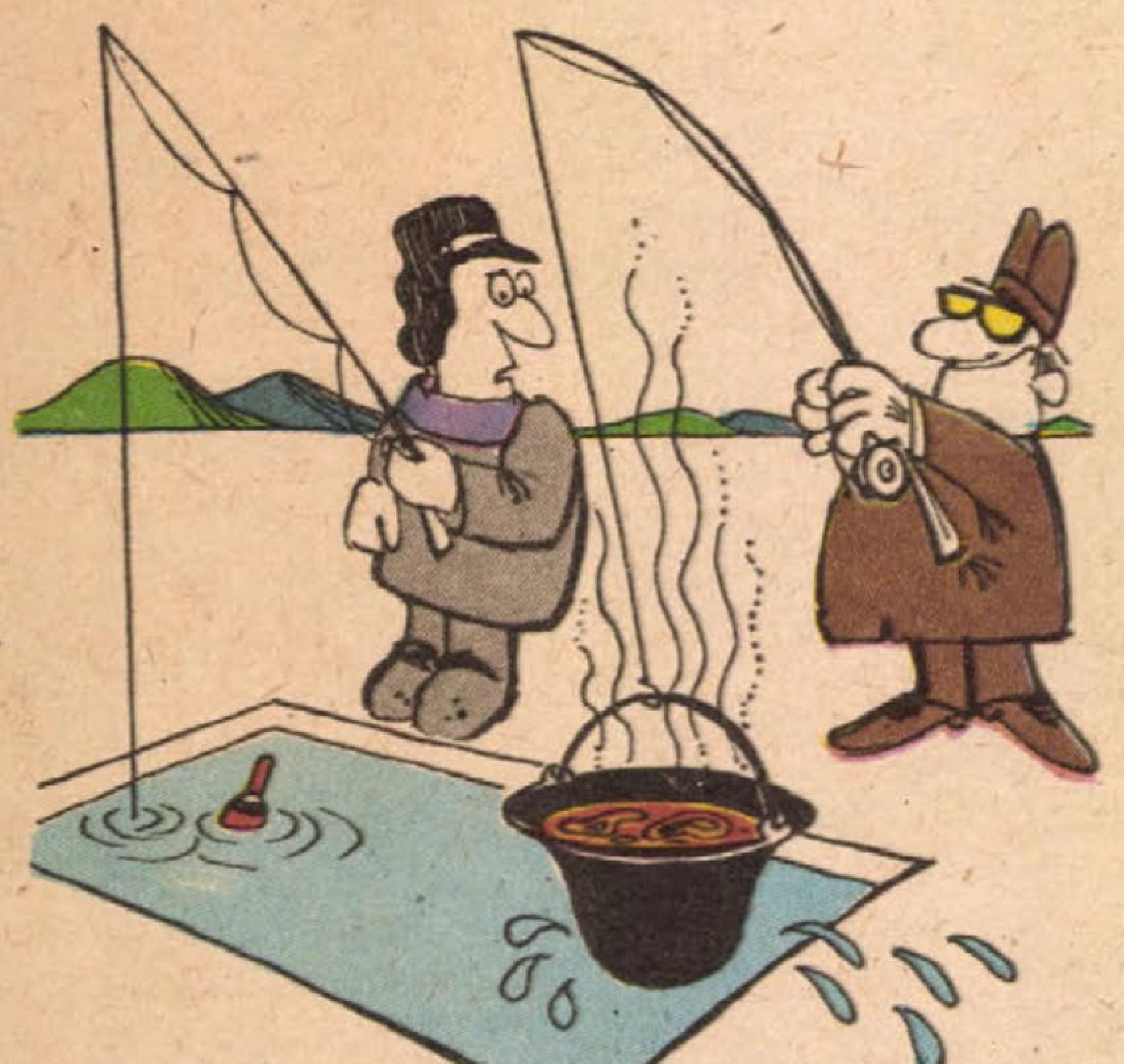

MEDITÁCIÓ

– Vagy a súly lett nehezebb, vagy a kórházi koszt lett gyengébb...

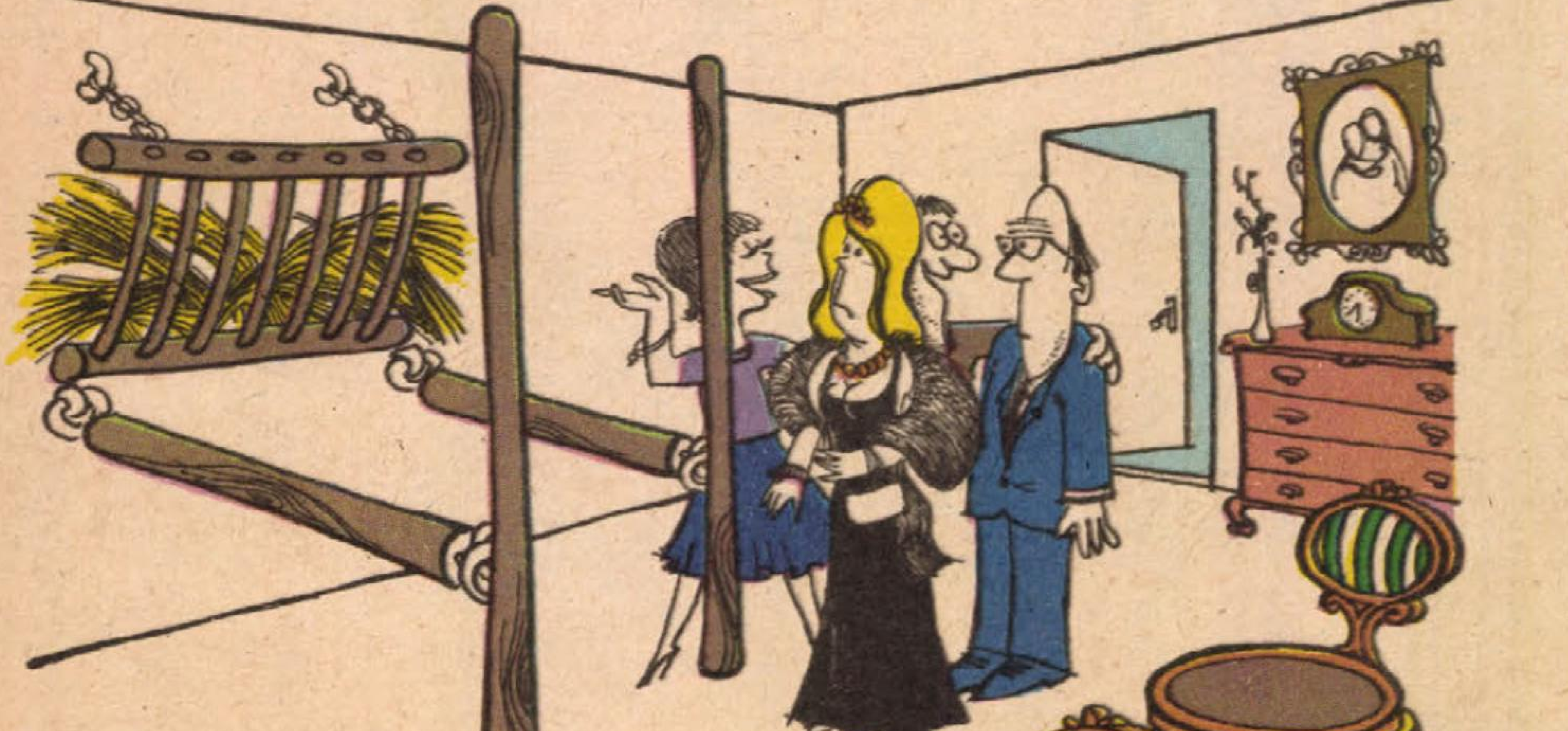
PROTEKCIÓS

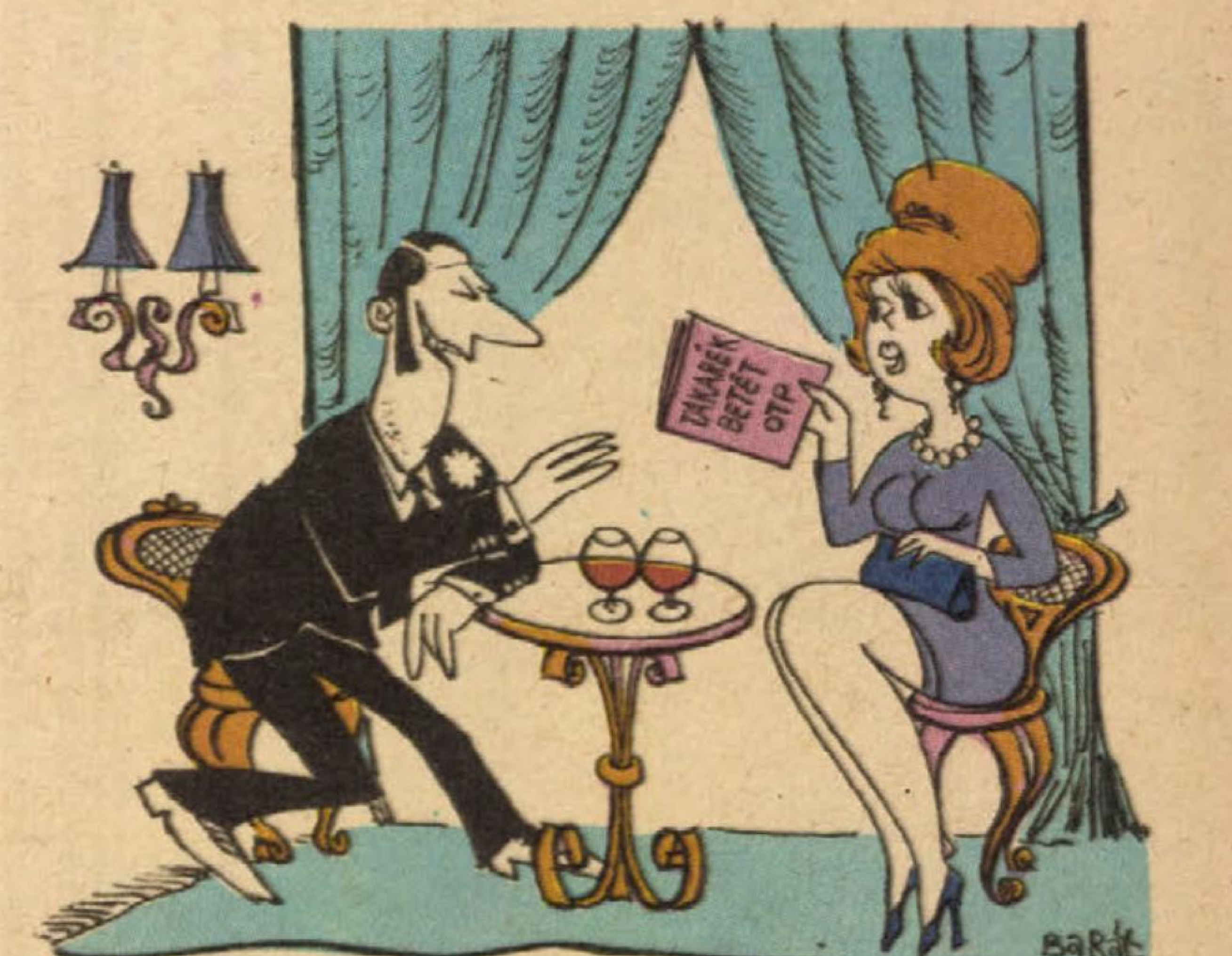
– Inkább beleölöm magom, minthogy megkóstoljam...

MAGYAROS VENDÉGLÁTÁS

– Elfelejtettem mondani, hogy mi az utóbbi időben vegetáriánusok lettünk.

FŐZŐCSKE, DE OKOSAN

MAJLÁTH LÁSZLÓ:

KÉSZLET-GAZDÁLKODÁS

Sz. Péter a raktárban matatott, amikor szárnysuhogást hallott, és Mihály már ott is állt mellette.

— Az Úr jelentést kér arról, hogy milyen készletek állnak még raktáron. Pontos kimutatást igényel, egyben javaslatokat a december végéig történő hasznosításra.

— Mire ez a nagy sietség? Nem ráérünk kiszórni a raktárételeket a feltámadásig? — kérdezte megszeppenve Sz. Péter, miközben jobb lábát egy bárányfelhőről egy viharfelhőre helyezte.

— Péter, te nem olvastad az 1980-as égi szabályozókat. Az „Isten szava" is megírta, hogy minden raktári készlet Lucifer malmára hajtja az özönvizet. Nem is szólva a hálaadás csökkentéséről és a világvégi-tartalékalap képzésének megnöveléséről.

— Ha így állunk — pirult el Péter —, akkor elő a nyilvántartási könyvekkel, és okoskodjunk együtt. A legnagyobb elfekvő készlet: ötmillió születendő magzat.

— Még nem járt le a szavatosságuk?

— Hetven-nyolcvan évet garantálok, rendeltetésszerű használat esetén. Persze, ha valaki belepiszkál, vagy kikészítik egymást, az már más tészta.

— Rendben, szórd szét őket a fejlődő világba, esetleg Magyarországnak is adhatunk belőle. Esetleg még újabb hármas ikrek is mehetnek, a szülők és a tanácselnök nagyobb örömére. Mi van még?

— Van itten a polcon néhány elmaradt puccs, agresszió, határvillongás, szeparatista mozgalom, túszdráma és választási csalás. Ezzel mi legyen?

— Egye fene, tegyük el jövőre. Legyen nyugodt karácsonyuk odalenn. További készletek?

— Van hat aszályom, két ciklonom, három szökőáram, két influenzajárványom, hat száj- és körömfájásom és egy földrengésem.

— Csak nem a magyar?

— Te is bedőltél a sátán kutyájának? Ő terjesztette a hírt, hogy zavart keltsen a jövő évi készletgazdálkodásomban.

— No jó, mid van még? Ha lenne egy doboz zselés szaloncukrod, az Úr hálás lenne.

— Mit képzel! Nem én vagyok a teremtő. Ha vágyik rá, teremtsen magának. Viszont van egy tucat nyári Mikulásom.

— Hiszen most tél van. Na nem baj, küldd le őket a földre. Eszik, nem eszik, nem kapnak mást. Egyéb?

— Fekszik még néhány fura dolog a raktár zugaiban. Például itt egy balatoni rianás. De fagyom nincs hozzá.

— Mi ebben a probléma? Apró csodád ugye van még? Akkor csinálj rianást jég nélkül. Majd az Élet és Tudomány megmagyarázza. Tovább!

— Pult alatt van még demokratikus forradalom, győztes felszabadító háború, trónfosztás és sikeres vadsztrájk.

— Ezeket miért nem adtad le idáig?

— Egyre nagyobb az ázsiójuk: csúszópénzre vártam.

— Más készlet?

— Százezer baleset, húszezer útbontás, ezer közlekedési dugó, hét szivárvány, hat délibáb, öt hóvihar, négy villámcsapás, három gombamérgezés, két éhség, lelki restség, népbetegség, szapora csecsemőhalál.

— Én már sajnálom szegény lentieket. Idén már csak a szivárványt és a délibábot add le. A többit ráérnek megérni jövőre is. Majd meghamisítjuk a könyveket. Ez a strigula micsoda?

— Ja ez? Egy tétel kőbányai világos. Eltettem a szilveszteri bulira.

— Szégyelld magad, nem elég neked a manna és a nektár? Azonnal vitesd le Angyalföldre, ott mindig hiánycikk.

— Még mindig akad valami elfekvő?

— Néhány apróság régen itt hever: piramis, Tajgetosz-szikla, gladiátorküzdelem, dúlás, eretnekség, hűbéri kötelék, röghöz kötöttség, máglyahalál, eredeti tőkefelhalmozás, gyarmati háború, polgárháború, fajgyalázás, népirtás és jogtiprás.

— Ezek már egyáltalán nem használhatók?

— Nem. Akármi is az Úr szándéka, örökre raktáron maradnak. Teljesen megszűnt irántuk a kereslet. Hálisten!

TIMÁR GYÖRGY:

SZÓSZÖCSKÉK

Olvasom, hogy „Ráth Mátyás, az első magyar hírlapszerkesztő, *1794.* április 13-án született", s „*1780.* január havában" indította meg az első hazai újságot, a Magyar Hírmondót.

Azóta sem akadt senki Magyarországon, aki születése előtt tizennégy évvel lapot adott volna ki.

*

Karinthy Frigyesről és közismert szellemességéről sok történet kering, de van egy, melyet a nagyközönség nem ismer. Én is csak onnan értesültem róla, hogy egyik rokonom, Margit, volt az egyik főszereplője, s mint ilyen, bízvást koronatanúnak tekinthető.

Margit, aki a harmincas évek közepe táján a Színházi Élet munkatársa volt, egy szombat esti színházi vacsorán véletlenül a kiváló humorista asztalszomszédja lett. A színházi bemutató előtte késön ért véget, a vacsora is elhúzódott, úgyhogy amire az utolsó fogást, a narancsot felszolgálták, már a vasárnapból is eltelt jó félóra. Karinthy, akinek agya nem ismert napszakot, odafordult szomszédnőjéhez, s rámutatva előbb a narancsra, majd a tulajdon szájára, így szólt:

— Ugyan, tegyen már egy cikket a vasárnapi számba!

*

Édesített kukorica, dobozban. A doboz oldalán magyarázó felirat, hogy szegény együgyű vásárló világosan értse, miféle portékáról van szó! Íme: *„CUKO extrudált kukorica, karamellaporos felvezetéssel."*

A Cuko tehát — ez világos — kukorica. De nem ám akármiféle: *extrudált.* Külön a mi kedvünkért extrudálták. Vajon honnét? És miért kellett egyáltalán extrudálni? (Vagyis — paraszti magyar nyelven — *kinyomni?*)

Nem tehetek róla, valahogy bizalmatlan vagyok az egyszer már kinyomott kukoricával szemben, még akkor is, ha a lehető legválasztékosabban extrudálták. És ha már megtették, akkor nekem hiába alkalmaznak — eső után köpönyeg — bármiféle felvezetést, akár még a karamellaporosat is, ezt a kukoricát felőlem már... *megsüthetik.*

Nem nagyon értek a reklámhoz, de az az érzésem, hogy ha egy, az édesipar által kiszerelt árufeléséget kelendőbbé óhajtanak tenni, talán másfajta szöveget kéne a dobozára extrudálni. Már úgy értem: *kinyomni.*

*

Különben is szerfölött invenciózus nép vagyunk mi magyarok, ami a kereskedelmi érzéket, meg a piacra dobott portékák csomagolását illeti. Csak úgy pezseg mindenfelé az egyéni ötlet, az eredetiség. Itt van, teszem azt, a legutóbb egyazon kiadónál, egymás után megjelent két bűnügyi regény, Gerhard Scherfling „Egy szőke hajszál" illetve Robert Destanque „Az országúti Rém" című könyve. Az előbbinek a címlapjáról egy hölgy tekint ránk, és lesír róla, hogy bennünket szemelt ki jövendő áldozatául (lehet, hogy igaza van, még nem olvastam a könyvet), mert pisztolyával egyenest a szemünk közé céloz. Az utóbbi mű címlapján aztán üdítő változatosságként hat, hogy ott a revolvert immár egy férfiú fogja ránk. Szemlátomást kifogyhatatlan az illusztrátorok és műszaki szerkesztők leleménye!

Legközelebb tán egy hermafrodita mereszti felénk a stukker csövét. Vagy egy csecsemő. És ha még ezek után is adódik újabb ötletük a fedélrajz-készítőknek, leemelem előttük a kalapom.

Inkább abba lőjenek, mint belém.

*

Az évszázad krimijéről az év díjnyertes rádióhíre tudósít. Hogy aszongya: *„Ezentúl a 2-es villamos zavartalanul szállítja az utasokat a Közvágóhídra."*

Mivel a környéken lakom, megmondom, hogyan fogadtam a hírt: *kimérten.*

A szülői értekezleten egy édesapa javasolja:

— Ne mutassunk rossz példát gyermekeinknek! Ezt kerülni kell. Én például a következőképpen járok el: mielőtt veszekedni kezdenék a feleségemmel, a gyerekeket elküldöm sétálni.

— Azért vannak olyan jó színben a maga gyerekei! Látszik rajtuk, hogy sokat vannak a friss levegőn — jegyzi meg a tanító néni.

*

Egy párizsi csavargó így szól a társához:

— Nagyon szeretném, ha lenne egymillió frankom!

A másik csavargó:

— Nekem adnád a felét?

Mire az első:

— Minek? Te is kívánhatsz magadnak egy egész milliót!

*

Két világjáró beszélget:

— Én olyan meleg éghajlatú tájon jártam legutóbb, hogy sem nappal, sem éjjel nem lehetett kimenni az utcára, annyira elviselhetetlen volt a hőség! — meséli az egyik.

— Az semmi! — licitál rá a másik —, ahol én jártam, ott olyan rekkenő hőség volt, hogy a tyúkokat állandóan jéggel kellett etetni, mert különben főtt tojást tojtak volna!

— Kovács egy kisvendéglőben vacsorázik. Egy idő múlva odahívja a főpincért.

— Uram, ez már tűrhetetlen! Mivel magyarázza ön, hogy a gulyásomban egy darab autógumit találtam?

A pincér kisvártatva válaszol:

— Azzal, hogy a gépek mindenünnen kiszorítják az állatokat...

KIRÁLYHEGYI PÁL:

FENÉKIG TEJFEL

Greta eleinte norvég volt, és a pletyka szerint még kis színésznő is valamelyik nem létező oslói színháznál, amikor is váratlanul megjelent Pesten az egyik mulatóban, vagyis lokálban, mint táncosnő.

Csinált is valami enyhét a lokálban, de meghatóan vörös hajával, kedves kis törékeny alakjával, tizennyolc évével és álmos, vadmacska szemével olyan szép volt, hogy meg kellett halni érte. Vagy élni, vele.

Műsor után Greta csak záróráig maradt, hogy a vendégeket szórakoztassa. Persze ez nehéz volt, mint minden az életben, mert a lány akármilyen csinos is volt, nem tudott csak valami egészen összetört németül.

A gázsija kevés volt magyar forintban, de átszámítva norvégre — még kevesebb, bár ott a korona járja. Talán ez is oka volt annak, hogy Greta állandóan anyagi gondokkal csatázott, reménytelenül.

Meglehetősen szomorúnak látszott az élet, amikor egy napon váratlanul beköszöntött a lord, aki mérhetetlenül gazdag volt és angol, mint a legtöbb lord, és már az első napon meglátta Gretát. Aztán csak nézte. Mindennap. Záróráig. Aztán küldött a lánynak egy mérhetetlen rózsacsokrot, és megint csak nézte szótlanul.

Megismerkedtek. Greta, mint már említettem, rosszul beszélt németül, a lord nagyszerűen tudott angolul, így hát megértették egymást, azt onnan gondolom, hogy négy napi ismeretség után a lord szabályosan megkérte Greta kezét. Meglepően szép kis keze volt. Mesélt neki — ki tudja milyen nyelven — skóciai kastélyról, fehér hajú mamáról és szerelméről, amelyről azt állította, hogy örök.

Greta nem nagyon hitte el a lordot, de látta, hogy mindenki őt irigyli a lokálban, és sok szerencsét kívántak neki. A lány egy rajongója titokban érdeklődött az angol követségen, mire kiderült, hogy Lord Halifax valódi, és csak a legjobbat tudták mondani róla. Greta norvég ködben úszott a boldogságtól, sok mindenre számított, csak arra nem, hogy ilyen fiatalon elüti egy valódi angol lord, gazdagon, kastéllyal, meg egyéb lordságokkal.

Greta úszott az árral, élvezte az irigyeit, bár nem tudott hinni ekkora szerencsében, félt, hogy hamarosan felébred az álomból, egyetlen harisnyanadrágját siratva, mert elszakadt.

De a lord nem volt álom, élt és mindennap szerelmesebb lett. Kiváltotta Gretát a lokálból, összevásárolt rengeteg holmit kelengye címén és hamarosan elutazott a lánnyal híres skóciai birtokára, hogy bemutassa mamájának a menyasszonyát.

A lord olyan korrekt, előkelő és hűvös volt a repülőgépen, mint egy angol lord. Keveset beszélt és sokat sóhajtott. Szerelmes volt. Néha már úgy rémlett, mintha eszébe jutott volna valami, nagy lélegzetet vett, belekezdett valami beszédbe, de mihelyt ránézett a lányra, megint csak angol sóhajtás lett a nagy nekikészülődésből.

Hamarosan kiderült, hogy Skócia is van, holott a kis norvég lány lelke legmélyén ennek létezésében nem nagyon mert hinni.

A lady-anya hideg szertartásossággal fogadta jövendőbeli menyét. Elhatározták, hogy esküvő előtt két hetet fog tölteni a lány az ősi Halifax-kastélyban, szeretett vőlegénye és két kietlen nővére társaságában.

Mesébe illően unalmas napok következtek. A lordi házban katonai pontossággal reggel hétkor kezdődött a nap. Greta sohasem tudta megérteni, miért kell így sietni a felkeléssel, amikor az ember soha nem csinál semmit, csak reménytelen erőfeszítéssel próbálja kitölteni az étkezések közötti szüneteket.

Volt kilovaglás, de nem mentek sehova, mert sehol semmi dolguk nem volt. A lord nem fecsegett, az anya és a két nővér azalatt nem szólt egy szót sem. Igaz, hogy angolul hallgattak, vagy skótul, ami egyre ment.

Greta nem hitte el, hogy ilyen unalmas lehet az élet, amikor valakinek kastélya, hű menyasszonya és rengeteg pénze van. Igaz, volt újságolvasás is, erre is futotta az időből, de valahogy ez sem tudta a lányt felderíteni.

Azon kapta magát, hogy vágyakozva gondol a lokálra, a zajra, a zenére, a kolléganőkre, a harisnyanadrágra, ami mindig elszakadt. Akkoriban mintha mulatságosabb lett volna az élet.

Lunch alatt, ahogy ők az ebédet becézték, nem esett egy szó sem, a butler tudta, mi a dolga és némán szolgálta fel az ínyenc fogásokat, Greta is elnémult, csak nagy néha váltott néhány norvég szót a sült hallal, aki ezüsttálcán jelent meg az ebédlőben.

Így alakult, hogy hamarosan újra megjelent Greta a lokálban. Senki sem hitte el neki, hogy megunta a lordi életet, és megszökött a házasság elől, de a lány kedves volt, csinos, kellemes, és hamarosan befogadták maguk közé.

Lassanként már magyarul is tanulgatott, és mindenki megdöbbent, amikor kis idő múlva ezt a hibátlan magyar mondatot mondta barátnőjének és kolléganőjének, Evikének:

— Hallgass rám öregem, ha lordot látsz és hallgatni kezd neked, ne is válaszolj neki, csak verd szét a pofáját.

Soltész Feri nem volt lord, hanem fodrász, és ezt okmányokkal is tudta igazolni. Neki is megtetszett Greta, ami nem lett volna baj, de a lány is vonzódott hozzá. Így történt, hogy a fodrász elvette Gretát, ha nem is teljesen és boldogan éltek, amíg a norvég lányt szerződése Párizsba szólította, és csak ez a legenda maradt utána.

ZSÖLLYE

A hajdani nagyszerű My Fair Lady, Audrey Hepburn, hároméví szünet után ismét filmezik. Egy milliomosnőt játszik a Bloodline című filmben, amelyben Omar Sharif, James Mason lesznek a partnerei. A tizmillió dolláros film költségeinek nem kis részét jelenti az a huszonkét ruha, melyet a neves divatdiktátor Givenchy tervez. A ruhamegbeszélésen részt vett a film rendezője, Terence Young is, aki rögtön ezzel kezdte:

— Minden ruhának, amit Hepburn visel, a legmodernebbnek kell lenni, a legújabbnak, a legfrissebbnek!

Givenchy az órájára nézett.

— Akkor várhatnánk esetleg fél vagy háromnegyed órát?

Young csodálkozva nézett a divattervezőre.

— Miért?

— Soha nem lehet tudni... Hátha éppen most változik a divat?!

*

Az elmúlt hét egyik napján ugyancsak megeredtek az ég csatornái. Haumann Péter a televízióba igyekezett, de kocsijával csak meglehetősen messze tudott parkolni és így kénytelen volt gyalogosan átvágni a Szabadság téren. Szembetalálkozott Paudits Bélával, aki esernyője alól odakiáltott Haumannak:

— Legalább egy kalapot tettél volna a fejedre!

Haumann nyugodtan megállt az esőben és úgy válaszolt:

— Amikor elindultam, tudtam, hogy eső lesz, de én ilyenkor szándékosan nem teszek kalapot a fejemre. A kalap ugyanis sokkal lassabban szárad, mint a fejem!

*

A minnesotai egyetem öregdiákjai ötvenéves találkozójukra meghívták világhírű iskolatársukat, Henry Fondát, aki örömmel vett részt a találkozón. A kétnapos ünnepség után hazatérő Fondát a repülőtéren lánya, Jane fogadta:

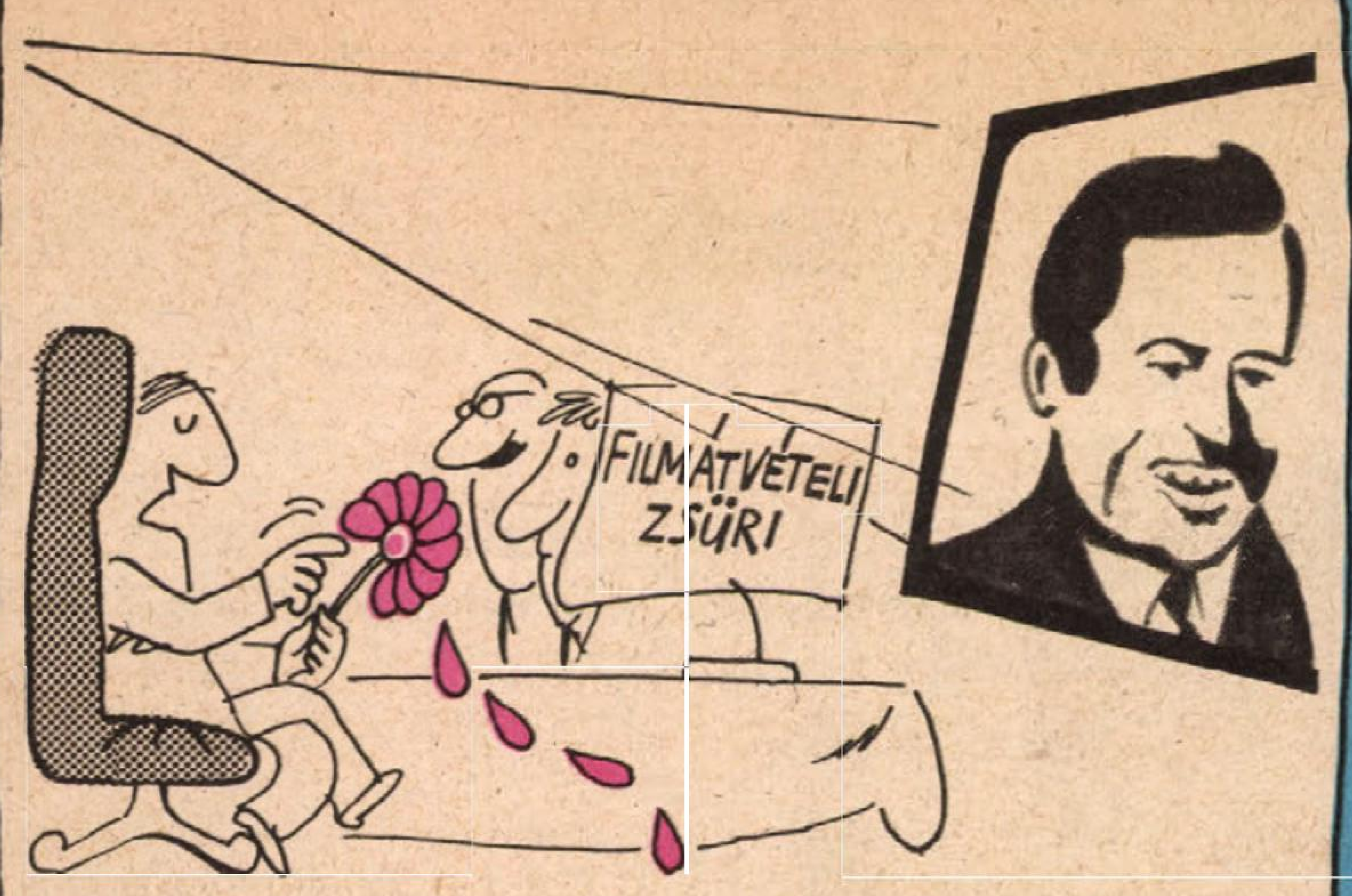
— Mesélj, milyen volt?

Fonda sóhajtott.

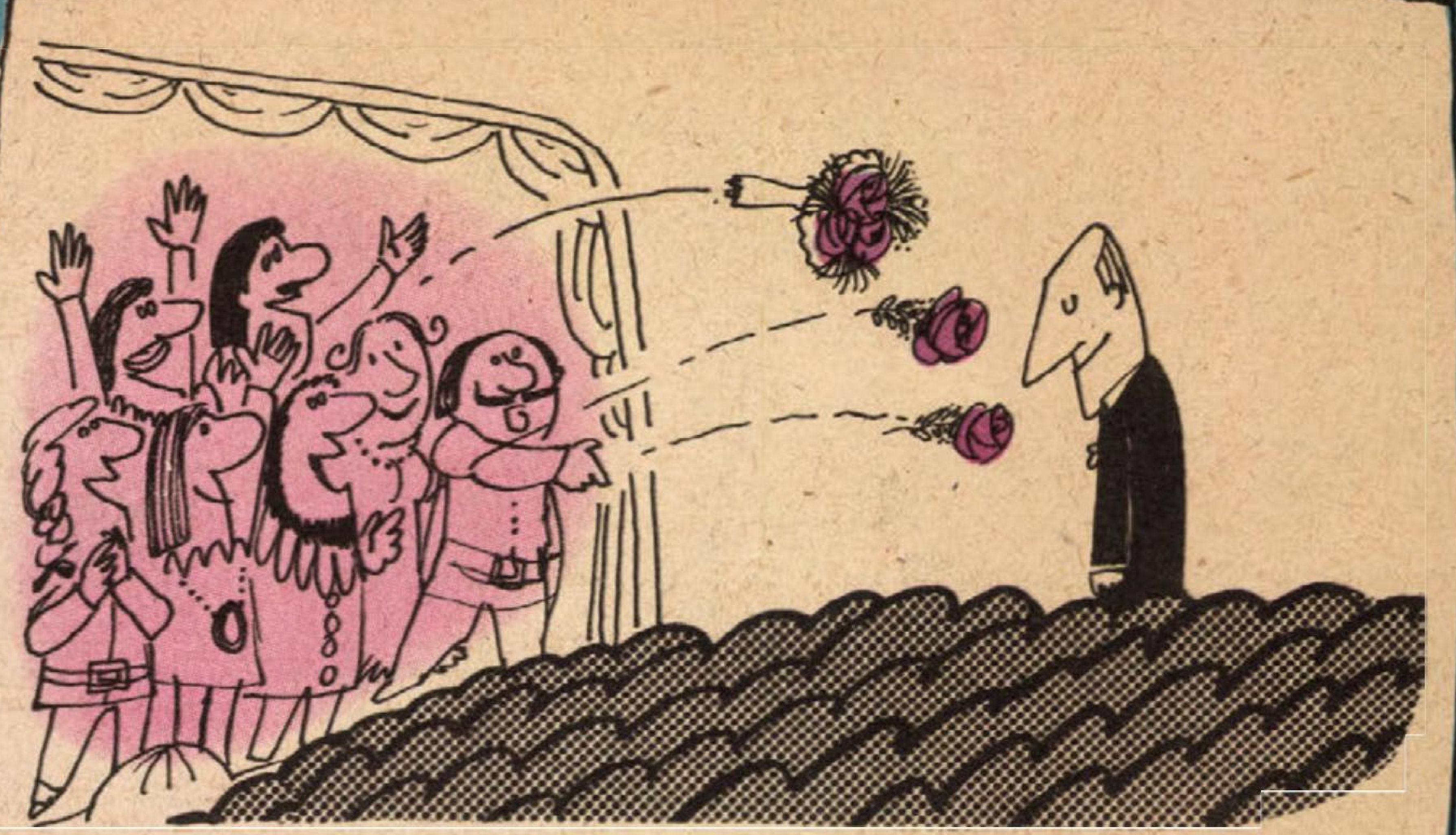
— Hát hogy is mondjam? Egy csomó régi arc és sok új fog!

Rátonyi Róbert

– Mehet... Nem mehet... Mehet... Nem mehet...

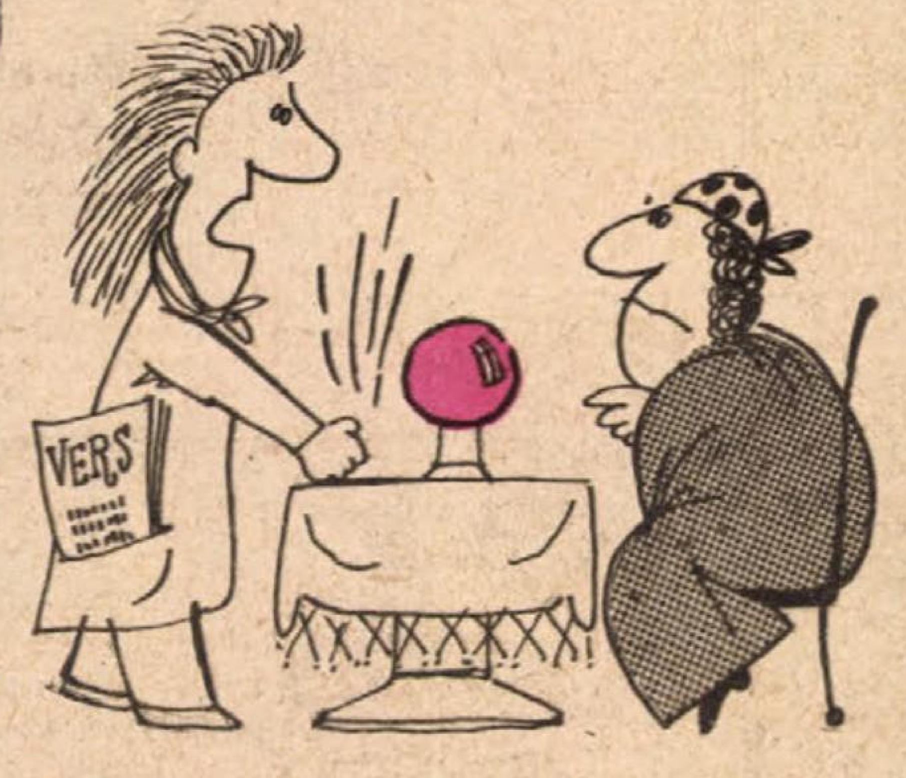

– Hogy volt!... Jöjjön máskor is!

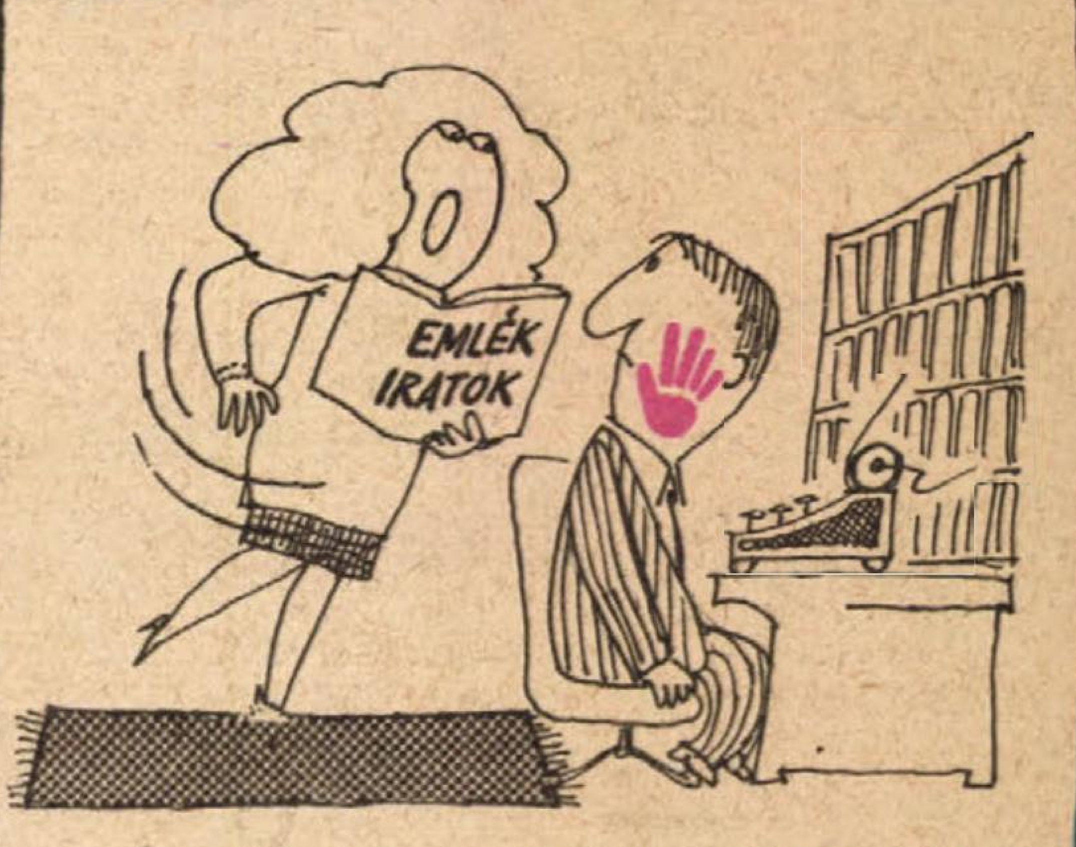
TÓT GYULA:

MŰVEK MŰVÉSZEK MŰÍTÉSZEK

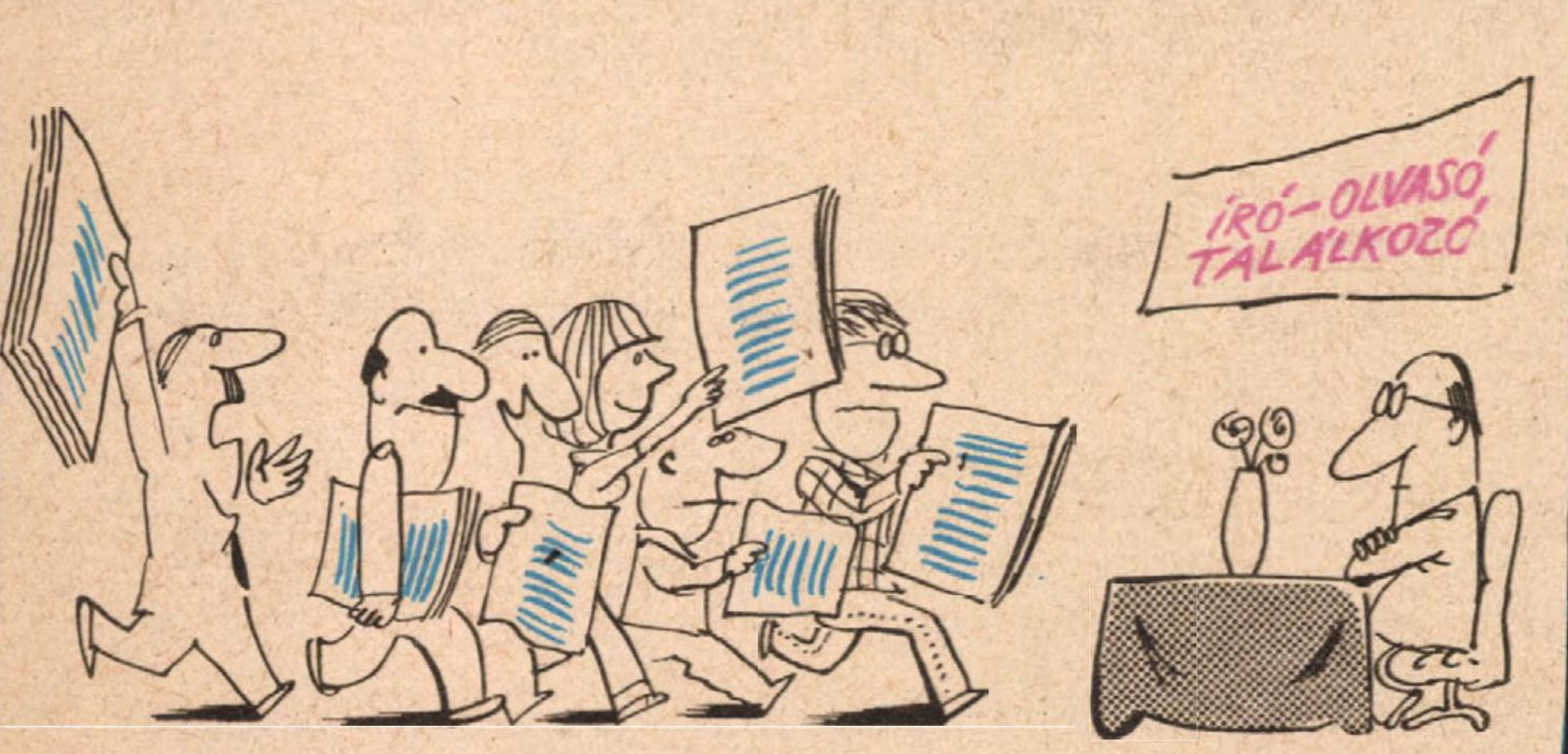

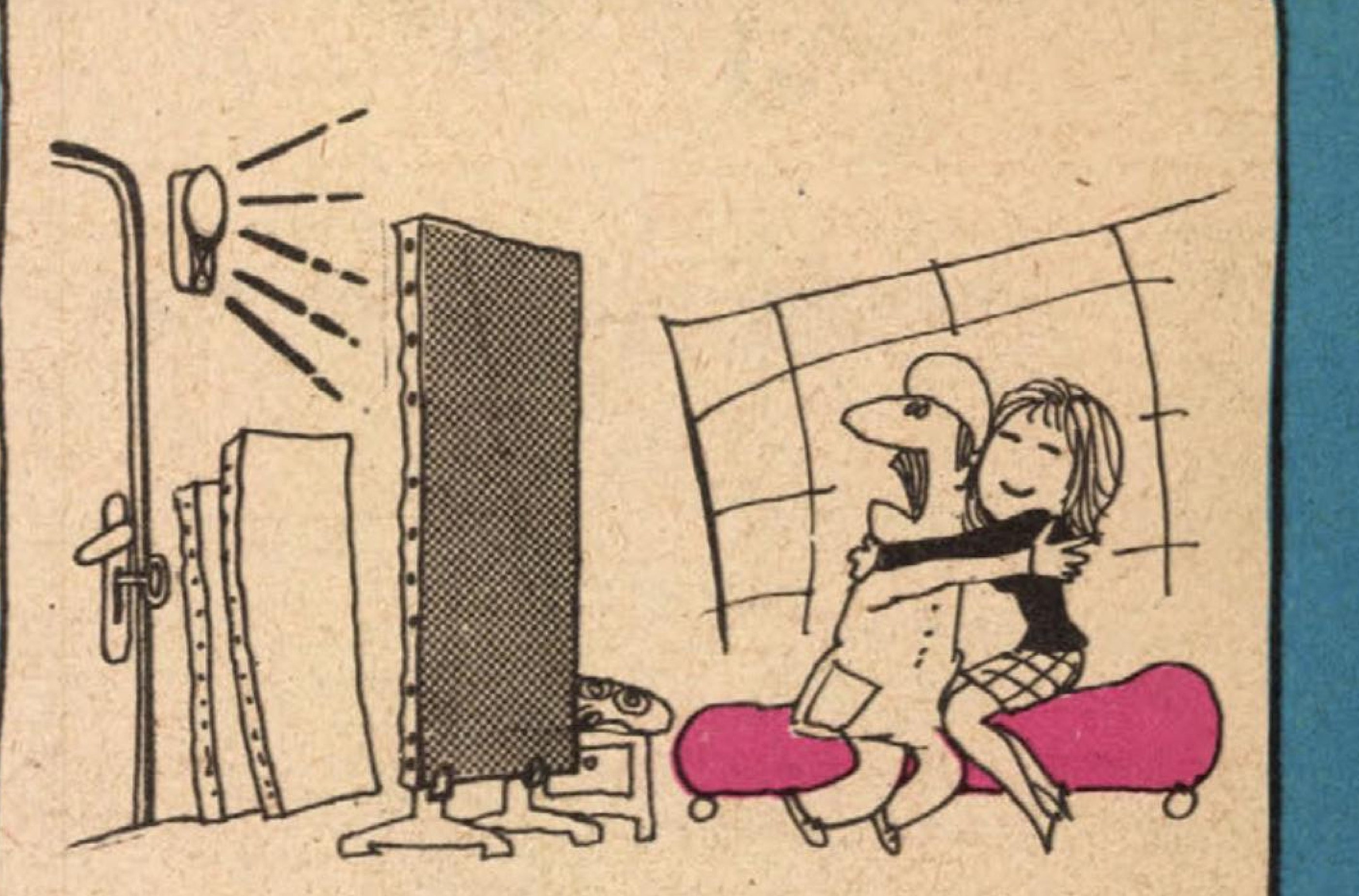
– Lehetetlen, hogy én ne legyek érettségi tétel!

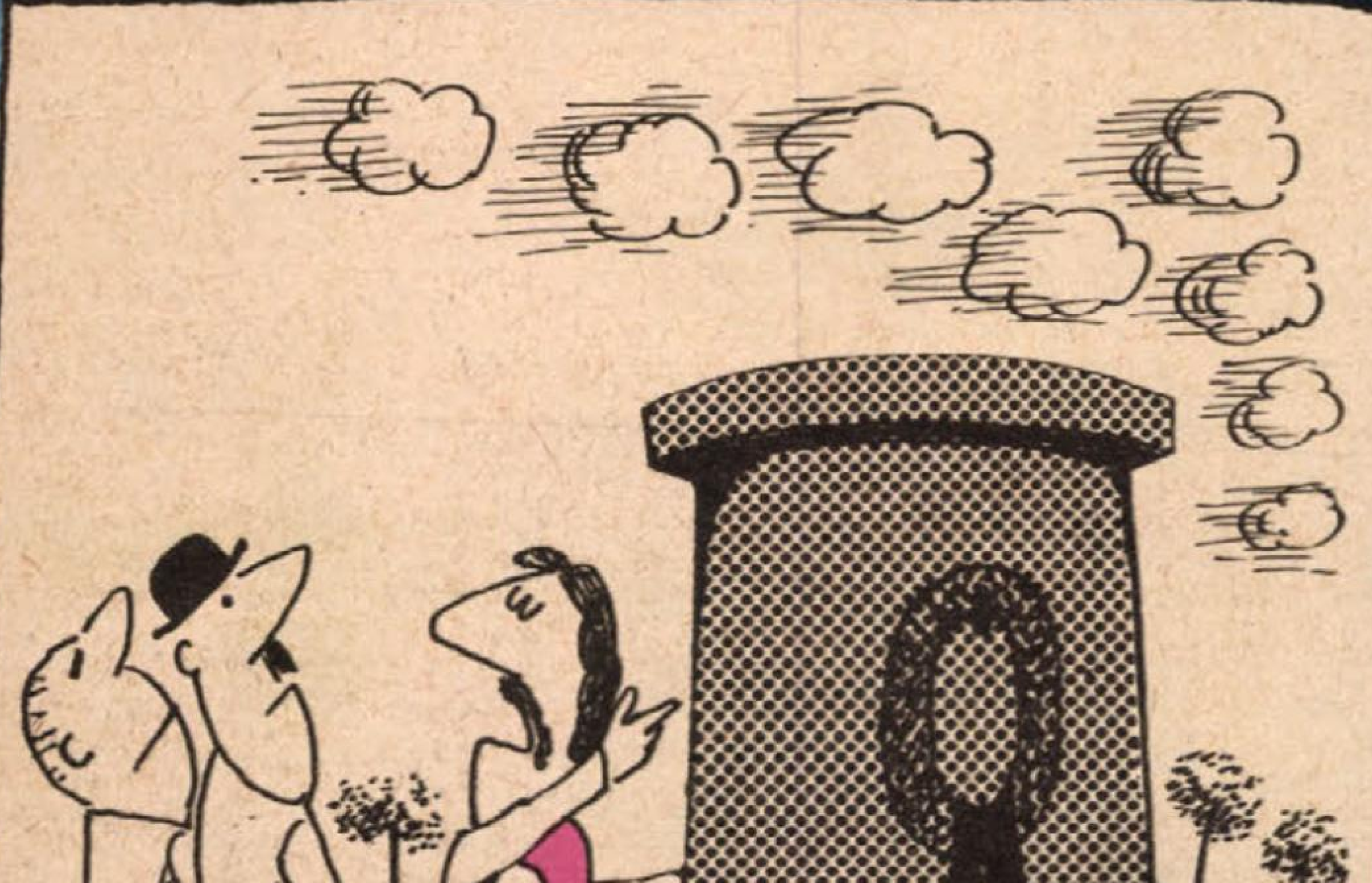
– És ezt nekem innen kell megtudnom?!

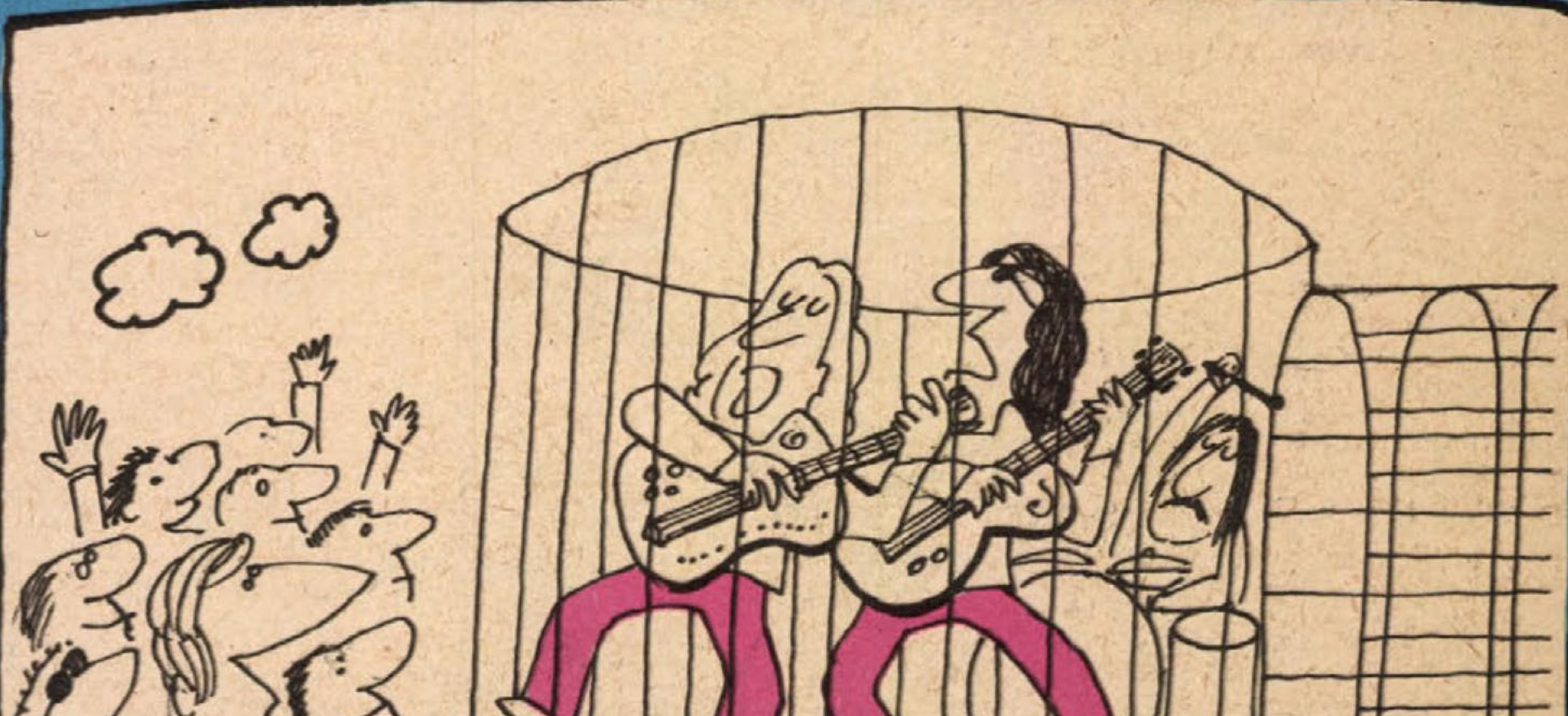
– Mester, olvassa el a műveinket!

– A feleségem! Azonnal vetkőzz!

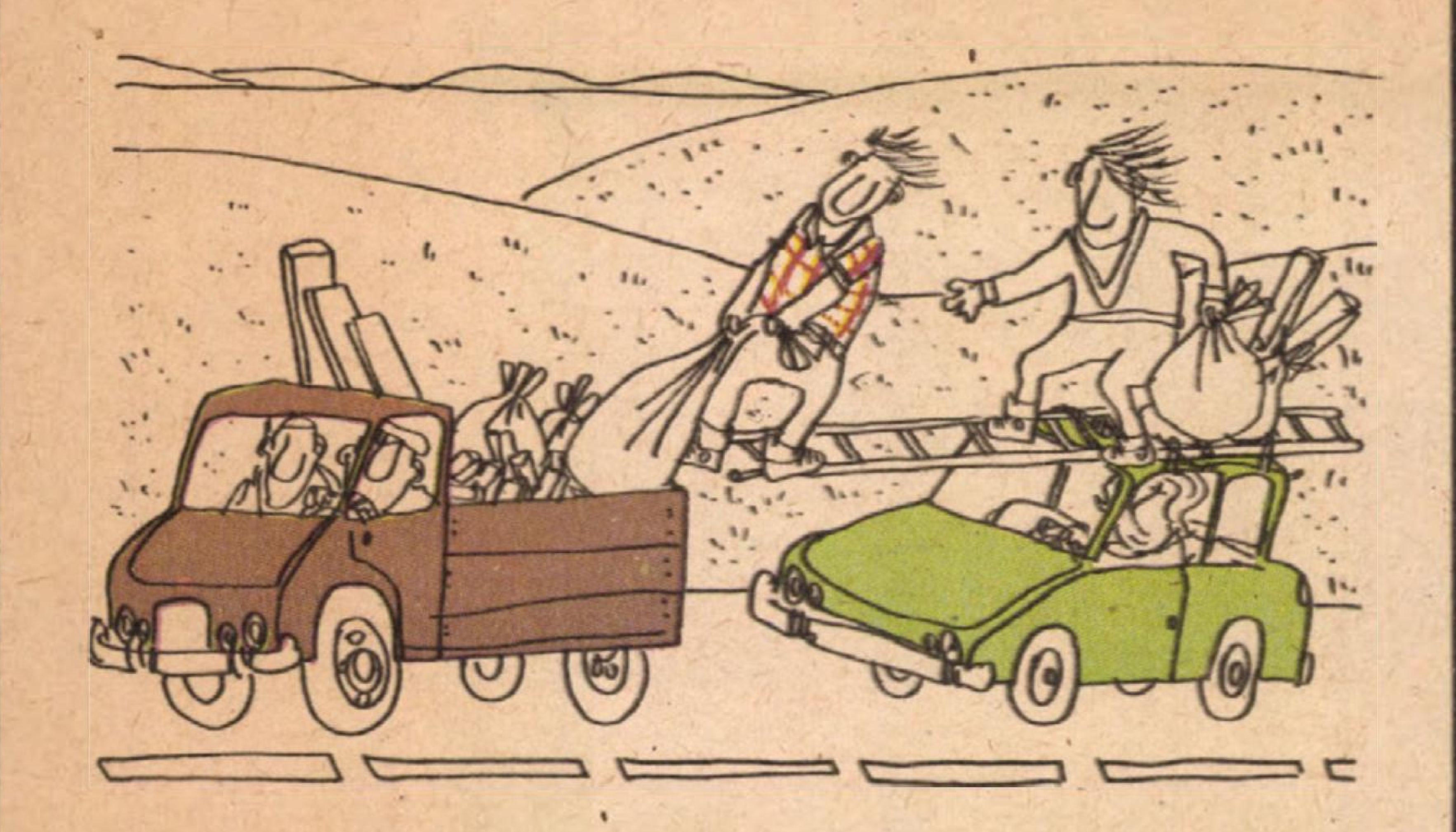

– Ezzel a szoborral érzékeltetni akartam az ő rendkívüli szerénységét!

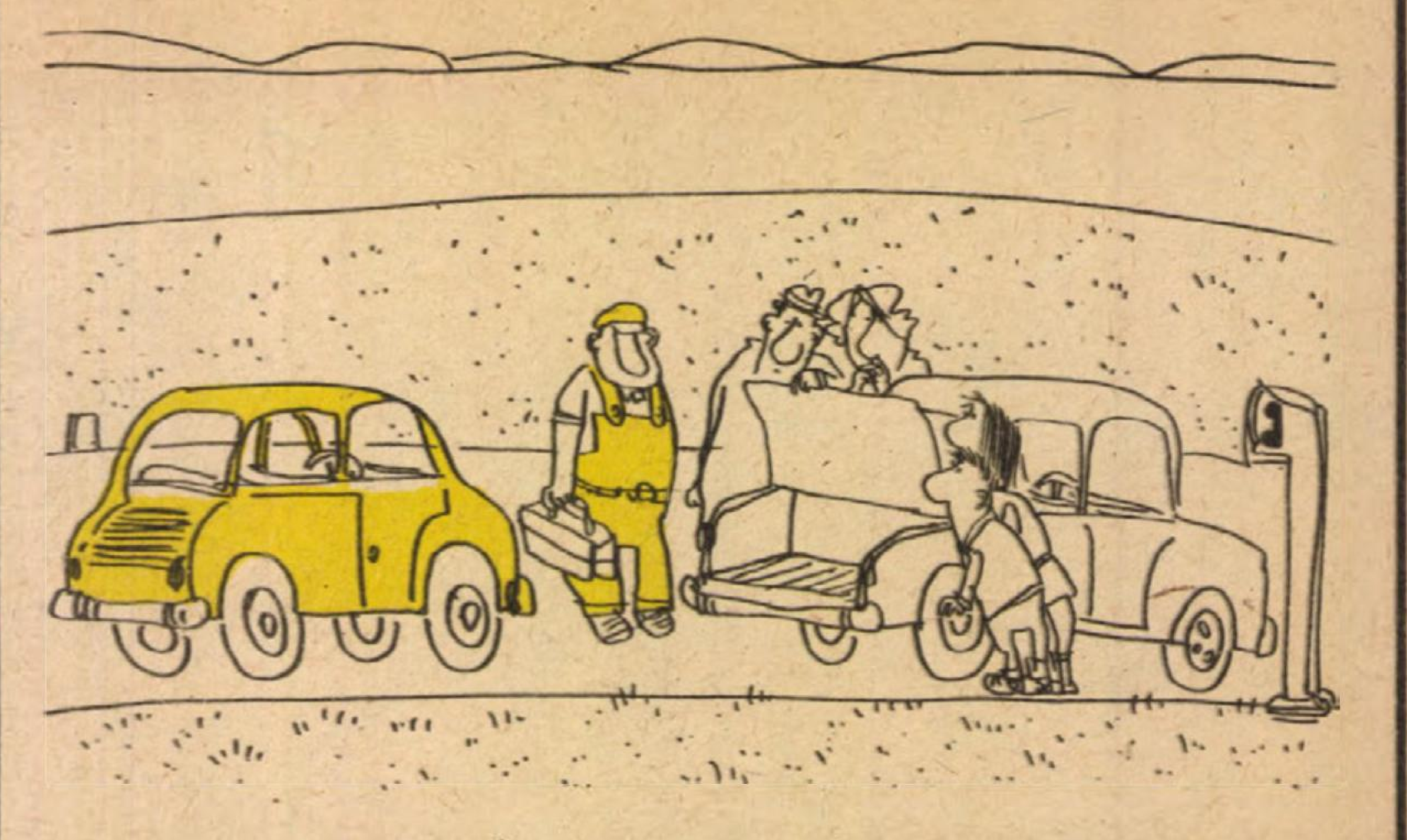

– Amióta befutottak, nagyon eltávolodtak a rajongóktól!

MAGYAR KASZKADŐRÖK

AZ ELSŐ KIRÁNDULÁS

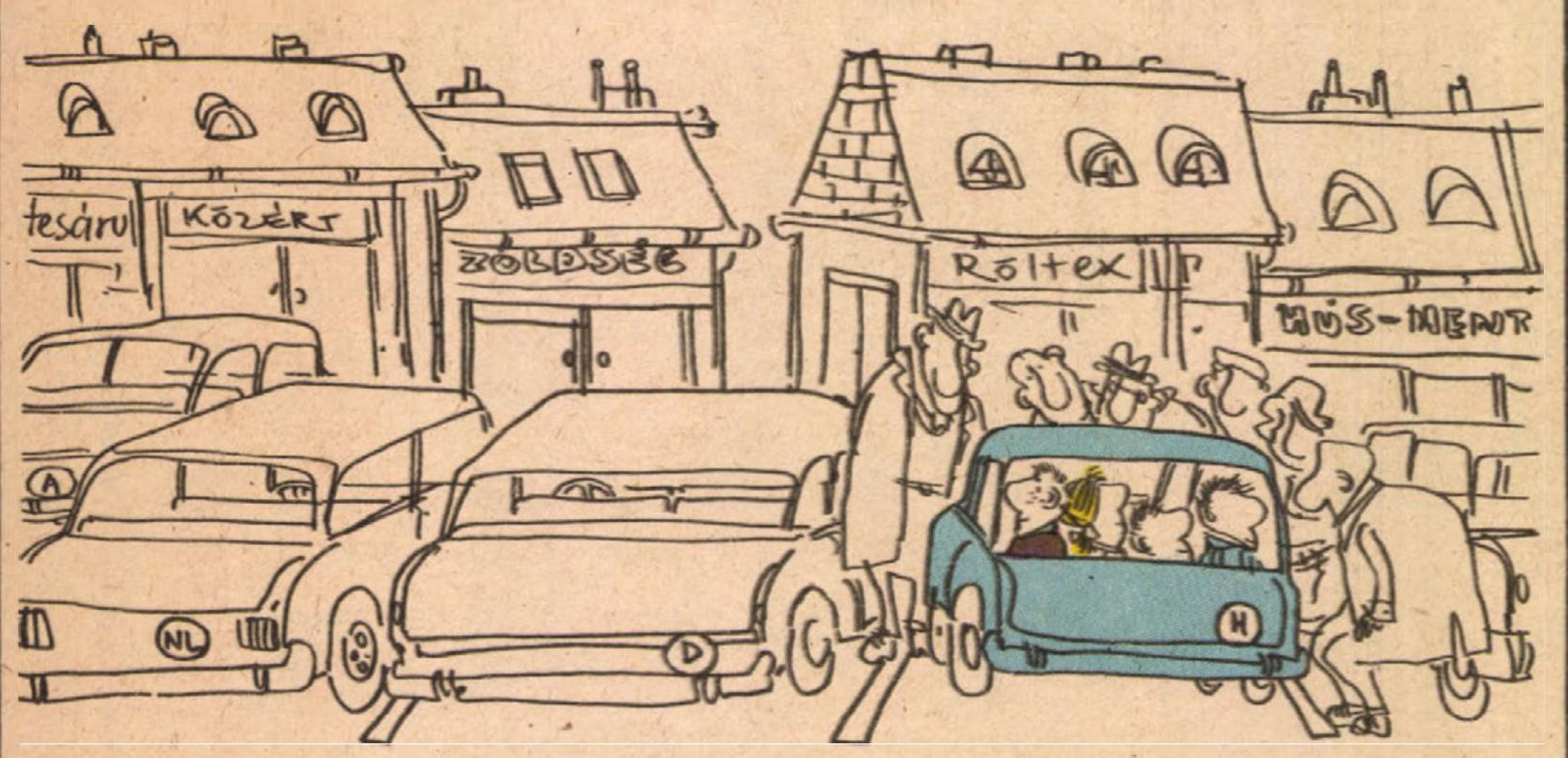
LEHOCZKI ISTVÁN:

NÉGY KERÉKEN

NYELVLECKE

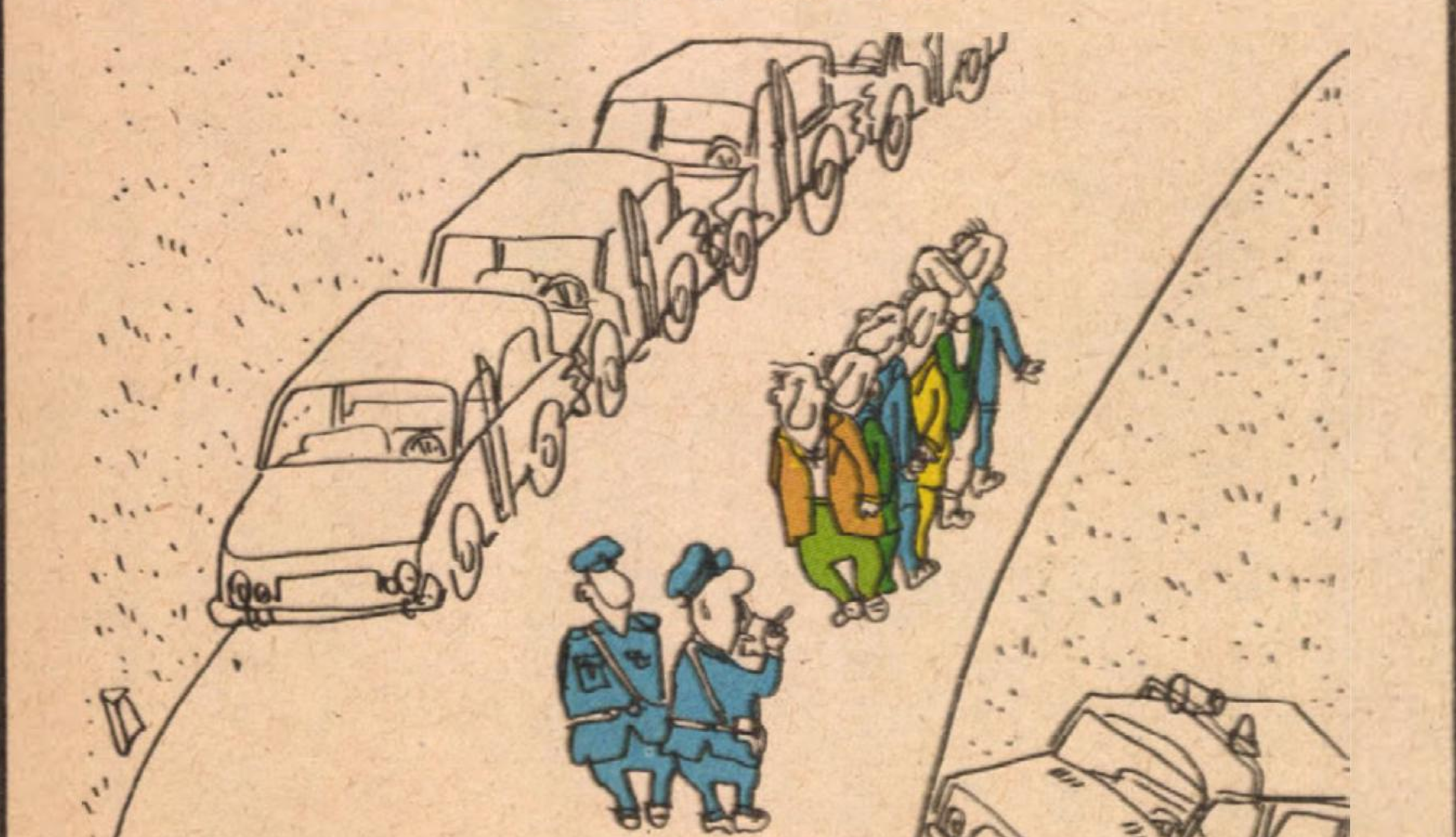
IRIGYKEDŐK

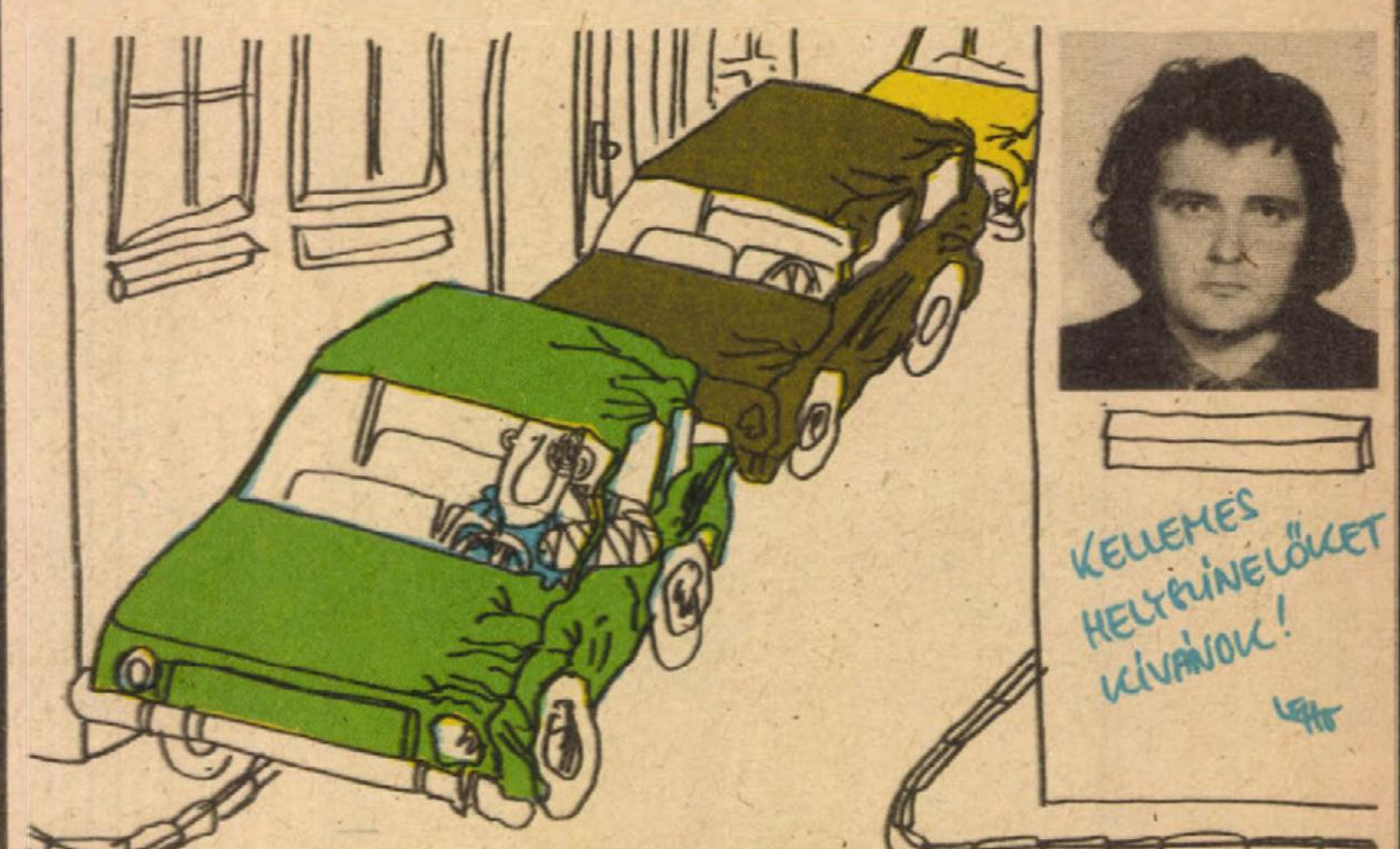
HÖLGYVEZETŐ

TÖMEGES KOCCANÁS

BELVÁROS

SZILÁGYI GYÖRGY:

SZILVESZTER SZŰK BARÁTI KÖRBEN

Tavaly szilveszterkor elhatároztuk a feleségemmel, elkerüljük a nyilvános szórakozóhelyeket, nem megyünk színházba, moziba, étterembe, lokálba, inkább elfogadjuk a Braunovics házaspár meghívását, és szűk baráti körben töltjük el az év utolsó napját.

Este nyolckor állítottunk be Braunovicsék Bérkakas utcai lakására. A háziasszony már az ajtóban sejtelmes mosollyal közölte velünk, meglepetés vár ránk a belső szobában. A meglepetést Parádés Kocsárd és barátnője, Mámoros Mariska jelentette, akik őszinte örömmel fogadták érkezésünket.

Rövidesen Braunovics Gusztáv is megjelent, karján egy fiatalasz-

szonnyal, akiről kiderült, nem más mint régi osztálytársam, Kotlós Krausz Béla első felesége.

Braunovicsné, aki időközben megterített a vacsorához, azt javasolta, addig ne kezdjünk hozzá, amíg a szűk baráti társaság minden tagja meg nem érkezik. Javaslatát egyöntetű helyesléssel fogadtuk. Magam is kijelentettem: jobban esik a falat, ha a szűk baráti társaság hiánytalanul együtt ül majd a dúsan megterített asztalnál.

Negyed kilenckor futott be a szűk baráti társaság kedvence, a délceg Kripli Viktor, attól kezdve szinte percenként szólt az előszobacsengő, egymás után érkeztek a szűk baráti társaság tagjai.

Namikó Enikő, az Ordenáré Ruhaszalon manökenje egy divatbemutatóról szökött meg, még rajta volt a bemutatott estélyi ruha és a tervezője.

Dr. Rohamos Richárd, ideg- és elmeorvos betegtől jött; egy középkorú férfi annyira berúgott, hogy konyhakredencnek képzelte magát. Rohamos doktornak kellett intézkednie, hogy a delírium kredencben szenvedő férfit beszállítsák a Bizományi Áruház központi bútorraktárába.

Nem sokkal Rohamos doktor után érkezett meg sokévi távollét után Braunovicsné idegenből hazaszakadt unokaöccse, Wamzer Józsi, aki húsz évvel ezelőtt hagyta el az országot, és régi vágyát valóra váltva, üzletet nyitott a nyugatnémetországi Weidlingban. Csekély kereskedelmi érzékre vall, hogy az üzletet feszítővassal nyitotta ki, amit ha itthon bonyolít le, félannyit se kellett volna ülnie érte.

A szűk baráti kör legérdekesebb egyénisége Bácsalmási Hugó, művésznevén „Ramózer", a világhírű hordóugró akrobata, tíz után ugrott fel Braunovicsékhoz. A tapintatos Braunovicsné azonnal letakarta egy terítővel az asztal mellett álló söröshordót, nehogy annak megpillantása fájó sebeket tépjen fel Ramózer lelkében, aki két évvel ezelőtt — amint azt a lapok is megírták — a Tegetoff cirkusz díszelőadásán sajnálatos balesetet szenvedett. Amikor beugrott a hordóba, nem tudott utána kiugrani belőle, mert megmacskásodott a térdkalácsa. Az ügyeletes orvos hordóval együtt gurította be a legközelebbi klinikára, ahol három napig, amíg a klinika igazgatója, dr. Nózien Norbert egyetemi tanár hazaérkezett külföldi tanulmányútjáról, Ramózer a hordóban tartózkodott. Miután az orvosi szakirodalomban ilyen eset nem fordul elő, Nózien Norbert konzíliumot hívott össze, Ramózer kiszabadítása érdekében. Az egybegyűlt orvosok és hordókészítők hosszas tanácskozás után hozták meg döntésüket. A hordóba szorult Ramózert leöntötték nyolc kiló meleg iszappal, amitől olyan sikamlóssá vált a teste, hogy könnyedén kicsúszott a hordóból és még a reumája is elmúlt.

Gyermekirodalmunk jeles művelője, Tehenes Ervin „A hüppögő giliszta" című most készülő mesekönyvének írását és egy szerelmi kapcsolatát szakította félbe, hogy részt vehessen a szűk baráti társaság szilveszteri összejövetelén. Jó érzés volt körünkben tudni ezt a rendkívüli képességekkel megáldott írót, akinek egyetlen könyvét sem lehet letenni, ha vízben áll az ember.

A szűk baráti társaság hölgytagjainak örömére a férfiszépségnek számító Gólem Jenő is megjelent körünkben, akit szellemi fogyatékossága miatt, mi férfiak, magunk között elneveztünk Lüke Anzselónak.

Letűnt idők levegőjét és a barátnőjét hozta magával lovag Kvassay Zsilip, deklasszált főúr, aki sok hányattatás után mint pántlika- és kokárdakészítő kisipa-

ros találta meg helyét társadalmunkban. Lovagias gesztus volt részéről, hogy az eléje siető Braunovicsnét teljesen díjtalanul tetőtől talpig felpántlikázta.

A 112 éves Vinipeg néni tizenegy óra tájban tipegett be, addig ugyanis nem tudott hazulról elszabadulni, mert 88 éves lánya és 93 éves veje elmentek mulatni és az unokákat, a 77 éves Józsikát és a 69 éves Juliskát rábízták a nagymamára. Vinipeg néni nagynehezen elaltatta a két megátalkodott kölköt kloroformmal, aztán rohant a szűk baráti társaságba.

Falombos Wincseszter, hatóságilag üldözött orvvadász egyenesen a sumáki erdőből jött, ahol ilyenkor már javában kuncognak a bögyös ribócák. Amikor beállított Braunovicsékhoz, egy szépen fejlett bögyös ribóca csimpaszkodott a nyakába. — Ezt élve fogtam el! — kiáltotta harsányan, és az alélt madarat gyöngéden lefektette a díványra, ahol az rögtön elaludt.

Három rövid csengetés jelezte Ergya Lulu és Begár Gyula érkezését. A szűk baráti kör két mókamestere alighogy belépett a szobába, máris ontotta magából a legújabb régi vicceket. Amikor Braunovicsné kérésére előadták, hogyan kérte meg Tapper Nyunyu Pusztapoprádon Zengő Nunci kezét, szék nem maradt szárazon a kacagástól.

Nyomasek Arnold és Bobó Arnold, a róluk elnevezett Nyomasek-Bobó féle pedálos kerítésszaggatógép feltalálói a nyitott konyhaablakon át, saját konstrukciójú légpárnás télikabátjukban lebegtek be a szobába. A két sokoldalú férfi nevéhez fűződik — többek között — a gyermekek számára nélkülözhetetlen Nyezsgerin tablet-

ta feltalálása is, amelynek olyan magas a vitamintartalma, hogy csak székre felállva lehet elérni.

Éjfél után loholt be a szűk baráti kör legelfoglaltabb tagja, Morbid Vidor, a Bányarémképző Főiskola rektora, az OPODELDOK szaktanácsadója, a Fővárosi Lehelde mázsamestere, valamint a Benjamino Krigliről elnevezett söripari szövetkezet társelnöke. Braunovicsné azonnal megágyazott neki, hogy aludjon néhány órát, mert reggel hétkor Pucovácra repült, a NYUSZIF kongresszusára.

A Bérkakas utcai bérpalota harmadik emeletén lakó Kalitkás Kőkler Kálmán, nyugalmazott tengerészkapitány és aktív kanáritenyésztő, Aranka nevű kanárijával röppent be Braunovicsékhoz.

Kalitkás Kőkler Kálmán, akit szenvedélyes kanári rajongása miatt a ház lakói elneveztek Kanáris tengernagynak, egy szoba összkomfortos lakásában tizenhét apátlan-anyátlan kanárinak adott otthont és szükség esetén némi készpénzt.

Igazi nemzetközi hangulat lett úrrá a szűk baráti társaságon, amikor az IBUSZ fizetővendégszolgálat részére kiadott szomszédos, huszonnégy ágyas személyzeti szobából betódultak az ebédlőbe a „Töltse a szilveszter estét Budapesten" akció keretében Braunovicséknál elszállásolt külföldi turisták.

A szűk baráti társaság tagjai azonnal foglalkozni kezdtek a szimpatikus idegenekkel.

Braunovicsné érdeklődését egy csehszlovák és egy keletnémet szakács, Frantisek Párkáp és Wilhelm Pirburg kötötte le melegházi spárgával, akik elmesélték neki, hogyan készítik szülőhazájukban a káposztás rahedlit.

Lüke Anzseló két csehszlovák kislány, Husina Pamutka és Didi Nista kegyeit meg a náluk levő háromszáz koronát próbálta elnyerni snóblizással.

Dr. Rohamos Richárd a magyar származású angol ebtenyésztővel, Z. Halifax Komondorral és a Hátsó Szundiából érkezett hindu maharadzsával, Satnya Prasnyával diskurált a saját idegbajáról.

Parádés Kocsárd a, feltűnően csinos hadovai körhinta tulajdonosnő, Alma Pia körül forgolódott, amíg barátnője, Mámoros Mariska, a pancsolettói tőzsdeügynök, Ultimo Pacientura előtt kellette magát be nem váltott békekölcsön kötvényeivel.

A délceg Kripli Viktor a fullandiai Camilla Gnómot vette kezelésbe, Wamzer Józsi pedig a szoba egyik félreeső sarkában az Undalából érkezett, Ottó Pernahajderral egy újabb üzletnyitás esélyeit latolgatta.

Lovag Kvassay Zsilip a lódenburgi zászlógyáros, Stex van Bhőwen számára rögtönzött árubemutatót tartott állandóan magával hordott pántlika- és kokárdakészletéből.

Kanáris tengernagy nem törődve a vállán fütyürésző Aranka neheztelésével, Hacuka Neccinget, a dúsgazdag madárkereskedőnőt szemelte ki magának, aki egyenesen a Kanári szigetekről repült Braunovicsék személyzeti szobájába.

A 112 éves Vinipeg néni és a hordóugró Ramózer, a turistacsoport két legtekintélyesebb tagjával, a Bumáska-Mahorkából érkezett Szergej Szivarovics Klébersberggel és Rogyion Zaporozsec Noéval beszélgetett a gyengén fejlett ázsiai országok gazdasági struktúrájáról.

Hajnalodott már, amikor hármat ütött Braunovicsné apósa az asztalra: most már együtt a szűk baráti társaság, gyerekek, jöhet a vacsora! Ezt követően mind az öt-

venöten hozzáláttunk a bőséges reggelivel felérő szilveszteri vacsorához.

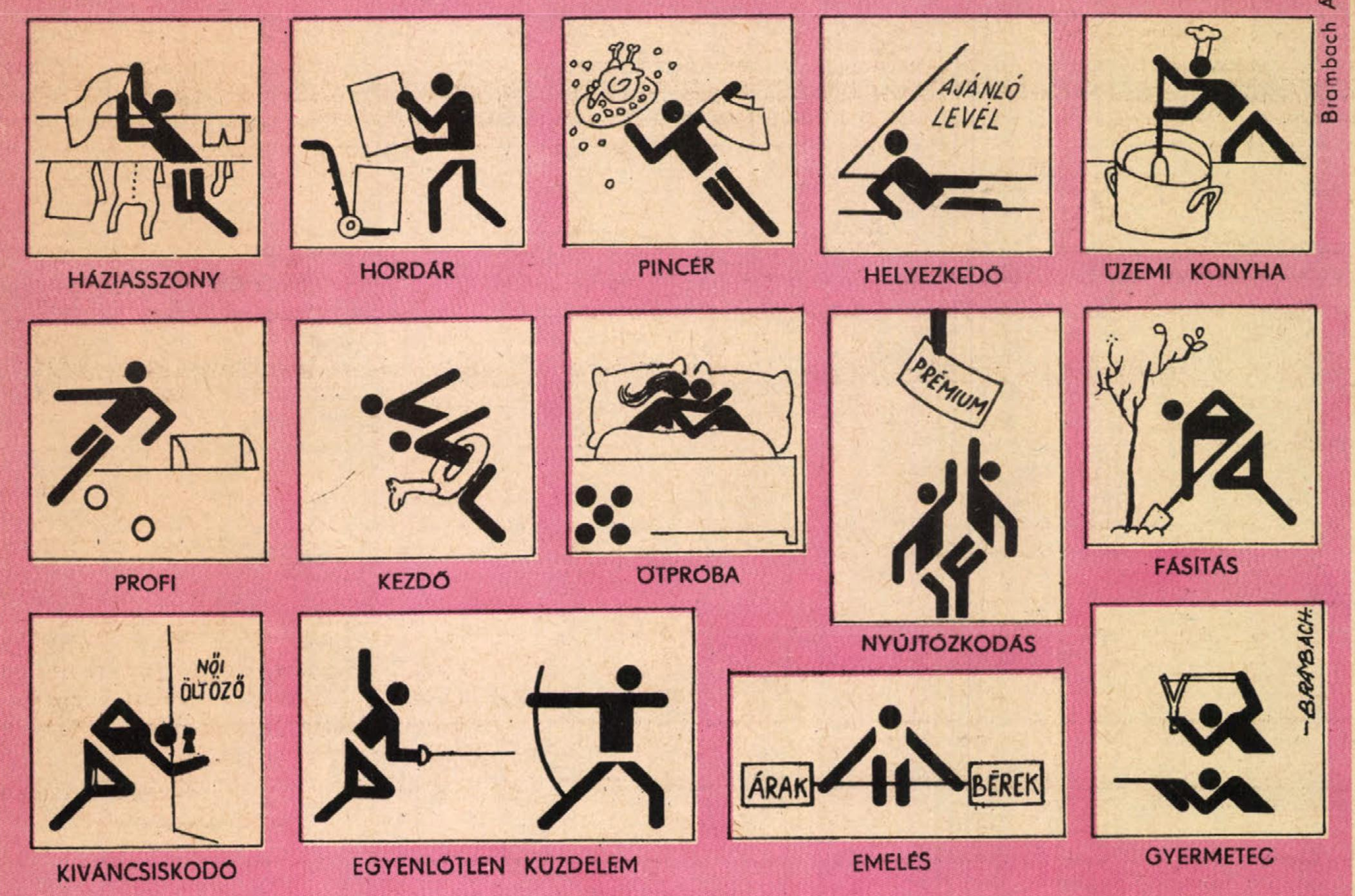
Reggel hétkor csengetett be Mumuska Ernő, de ezen senki sem ütközött meg, mert Mumuskáról mindenki tudta, hogy este tíztől reggel hatig nincs az élők sorában, mivel éjjeliőr egy temetőben és csak a reggeli órákban tud elszabadulni a munkahelyéről.

Ennek éppen egy esztendeje.

Az idén nem megyünk sehová. Úgy döntöttünk a feleségemmel, hogy otthon szilveszterezünk, ahol végre magunk között lehetünk. Nem csinálunk nagy felhajtást, csak a Magyar Népköztársaságot hívjuk meg vacsorára.

Moszkvai előzetes

Brambach Árpád rajzai

TRIBÜN

Kis hír a Swindon Evening Advertiser című lapból.

„Egy helybeli lakos az FC Swindon Town veresége felett érzett bánatában elhatározta, hogy leugrik az autópályát átívelő felüljáróról. Aztán mégis inkább Sainsburybe ment és élelmiszert lopott egy áruházban."

* * *

Reggie Jackson, a New York Yankees baseballcsapatának csillaga büszkén újságolta, hogy a műveltségi vizsgán 160 pontos eredményt ért el.

Vetélytársát, Mickey Riverst nem hatotta meg ez a teljesítmény.

— Hányból? — kérdezte. — Ezerből?

* * *

Sportvicc a Reader's Digestből. Egy püspök és egy játékvezető egyszerre érkezik a mennyország kapujához. Mindkettőt beengedik. A játékvezető csodálatos lakosztályt kap, gyönyörű képekkel, kényelmes fotelokkal, színes tv-vel. A főpap csak egy csúnya kis kamrát.

— Micsoda eljárás ez? — dühöng a püspök. — Hogy létezik, hogy a játékvezető ennyivel különb lakást kap.

— Nézd testvérem — magyarázza Szent Péter. — Főpapunk már van itt fenn, száznál is több. De játékvezetőből — ő az első.

A keménykezű edző jobblétre szenderül. A szónok gyönyörű beszédet tart a ravatalnál, minden szépet és jót elmond a megboldogultról. A játékosok megbökdösik a csapatkapitányt:

— Te, nézz utána. Biztos, hogy jó temetésre jöttünk?

* * *

Öreg sportújságíró kesereg az idők múlásán.

— Amig fiatalabb voltam, mindenre emlékeztem. Akár megtörtént, akár nem.

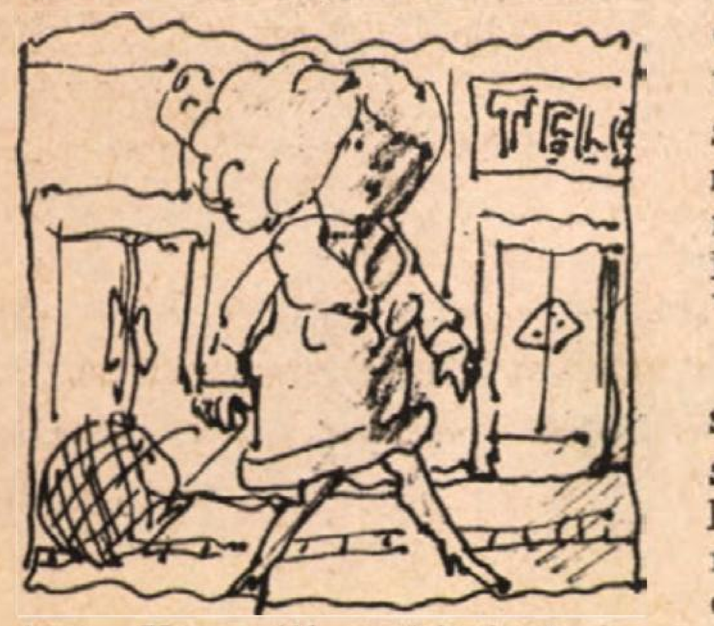
(p. p.)

AZ OLVASÓ OLDALA

MIKULÁSI MESE

Pontosan Mikulás napján csengetett be a szomszédasszonyom. Szavahihető hölgy, ugyan, mégis azt hittem, tréfál. Mikulás van, nem április elseje, hívta fel újra a figyelmemet a naptár állására, ha magamtól nem vettem volna észre, és megismételte, amit az imént állított. Értsem meg, hetek óta járja az üzlete-

ket, Keravill-szakboltot is meg áruházat is és nincs, nincs, nincs! Hiányzó cikk, egyszerűen nem lehet kapni!

De hiszen éppen ezért kerültem én naptárzavarba, mondtam a szomszédasszonyomnak, mert ha április elsején hiánycikk, az könnyebben érthető, mintha Mikuláskor az, amely tudvalevőleg majdnem karácsony és jócskán bele is esik már a karácsonyi vásár időszakába. Ja, hogy végre megmondjam már, miről van szó: nem fillé-res cikkről, nem apróságról, hanem a színes televíziós készülékről. Mondhatom: a színes tévéről, amelyet Colorstarnak hívnak, mert a Munkácsy gyártását megszüntették, a Coloriont szinte csak stikában gyártják, kizárólag exportra, marad egyedül a Colorstar, eközött választhatok, de most már — még? — eközött sem, mert ez is eltűnt az üzletekből. Ilyen sok a háztartásokban a megtakarított húszezerháromszáz forint, vagy ilyen kevés Colorstar készül a Videotonban?

Másnap ellenőriztem szomszédasszonyom panaszát a kereskedelemben. A hölgy megbízhatóságához nem fér kétség, a kereskedelem nekem sem mondott mást, mint neki: csakugyan nincs színes tévé, hiányzó cikk lett decemberre, már november közepétől az volt és nem lehet tudni, mikorra érkeznek az igényeket kielégítő szállítmányok.

Semmi sem váratlanabb, meglepőbb és kiszámíthatatlanabb, mint az élet dramaturgiája. Az áremelések után, azt vártam, hogy a viszonylag olcsó parizer lesz hiányzó cikk. Ehelyett a színes tévé lett az.

Barabás Tamás

...GYERE BABÁM, GYŰJTSÁL VILÁGOT!

1

Október elején telefonáltam először az Elektromos Műveknek, azóta legalább hatszor, eredmény nulla, munkaerő- és gépkocsihiányra hivatkozva, elhárítják — nem a hibát, hanem a munkát. A II/a. kerületben, a Kokárda u. és Kisfaludy u. torkolatában vagy 200 méternyi sötét rész van, nagyon rossz úttal. Most már elodázhatatlanul kellene a segítség.

Jámbor László
Bp., Kerényi F. u. 22. 1028

2

Szeretném megtudni, hogy a pesthidegkúti, II/a. kerületi Zsíroshegy utca lesz-e járható valaha, vagy az ott lakók rendezkedjenek be nomád életre? Földút van ugyanis, méteres gödrökkel, ezek esőzések idején úszómedencényivé tágulnak. Ha véletlenül mentőt kellene hívni, talán be sem tudna jönni. És nincs közvilágítás a Tompa Mihály utcában, a Zsíroshegyi útig. Délután 5 óra után már vaksötétben bukdácsol itt a sok iskolás gyermek, idős ember, mindenki. Nem lehetne felszerelni két villanypóznát?

Dóriné Zádori Éva
Bp., Zsíroshegyi u. 86. 1129

3

A Ludas csípje meg azt a lámpafelelőst, akinek a mulasztása miatt botorkálunk esténként estére a 136-os busz Nagykőrösi úti végállomásán. Sötét, elhanyagolt külváros a helyszín, lakott településtől távol. S olyan átkelőhely a Nagykőrösi úton az 54-es autóbuszokról, ahol az úttesten nincs zebra, ráadásul vasúti átjáró is veszélyessé teszi a közlekedést. Hosszú ideig vártunk arra is, amíg felszereltek itt egy lámpát, de minek, ha sohasem ég?

Kelemen László
Bp., Kinizsi Pál u. 9. 1181

NEM VAGYOK BEREPÜLŐZVE...!

Három és fél éve, 1976. júliusa óta vagyok Kisgyőr község körzeti főorvosa, az itteni rendelőt és orvosi lakást először én vettem birtokba. Kértem a községi tanács akkori elnökét, rendelje meg a telefon bekötését és a „berepülőzését" is — szaknyelven így hívják —, amely az „időn túli" összeköttetést is biztosítani tudja. Némi huzavona után (a tanács nem vállalta az egészet, mert neki, úgymond, húszezer forintjába kerül, míg nekem csak hatezerbe). 1978 tavaszán kérelmeztem a távbeszélő állomás felszerelését, időn túli (berepülő) összeköttetéssel. Augusztus elején fel is szerelték a telefonomat, amolyan századeleji, jobbára már csak a Kék fény adásában, Szabó László íróasztalán látható kurblisat, amelyről kiderült, hogy időn túl (délután 4 után, amikor a postán lejár a munkaidő) nem működik: ekkor tehát nem tudtam telefonon mentőt hívni az arra rászoruló betegemhez, magam vittem őt be kocsimon a kórházba. A helyi postahivatal másnap, érdeklődésemre, megerősítette, amit amúgy is tapasztaltam: hogy nem vagyok „berepülőzve", kérvényezzem újra. Azóta a) folyamatosan kérvényezgetem; b) öt alkalommal szállítottam beteget saját gépkocsimmal kórházba, mert a mentőállomást még a segélykérő telefonon sem tudtam hívni. Egyébként az ún. időn belüli időben — tehát du. 16 óráig — is két-három óráig tart, amíg például a szomszéd község orvosát telefonon elérem. Még annyit: az orvosi telefonösszeköttetés biztosítására az egészségügyi törvény is kötelezi a tanácsokat. A gyakorlatban — úgy látszik — a postát sem.

Dr. Demők László
Kisgyőr, Kossuth u. 11. 3556

PAPÍRGYŰJTÉS —, DE MEGÉRI!

Az általános iskolák tanulóit (megint, mint mindig) papírgyűjtésre kérték fel. Tízéves kislányommal összegyűjtöttük a felesleges újságokat, háromkilós kötegünkkel autóba ültünk, s elindultunk értékesíteni papírhulladékunkat. Az első utunkba eső MÉH-átvevőhely az ajtaján szereplő kiírással ellentétben zárva volt, ugyanígy a második is. Igaz, ez szombaton történt. A következő hét péntekjén lányom újabb kísérletet tett, délután öt után (mert ötig van iskolában), de az átvevőhely már négy órakor bezárt, tehát eredményt a gyermek most sem ért el. Minthogy az iskolában rovót ígértek neki, ha másnapig nem értékesíti a papírt, másnap, szombaton magamra vállaltam az ügy lebonyolítását. Nem részletezem, öszszegezem. Négy telefonomba (4,— Ft) került, amíg sikerült a 3 kilogrammnyi papírt három forintért a MÉH-nél értékesítenem. Az erre fordított egy órai időt és benzinköltséget már nem is számolom. Üres óráimban azért azóta is eltűnődöm rajta, kinek volt ez üzlet? Az iskolának? A MÉH-nek? A népgazdaságnak?

Répási László
Bp. VI., Izabella u. 50. 1064

A CÍMZETT VÁLASZOL

MI RONTJA A VÁROSKÉPET?

(Ludas, 41. sz.)

Olvasójuk, Del Medico Imre fenti címmel megjelent javaslatát helyszíni hatósági közigazgatási eljárás keretében, a javaslattevő, az érdekelt hatóságok és közüzemek bevonásával ismételten megtárgyaltuk. A következő döntés született: utasváró helyiség elhelyezésére a Martinelli téren lehetőség nincsen. A téren az autóbusz megállója a szoborkert előtt van, amelyet igen keskeny gyalogjárda vesz körül, melynek szélessége az úttest rovására nem növelhető. A Szabadság tér egységét utasváró helyiség létesítésével megbontanánk. A tér kialakított összhangján és harmonikus rendjén, egységén nem kívánunk változtatni. Az itt levő buszmegállóhely amúgy sem átszállóhely, csúcsidőn kívüli napi forgalma tehát nem jelentős. Az Engels téren utasváró helyiség elhelyezésének lehetőségét a sorpavilon rendszer kialakítására készített terv továbbfejlesztése és megvalósítása biztosíthatná. Ez a terv harmonikus rendet, egységet teremtene a pavilonok között és ehhez az egységhez alkalmazkodó ide illő utasváró helyiség elhelyezése ügyében a tárgyaláson jelen levők egyetértettek.

Homokay Zsolt
V. ker. Tanács V. B.

NE MARADJON FENN!

(Ludas, 45. sz.)

A szolgálati használatra készült, hibás földnyilvántartási térképen olvasójuk Gömöri Péter ingatlanát tévesen azonosították. Az ügyintéző hibája, hogy az ügyfél tiltakozása ellenére késve szerezte be az ingatlanra vonatkozó tulajdoni lap másolatát, amelynek tanúsága szerint az ingatlanon valóban nincs építmény. A félreértés a műszaki osztály körültekintő eljárása mellett nem történhetett volna meg. A történetekből a megfelelő tanulságot levontuk, ügyfelünktől ismételten elnézést kérünk.

Dr. Kucserka Lajos
Veszprém Városi Tanács
V. B. titkára

POLGÁRPUKKASZTÓ

(Ludas, 42. sz.)

Köszönöm, hogy felhívták a figyelmet e jogosan kifogásolható eljárásra. Hasonló esetek elkerülésére már 1973-ban központi intézkedéssel szabályoztam a személyazonossági igazolására a telekkönyvi eljárásban lehetséges legegyszerűbb módjait. Az esetek nagy részében elegendő a személyi igazolvány, a Földhivatal az ügyféltől más okiratot nem követelhet.

Dr. Egri Antal,
főoszt. v. MÉM

LASSABBAN MÁR NEM LEHET

Három teljes hónap telt már el azóta, hogy színes Forte-color filmemet beadtam a Forte Fotókémiai Ipar üzletébe, de azt még nem dolgozták ki. Reklamáló levelemre nem is válaszolnak. Ennél lassúbb munkát már elképzelni sem tudok, nem lehetne ezt mégis valamivel gyorsabban elvégezni?

Váczi László
Hajdúszoboszló,
Baross u. 6.
4200

FENDRIK FERENC:

Kis történetek

MAGÁNY

A házaspár már öregecske és betegesek is. Reuma itt, reuma ott, aztán baj van az emésztéssel, a vérnyomással, az alvással, no és a lapok se járnak az ultiban. Magányosak, a gyerekeik szerteszét laknak a városban, az egyik két utcával jobbra, a másik négy emelettel lejjebb, a földszin-

ten. Egyetlen barátjuk van, Géza bácsi.

Géza bácsi tíz évvel idősebb, mint ők. De a gyomra, mint a vas, és csámcsogva eszik, reumája nincs, és gombnyomásra elalszik, abban a pillanatban, ahogy bekapcsolják a tévét. Ha pedig kártyáznak, három aduttal is megcsinálja az ultit.

Valaki megkérdezte a házaspártól: miért barátkoznak egy ilyen alakkal, mint a Géza bácsi. Az asszony felelt:

— Tetszik tudni, egyedül vagyunk. Legalább van, akit utálhatunk.

A NAGY ELHATÁROZÁS

Ez egy másik házaspár. Még dolgoznak. Fúrnak-faragnak. Ugyanabban az üzemben. De az üzemben mások is dolgoznak, mások is fúrnak-faragnak, s így esett meg, hogy a házaspár fúrva-faragva érezte magát és elhatározta, hogy öngyilkosok lesznek. De előtte rendeznek egy búcsúvacsorát, rántott hallal, majonézes krumplisalátával és csopaki rizlinggel.

Folyt a vacsora. Egyszer csak felkiált az asszony:

— Vigyázz! Szálka!

— No és? Úgyis öngyilkosok akarunk lenni — tölti tele a poharát a férj.

— De nem mindegy, hogy mivel leszünk öngyilkosok.

— Miért ne lenne mindegy?

— Mert nem mindegy. Szálkával lassabban megy — tölt a rizlingből az asszony is.

— Ha lassabban megy, hát lassabban megy. Nem érünk rá?

— Ráérünk. De nem mindegy.

— Nekem mindegy. És hagyj békén a szálkával.

És még most is veszekszenek, ha meg nem haltak.

IDŐJÁRÁSJELENTÉS

A gyerekek nemcsak kitartó, hanem figyelmes tévénézők is. Lacika négyéves és nem felejtette el, hogy azt mondta este a tévé, hogy felszakadozik a felhőzet és derült, száraz idő várható. De másnap se derült idő nem volt, se száraz. Esett az eső. Lacika nem értette a dolgot. Zsolti, a bátyja, aki ötéves, így magyarázta a helyzetet.

— Felszakadozott a felhőzet, és a réseken át esik az eső.

Lacika elgondolkodott.

— Azt mondta a tévé, hogy azért nem lesz eső, mert felszakadozik a felhőzet.

— Azt nem mondták, hogy *azért nem lesz eső* — hangsúlyozta Zsolti. — Azt mondták csak, hogy felszakadozik a felhőzet. Nem tudhatták, hogy a felhők felett eső van. Nem lehet azt innen, lentről látni.

RÉMES VICC

Mint tudjuk, néha a feje tetejére áll a világ. Összekeveredik az idő. Ami *elmúlt*, az majd csak *lesz*. Gondolom, kitalálták, hogy ez akkor fordul elő, amikor egy meccset előbb közvetít a rádió, mint a televízió. Vannak, akik már akkor tudják az eredményt, amikor mások letelepszenek a tévé elé és kezdik guvasztani a szemüket, miután a bemondó titokzatos mosollyal közölte, hogy most pedig kapcsolják a mérkőzés színhelyét.

Kétféle ember van. Az egyik tudja az eredményt, de korrektül hallgat, még rejtélyes képet se vág, kerüli az embertársait és a munkát, csakhogy el ne árulja magát. A másik tudja az eredményt, de elmondja. Elmondja? Üvölti, ordítja. Trolin, buszon, villamoson s át

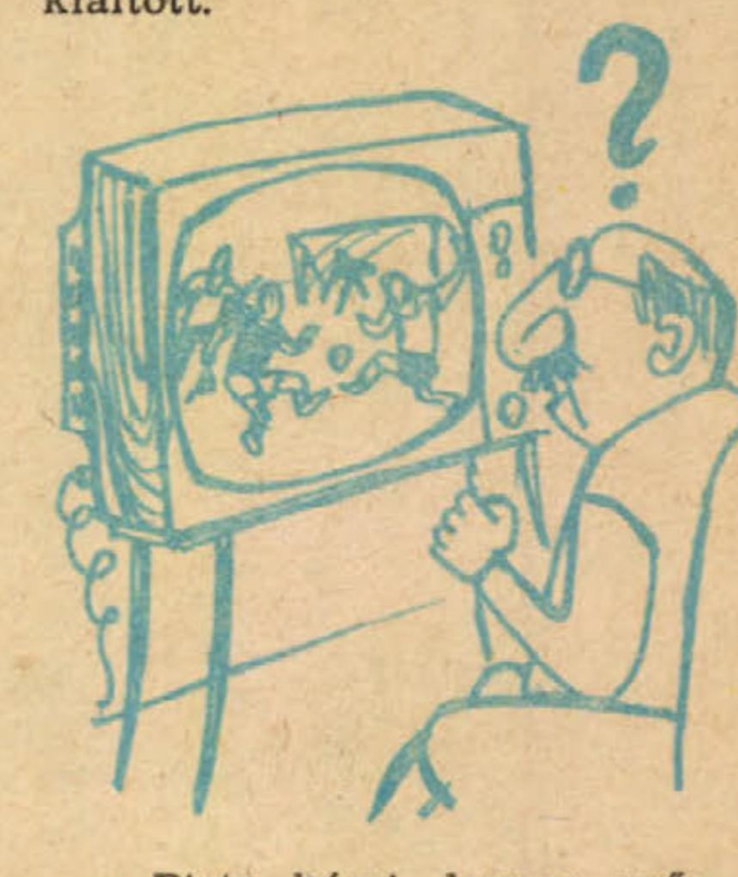
az utca túlsó oldalára. De az is előfordult már, hogy valaki felhívta a barátját.

— Pista, tudod az eredményt? Nem? Most nézed a tévét? 3:1! — S vigyorogva letette a kagylót.

De hallottam egy új esetről is. Csak egy igazi futballszurkoló tudja megérteni rémségét, borzasztóságát.

A magyar—lengyel meccs napján történt. Akivel történt, az is Pista, a srácoknak Pista bácsi. Szóval Pista bácsinak sikerült elszigetelnie magát a külvilágtól. Kiírta a raktár ajtajára: *A meccsről kuss!* Egész pontosan: KUSS!!! Csupa nagybetűvel és három felkiáltójellel. Az a disznó Szúnyog Feri is olvasta Pista bácsi tacepaóját. A műszak végén megvárta Pista bácsit és együtt indultak haza. Akkor már tudta, hogy *a magyarok 2:0-ra győztek.* Szúnyog Feri másfelé lakott, de azt mondta Pista bácsinak, hogy a keresztanyjához megy.

Pista bácsi négy megállón át magyarázta Ferinek, hogy ezt a meccset meg kell nyernie a magyar csapatnak. Szúnyog Feri csak bólingatott. De amikor Pista bácsi a leszálláshoz készülődött, utánakiáltott.

— Pista bácsi, legyen erős. Ki*kaptunk* 3:2-re.

Pista bácsi elsápadt. Rég veri már a magyart a Teremtő. De hogy ennyire?

— Sört! — morrant fel, ahogy belépett a lakásba.

— Jó, jó — dünnyögte a felesége.

— Apus, valami baj van? — kérdezte Zsuzsi, a nagyobbik lánya. De a kisebbik lánya feje is megjelent Zsuzsi válla mögött.

— Hozzátok már azt a sört!

A lányok törték magukat, Pista bácsi pedig fújtatva ledobta magát egy fotelba.

— Kikaptunk 3:2-re. De én megmondtam! Megmondtam, vagy nem mondtam meg?

A lányok bizonygatták, hogy apus, igenis, megmondta. Fogalmuk se volt róla, hogy mit mondott meg apus, de apussal nem okos dolog ellenkezni. S mérkőzés közben is meg-megálltak a szobában, s hallgatták apus megjegyzéseit. Ilyen falábú társaságot a pályára engedni! Az első gól után fészkelődött egyet a fotelban.

— Ezt bekotorták. Ők rúgják az elsőt és kapnak rá hármat. — Meglett a második gól is. Egyhajtásra kiitta a sörét. — 2:0! Kétgólos vezetés után kikapni, hazai pályán, ez aztán szép teljesítmény! — S telt, telt az idő. Húsz perc volt csak hátra. Tizenöt. Tíz. Tíz perc alatt lőnek a lengyelek három gólt? Képtelenség! S egyszerre csak belevágott a gyanú, mint egy jól lábra jött labda. Szúnyog Feri beugratta! Na megállj, Szúnyog Feri! Kapsz ezért a kínszenvedésért!

Hármat fütyült a bíró.

— De hiszen győztek a magyarok — csodálkozott Zsuzsi.

— Megmondtam én ezt, kislányom! Ezért tartottam elképzelhetetlennek, hogy *ezt* a csapatot megverhessék a lengyelek. Na megállj, Szúnyog Feri!

A következő üveg sört már a magyar győzelem örömére itta. Másnap azonban colos vascsővel kereste Szúnyog Ferit az üzemben. De Szúnyog Feri aznaptól egyheti szabadságot vett ki.

TÜCSÖK és BOGÁR

18.48 Műsorismertetés

18.50 „Hát, hogy mint vagytok otthon, Pistukám . . .” !

Magyar irodalom (ált. isk. 5. oszt.)
Szerkesztő: Csonka Erzsébet. Operatőr: Halász Mihály. Rendező: Rózsa János

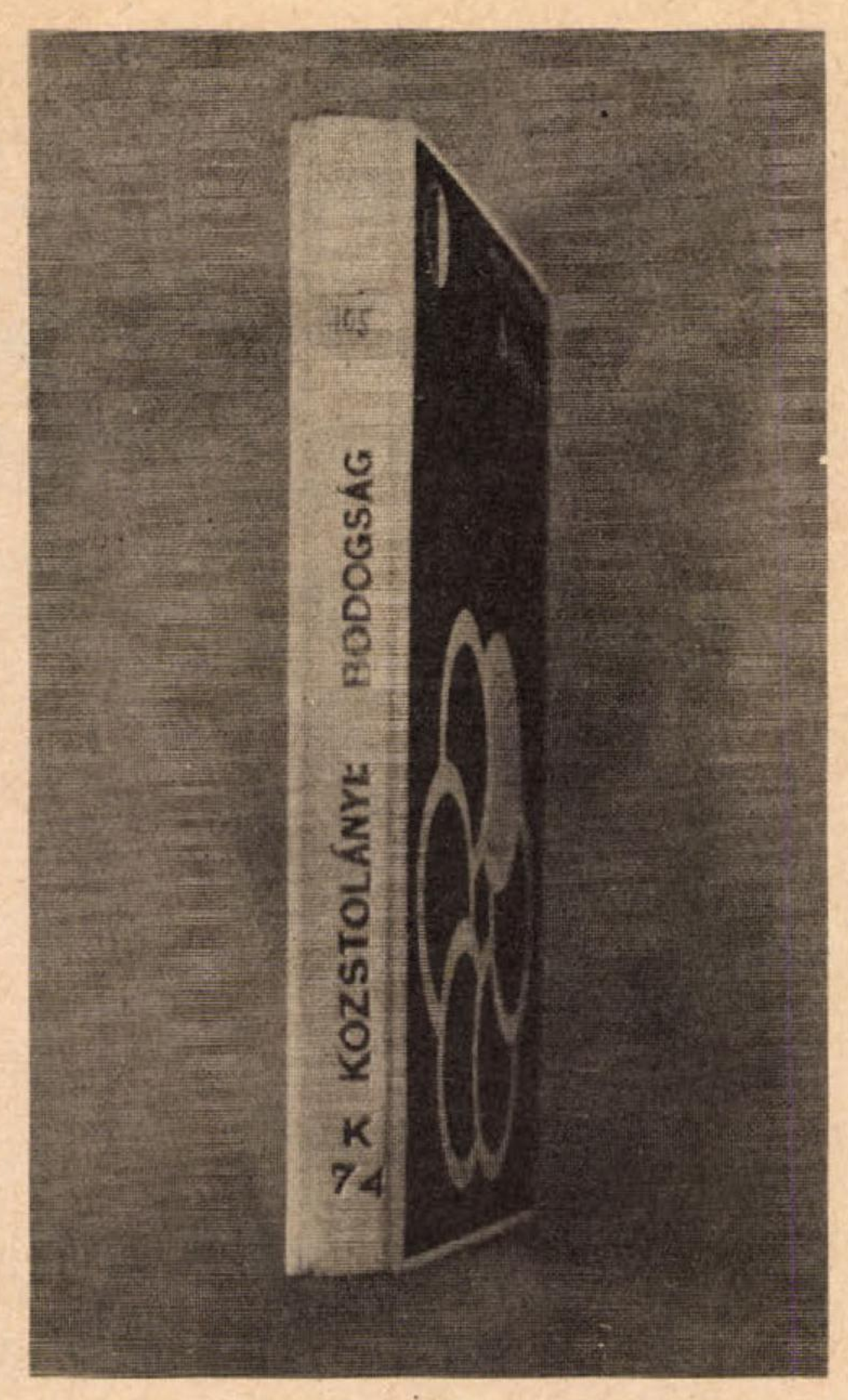
Ezt még stikában sem lenne szabad stukának írni
(A rádióújságból ollózta Monostori Ferenc, nagytarcsai olvasónk)

Továbbá ajánljuk
a Ratex, Ratex-Rapid patkányirtó és a Bitox, Bitox-Rapid egérirtó szereinket a lakosság részére.

Kösz, de ma már reggeliztünk!
(A Békés megyei Népújság hirdetését beküldte Sopronyi Lajos, sarkadi olvasónk)

A legfrissebb párizsi divathírek szerint a skótszoknyás anyag lesz a legdivatosabb. Szoknya, kosztüm, kabát egyaránt készülhet belőle. Divat lesz minden bizonnyal az ugyancsak kockás anyagból ké-

Jövőre még a szoknyát is szoknyával hordjuk!
(Az Ország-Világban vette észre Csordás Györgyné, barcsi olvasónk)

Ez egy Kosztolányi kötet. Igazi címe: Boldogság.
(Németh János felvétele)

A harmincas évek eleje csendes határmenti forgalommal járt. Szépen öltözött vonatkísérők, pöfögő mozdonyok húzták a szerelvényeket. Erre mondják ma is az öregek, hogy az a békebeli idő, az. Akkor volt jó igazán.

Még szépen is kellett öltözniök az embertelen robothoz
(A Vasút című lapban fedezte fel Smuk János, fertőbozi olvasónk)

A meghalt tag korát a halál és a születés évszáma közötti különbség határozza meg.

Jé!
(Az Állami Biztosító tájékoztatójában fedezte fel egy gyöngyösi kollektíva)

szították. Aki háziasszony jó tyúklevest akar főzni, nemcsak fél kiló marhahúsért utazik be Győrbe, hanem egy kanna csapvízért is.
Alkonyatkor, amikor a mérséklődő napfény azt hiteti, hogy csillapodott a hőség.

Hiába, egy tyúk is lehet marha!
(Az Új Tükörből ollózta Szabó Lászlóné)

Kemény csatában értékes olimpiai győzelem

Magyarország—Lengyelország 2:0 (1:0)

Óriási! Akkor hát megvan az első aranyérem!
(A Népszavában találta Fazekas Mátyás, veresegyházi olvasónk)

... lek, térfiaknak ts. VI., Eötvös u. 26/B. 125-630.

Kettő db báránybőr szőrme autóba eladó. Báránynė. Tel.: ...

Új 50-es férfi irha eladó ...

Óh, ezek a családi konfliktusok!
(A Magyar Nemzet apróhirdetései között lelte Dr. Felix Aladárné)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Az ablak nyitva volt. Velma anélkül, hogy meggondolta volna, mit tesz, fölrántotta a sötétítő függönyt, zseblámpájával célba vette a gyanús árnyékot, és megnyomta a kapcsolót.

Élesfehér fénykéve hasított bele a holdvilág olvadt ezüstjébe. A nagy lencséjű lámpa erős fénycsóvája hajszállal a guggoló ember mellé világított. Velma ráirányította a nyalábot.

És akkor két kékes közepű, narancssárga villanás a sötétségből, két éles, száraz csattanás a holdfényes táj békéjében, és Velma feje fölött két revolvergolyó ütötte át az ablakot."

Ördöngös gazember volt. A nyitott ablakot is ki tudta lőni!
(„Az álmos moszkitó esete” c. krimi hátsó borítóján bukkant rá Pintér László, mátészalkai olvasónk)

Megfelelő táblát a megfelelő falra!
(A zalakarosi fürdőparkban fotózta Bencze Györgyné)

A Fejér megyei Közúti Igazgatóság dolgozói a különösen hófúvás veszélyes utak mellett hófogó rácsokat helyeztek el. Felvételünkön Varga Ferenc hattagú brigádja a söréd-bicskei út mentén hétszáz hőrácsot helyez el. A brigád száz kilométeres szakaszon látja el feladatait. A télre készülve a zámolyi úton 3200 hófogót állítottak fel, ezeket a közeli napokban még nyolcszáz követi (Fotó: Fási László)

Négyen elmentek hóért!
(A Fejér megyei Hírlapban találta Paulusz József, lajoskomáromi olvasónk)

Szeretettel várjuk Kedves vendégeinket az

Aranyhíd Sörözőbe

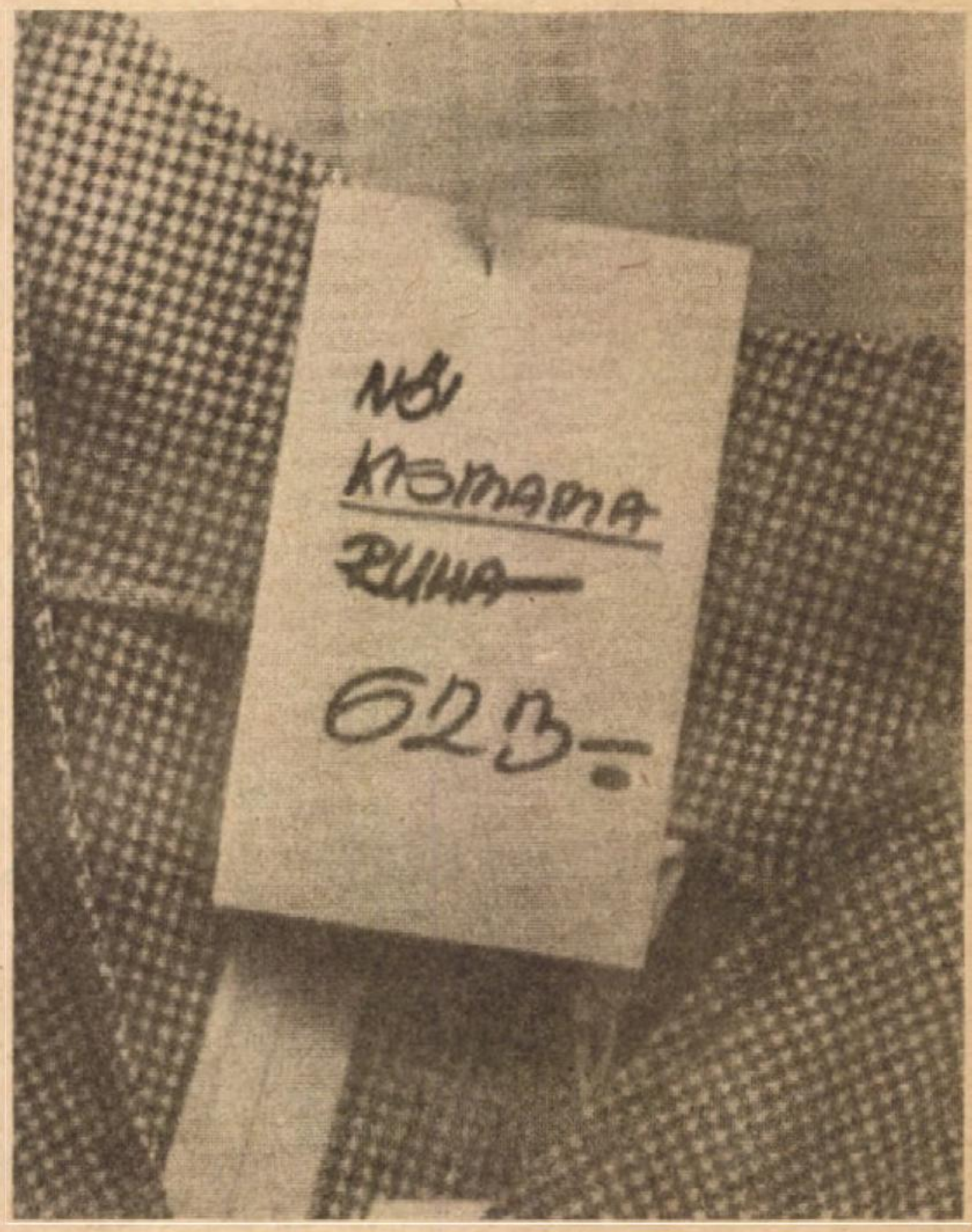
Budapest XI., Hegyalja út 64.
(Bach-csomópont)

Asztalfoglalás: 251-235

Asztali orgonamuzsikáról a tulaj fia, Johann Sebastian gondoskodik.
(Beküldte Villanyi Kálmán)

Hímestojás karácsonyra

Nyuszi ül a hóban?
(A Vas Népe c. lapból nyírta Tarczay Józsefné, vönöcki olvasónk)

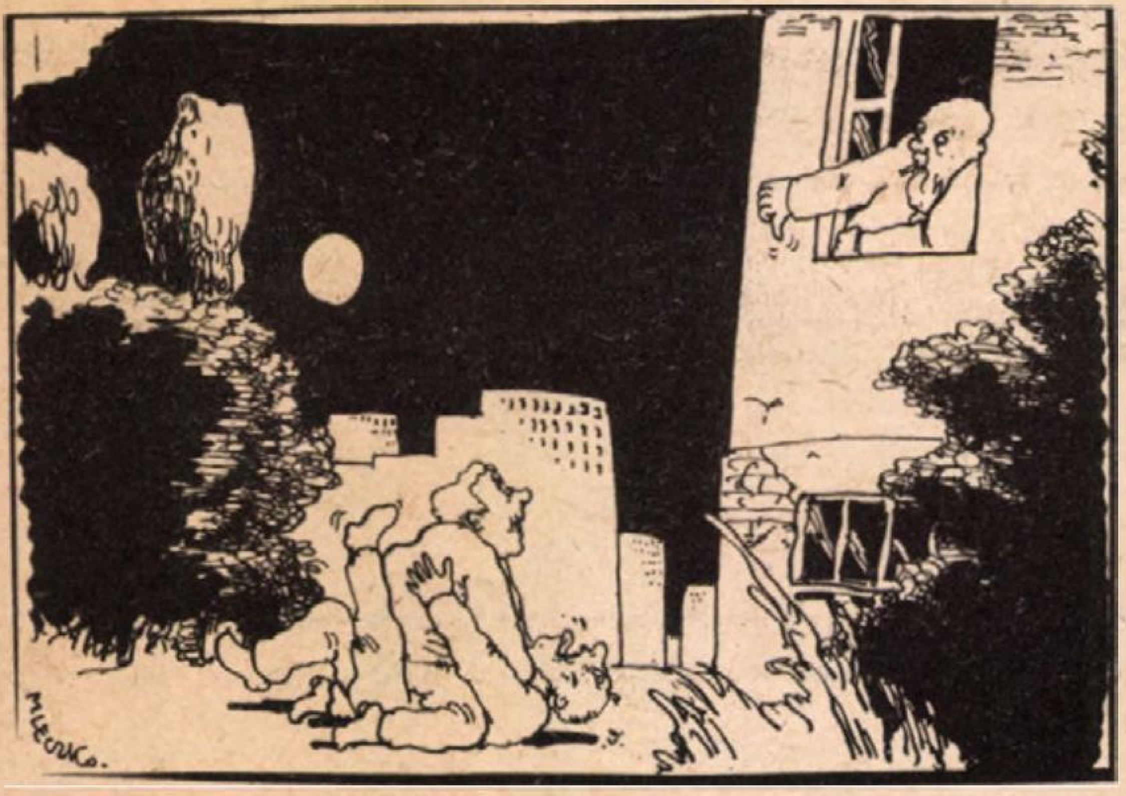

Kapható azonkívül férfi nagypaparuha is.
(Kajtár Lajos felvétele)

IMPORT HUMOR

HÁROM RAJZ A SZPILKIBŐL

December 11-én kiállítás nyílt a Lengyel Tájékoztató és Kulturális Központban (Budapest, VI., Nagymező u. 15) a Szpilki című varsói szatirikus hetilap rajzaiból. A kiállítás december végéig van nyitva.

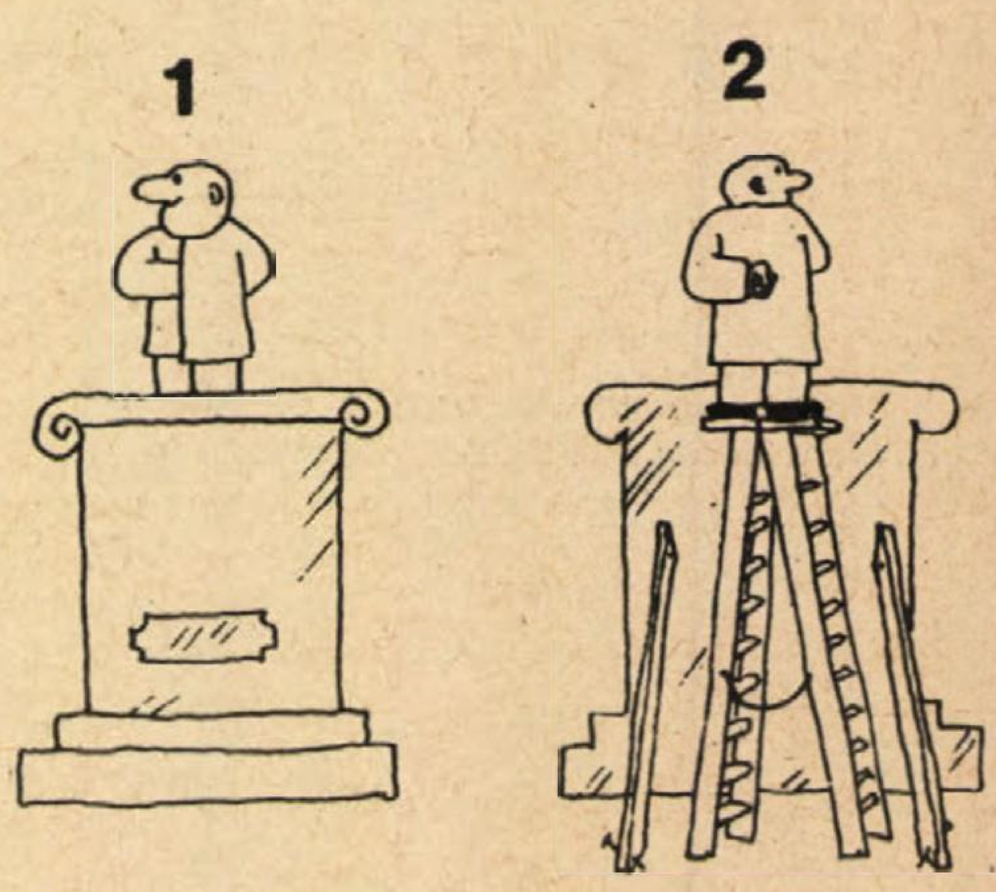

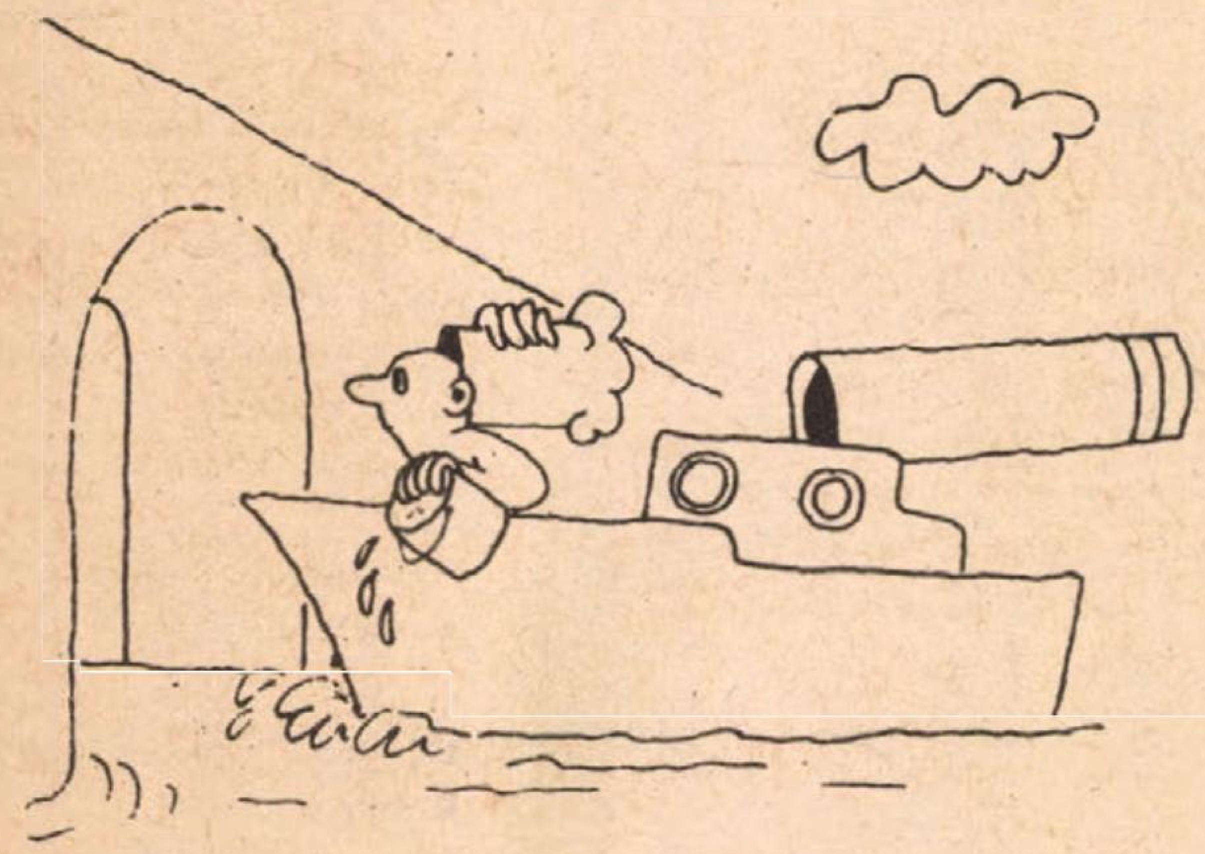
APRÓ DOLGOK

(Rainer Bach rajzai a berlini Eulenspiegelből)

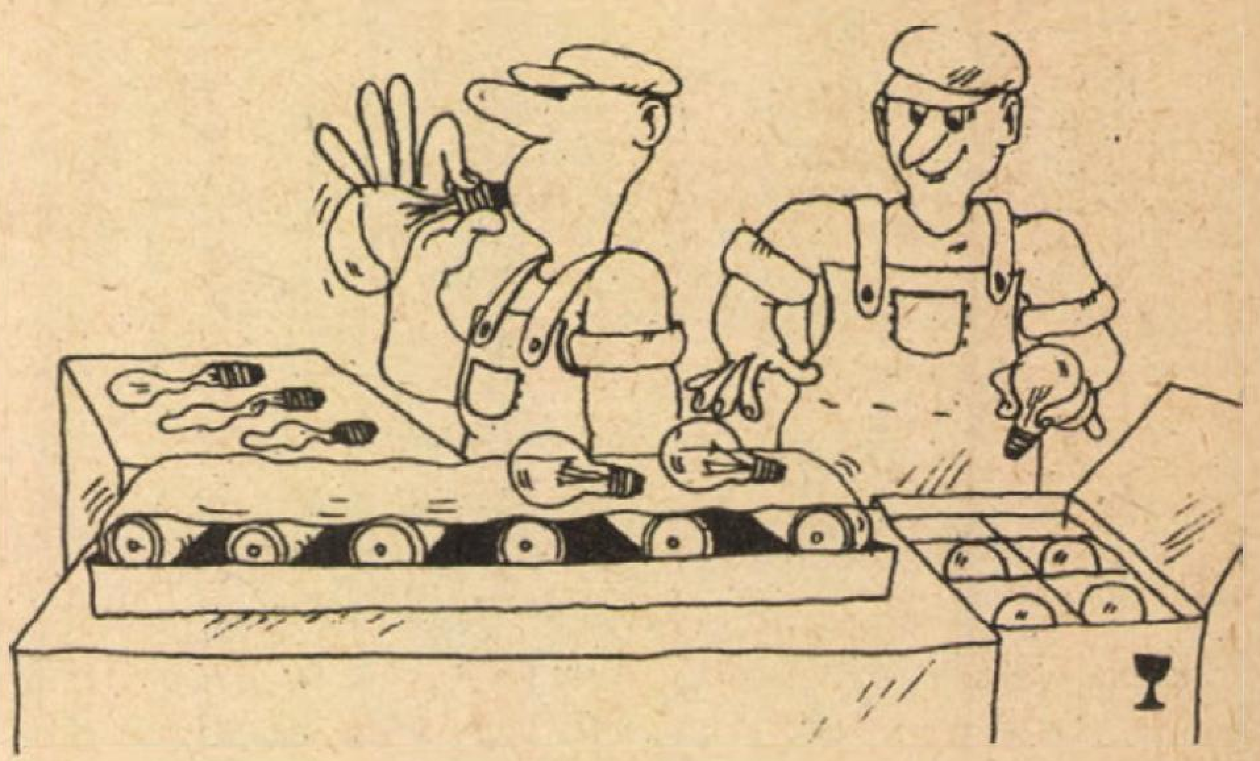

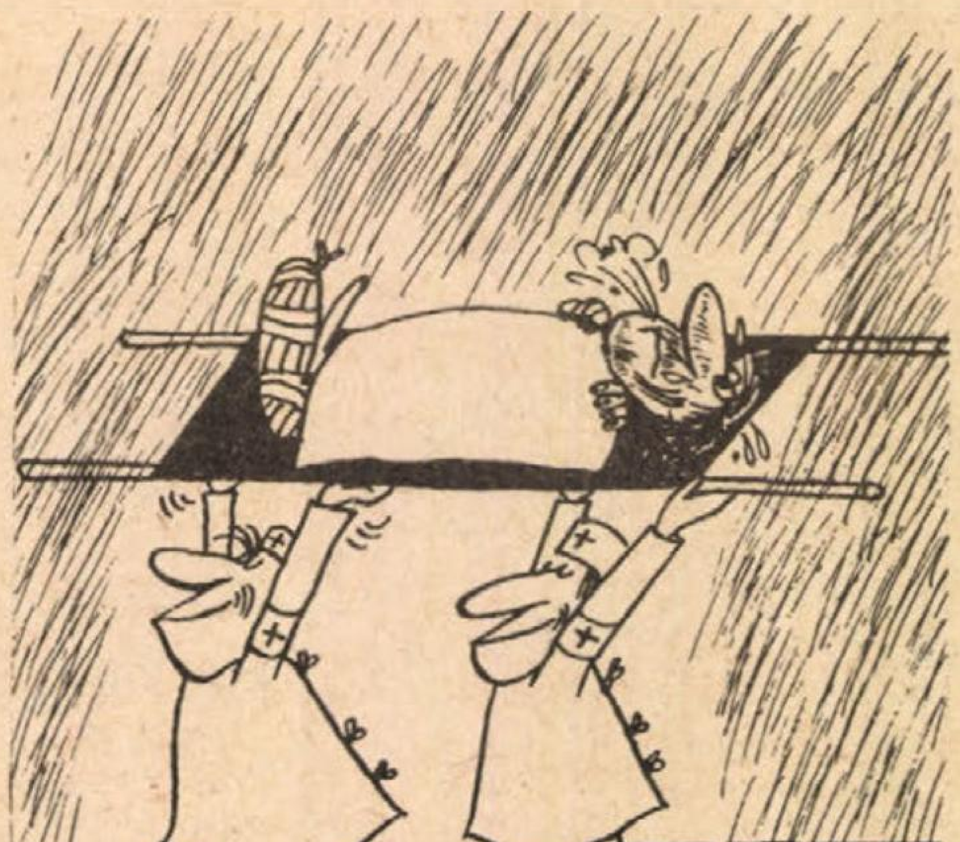

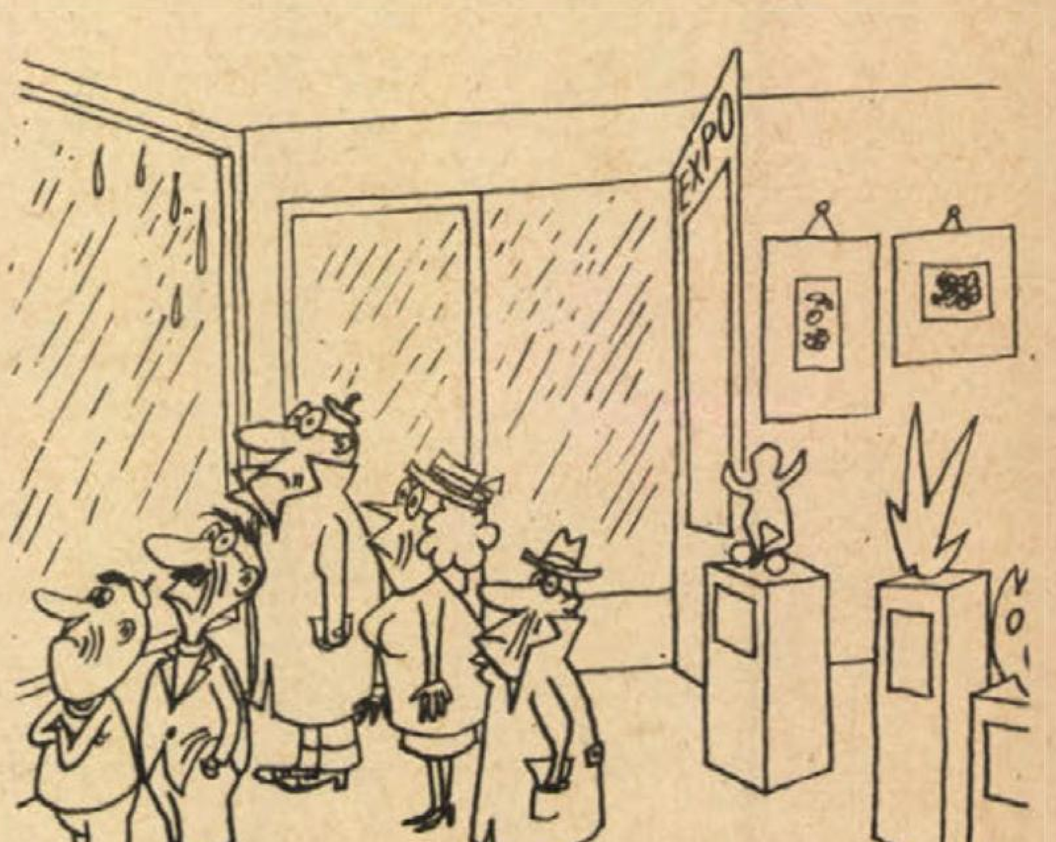

ESIK AZ ESŐ

(Adrian Andronic rajzai a bukaresti Urzica című szatirikus lapból)

DUPLA ADAG

Rejtvényünk vízszintes 1 és függőleges 1 soraiban Voltaire egyik szép aforizmája található. Megfejtésül csak ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb december 31-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között hatszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

25. Kolumbia fővárosa
26. Arra mondjuk, akinek semmi sem sikerül (két szó)
27. Franciaország nyugati félszigete
29. Az izomzatban jelentkező hirtelen fájdalom
30. Textília a MÉH számára
31. Egy papagáj-féle neve
32. Angol prepozíció
33. A Portici néma és a Fra Diavolo francia zeneszerzője
35. Egy nagy név a magyar atlétika közelmúltjából
37. Megtörtént dolog
40. Emlékezetes mesefilm
41. A lottó elődje
44. A szőlő édes leve
46. Az egyik kólafajta (üdítő ital)
49. Kövér ember gúnyneve
51. India hivatalos nyelve
52. Könyöklő akarnok
55. A modern gyógyászatban használt fénysugár
57. A földbe kerül
58. Szigetcsoport Alaszka és Kamcsatka között
60. ... iacta est!
62. Időhatározó
65. Veszprémi helység, melyet Várpalotához csatoltak
67. Parancsoljon!
70. Vallás röv.
71. Azonos betűk
72. Hegyekben élő kérődző állat
73. Mint a 40 vízsz.
74. Elektromos mértékegység rövidítése
75. Itt győzte le Savoyai Jenő a törököt 1697-ben
77. A Thália színház művésze, Kojak magyar hangja
78. Marx Károly szülővárosa
80. Időt mutat
81. Francia folyó
82. E. A.
83. Ilja Ehrenburg emlékezetes regényének címe
85. Szeretek — latinul (szappanmárka)
86. K.
87. M. N. S.
88. Tápláló eledel, fogyókúrásoknak tilos
92. Olasz névelő
93. Többnyire cselekvést fejez ki
94. Atom ...
95. .. abszurdum
97. A színész, aki eggyéolvad a szerepével
98. Mezőgazdasági szövetkezet
100. Leadja a voksát
102. ... kvencia (ékesszólás)
103. Természeti csapás a trópusokon
107. Tagja volt a magyar futball aranycsapatának
109. Négylábú
110. Hirtelen támadt jó gondolat
112. Nem beszámítható
113. Azonos betűk
114. Nagyon-nagyon megöregedett személy
117. Összekevert római üdvözlés
118. Lendület — ismert idegen szóval
119. A napraforgóval rokon évelő növény
121. P. E.
122. Kulturális miniszterünk
125. Törvényszegés
127. Folyékony dolog
128. ... rogén
129. Női retikülökben található
131. Azonos betűk

FÜGGŐLEGES

2. Görögországhoz tartozó sziget
3. Mint a 93 vízsz.
4. A jegyző hajdani neve
5. Baszk szeparatista szervezet
6. Megszólítás
7. Nem jó, ha üres
8. Mutatószó
9. Újonc katona
10. Fizikai tevékenység feltétele
11. Ebéd előtt kerül az asztalra
12. Angol és amerikai hosszmérték
13. Pest megyei helység
14. Azonos betűk
15. Nulla
16. Vissza: a Madách Színház művésznője (Irén)
17. B. L. N.
18. Vissza: a Föld mitológiai istenanyja
19. Folyó a Szovjetunióban, a Fekete-tengerbe ömlik
20. S. F.
21. ... még az ősz Peterdy háza?
22. Japán szellemi sport
23. Időhatározó
24. Fúvós hangszer
28. Történelmi táj Afrikában, kopár sivatag és párduca nem szül gyáva nyulat
34. Nőstény disznó
36. Ló neve szokott lenni
38. Német személyes névmás
39. T. D.
42. Ógörög író, a tragédia megteremtője
43. Például: neveléssel foglalkozó létesítmény
45. S. R.
47. Igekötő
48. Van mit a tejbe aprítania
50. Mint a 85 vízsz.
53. Üzlethelyiség, melyben nem küzdenek az alkoholizmus ellen
54. Nagy zeneszerzőnk
56. Hunyadi János 1448-ban itt szenvedett súlyos vereséget a töröktől
59. Áldozatvállalással járó magatartás
61. Magyar színészcsalád
63. Város Brazíliában, az Atlanti-óceán partján
64. Katona fegyvere volt
66. Római császár, a „véres költő"
68. Kicsinyítőképző
69. Nincs rajta egyenruha
76. Feleség
79. A szamár hangja
84. Beszámolás a tudásról
85. Egykori török rang
86. A finnek nemzeti eposza
89. Mindennek ... az ideje
90. Modern fűtési rendszer
91. Határozószó
93. Kocsmai helyiség
94. A frissen sült kenyér
96. Valamibe éket ver
99. Tanult mesterség
100. Város Jugoszláviában
101. Női énekhang
104. Maga felé hajlik a keze is
105. Francia filmsztár (Delon) keresztneve
106. Kerti munkát végez
107. Gonosz, bitang, gyalázatos
108. Helyhatározórag
111. Kiemelkedő olasz költő a 16-ik században
115. Csapat, együttes — ismert angol szóval
116. ... de France (nagy kerékpárverseny)
119. Hajdan: iparosok szervezete
120. Legendás spanyol lovag, mondahős
122. ... ciz
123. Kettőzött kettős mássalhangzó
124. Mint a 92. vízsz.
126. Az égitestek közötti tér
127. Igekötő
129. Az apály kezdete és vége
130. Körülbelül

Ludas Matyi
SZATÍRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: CSOLLÁNY FERENC

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. 1900) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
79.2300/2-51-52 Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: BOLGÁR IMRE
Index: 25 504
ISSN 0134—0611

NEM KÍVÁNCSI

című rejtvényünk megfejtése:

— Ön nem szokta lehúzni a banán héját?

— Soha, úgyis tudom, mi van belül.

200—200 forintot nyert:

Prág József, Bp. II., Csévi u. 27. 1025

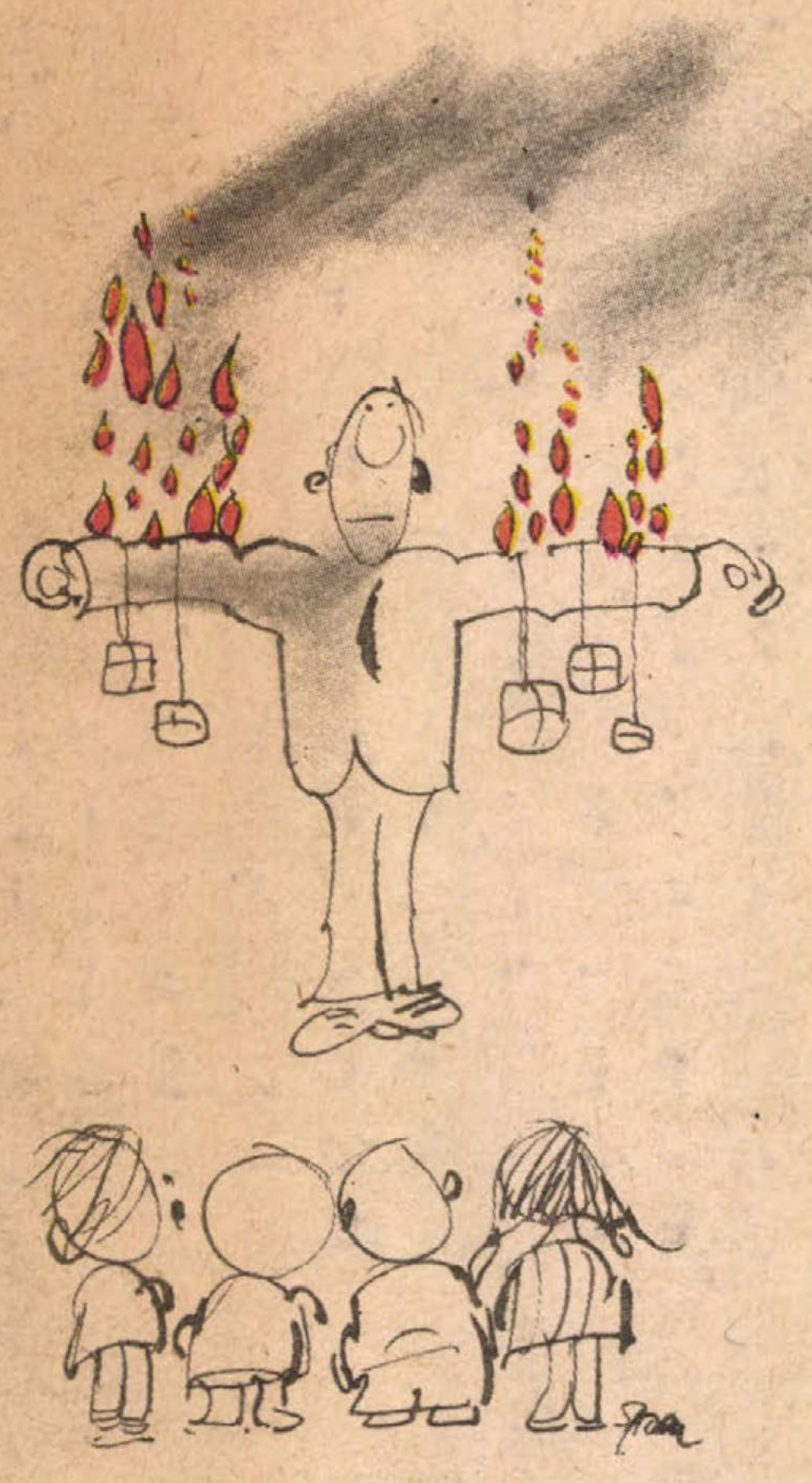
Tóth Ferenc, Borsfa, Kossuth u. 80. 8885

Borsodi Sándorné, Szeged, Rózsa F. sgt. 17. 6726

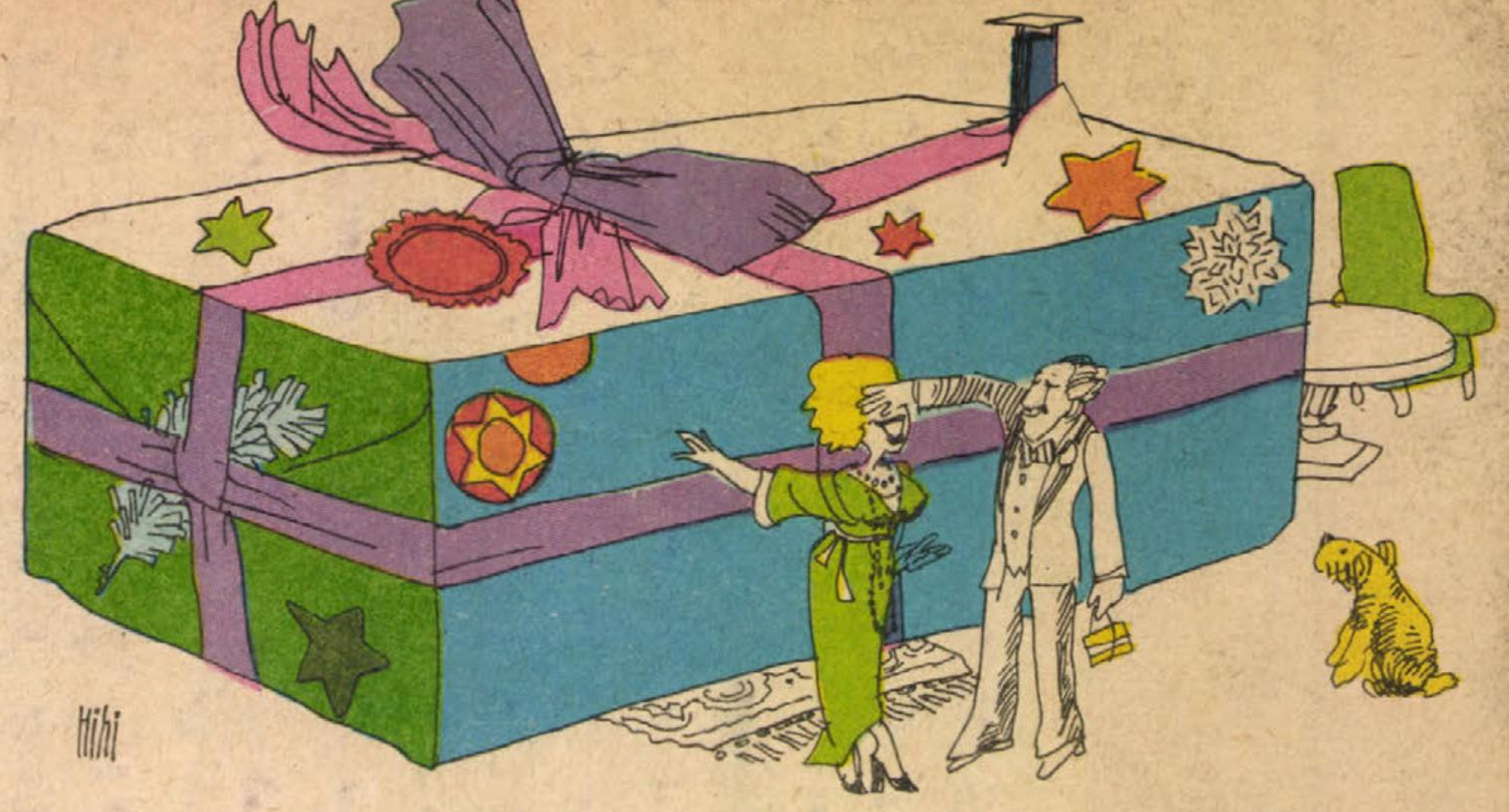
A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

OLCSÓ KARÁCSONYFA

MEGLEPETÉS

– Na, ne, Robi ... Ez egy víkendház!

Ludas Matyi

– A szünidőre szeretnénk fellocsolni az iskolaudvart!

– Drágám, biztos, hogy ide dugtad az ajándékokat?

HAGYOMÁNYTISZTELET

NINCS MENEKVÉS

